

ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဌာန

မမသဒ္ဓါမောင်

အသံသြးအသက်
နှင့် ထပ်တူ

BURMESE
CLASSIC
www.burmeseclassic.com

အသံသြးအသက်
နှင့် ထပ်တူ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူနှင့်ဖြုတ်ချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၆၄၀၄၁၁
 မျက်နှာပုံနှင့်ဖြုတ်ချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၀၉၀၄၁၁
 ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁။
 စွန်လ။
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
 ရွှေဥစာပေတိုက်
 တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
 ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
 ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 မျက်နှာပုံနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
 အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ဖြန့်ချိရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်
 အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅-၈၃

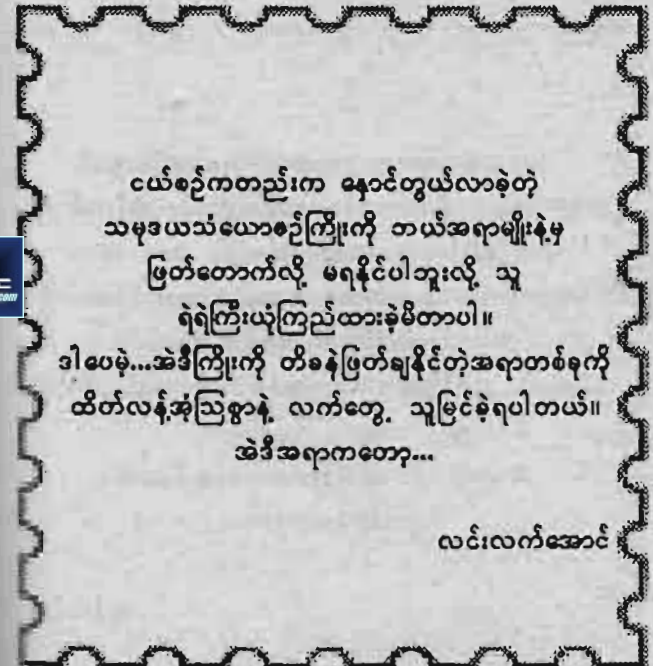
မမသဒ္ဒါမောင်

အသည်းအသက်နှင့်ထပ်တူ/မမသဒ္ဒါမောင်။ - ရန်ကုန်။

ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၇၆-စာ ၁၂×၁၈ စင်တီ။

(၁) အသည်းအသက်နှင့်ထပ်တူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမနဲ့သူ့ကြားမှာ ဘာအတားအဆီးမှရှိမနေတဲ့
 ပြောငဲ့ဖြူသည့်လမ်းတစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီလမ်းကို
 သူမတို့နှစ်ဦးစလုံး အတူလက်တွဲပြီး အသာအယာ
 လျှောက်လှမ်းသွားရုံလေးနဲ့ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့
 တစ်ထစ်ချယ်ကြည့်ထားခဲ့မိတာအမှန်ပါ။
 သို့သော်...သူမတို့ရှေ့မှာ ဗြဲနဲ့ခနဲပိတ်ဆို့တာဆီးလိုက်တဲ့
 အရာကိုကြည့်ပြီး...
 သွေးပျက်မတတ်ကြောက်လန့်ခဲ့ရပါတယ်။
 ၎င်းအရာကတော့...

သွန်နင်းစ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အချစ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်နဲ့ဆိုင်သလား...ဒါမှမဟုတ်
 အနုပညာစပ်ပူနဲ့ပဲဆိုင်သလား...သူသေချာမဝေခွဲတတ်ပါလေ။
 ရင်းနှီးမှုရှိရုံနဲ့တော့ အချစ်တစ်ခုဖြစ်တည်လာစရာ
 ဘာအကြောင်းမှမရှိပါဘူး။
 သေချာတာတစ်ခုကတော့ မျက်စိနဲ့ဖမ်းယူလိုက်တဲ့ပုံရိပ်ကို
 အသည်းတစ်နေရာမှာ ဖမ်းဆုပ်ပုံဖော်နိုင်ရင်တော့ အဲဒါ
 အချစ်ဖြစ်မှာအမှန်ပဲ။
 ရွာပါးလှတဲ့အပြုံးလေးတစ်ခုအောက်မှာ အငိုက်မိခံရရင်း
 ချစ်ခြင်းရဲ့ထောင်ချောက်ထဲမှာ သူပိတ်မိခံခဲ့ရတာလေ...

လျှမ်းထက်သန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သံယောဇဉ်ဆိုတာ သူမအတွက်တော့ အရေးအပါဆုံး
အရာတစ်ခုပါ။ အလိုက်တသိ အနစ်နာခံခြင်းရဲ့ နောက်
ကွယ်မှာ ဘာတွေရှိနေမလဲလို့ တစ်ခါမှမတွေးမိလေခဲ့။
နောင်တွယ်ခြင်း၏အစကို အချစ်လို့ ယူဆသတ်မှတ်
နိုင်ရင် သူ့အပေါ်မှာ အနက်ရှိင်းဆုံးချစ်မိခဲ့တာကို
ဝန်ခံချင်ပါတယ်။

လိုအပ်သမျှကို မညည်းမညူဖြည့်ဆည်းပေးမိခဲ့တဲ့
သံယောဇဉ်အတိမ်အနက်ကို လျစ်လျူမရှုလိုက်ပါနဲ့။
မဖြစ်နိုင်တဲ့ကြိုးတစ်စကို ငဲ့ညှာပေးလှည့်ပါကွယ်...

သဒ္ဒါပို

BURMESE
CLASSIC
.COM

အပိုင်း (၁)

ရွှေပဒေသာစာပေ

What is life?

ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ...

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

"သမီးရေ... အလင်းလောတယ်"

အိမ်ရှေ့မှမေမေအော်သံကြောင့် အဝတ်လျှော်တာကိုထရပ်ကာ လက်ကိုရေဆေးလိုက်ပါ၏။ ဝတ်ထားသည့်ရှုပ်အင်္ကျီပွလေးထက် သုတ် လိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုရွှေလင်းထက်ကတော့ စော စောစီးစီးပြဿနာဖြစ်လာပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။

အိမ်ရှေ့ကိုရောက်တော့ လေ့ကားသုံးထပ်မှာ ငှက်ပိတ်ပိတ်မှုန်ကုပ် ကျပ်နှင့်ထိုင်နေသည့်သုဇယ်ချင်းလေးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဒဏ်ကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် မျက်နှာက လင်ပုပ်ဖမ်းထားသလို ညိုမှိုင်းနေ ချာပက်ကဲ့ရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကဲ၊ ပြော... ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ငါ့ကိုရွံ့တာလား မိပို”

“ကြည့်! စကားကိုဘယ်တော့မှအကောင်းမပြောဘူး။ စိတ်ကို နည်းနည်းလေး ဆွဲဆန့်ထားစမ်းပါ အလင်းရယ်”

“စိတ်က ရှည်မလားဟ၊ မနက်လင်းရင် ဆာတတ်မှန်သိသိကြီး နဲ့ ငါ့ကိုတမင်ပညာပြတာ၊ ငါသိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ၊ အန်တီမီးလား”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ သူပဲရှိတာပေါ့။ ဒီထမင်းကြမ်းလေး ကြော်မယ် ကိစ္စ ဘာမှပင်ပန်းစရာမရှိဘူး။ ငါ့ဟာငါ ကြော်စားမယ်ဆိုတော့လည်း မကြိုက်ပြန်ဘူး”

“အဲဒီတော့... ”

“သွန်ပစ်လိုက်တယ်လေ၊ ဝက်စားအိုးထဲကို”

ကဲ၊ အဲဒါပဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီမိထွေးနဲ့ပြဿနာပေါင်းသောင်း ခြောက်ထောင်ရှင်းနေရတာ လေးလေးအောင် နောက်အိမ်ထောင်ထူ ကတည်းကပါ။ အဲဒီအိမ်ခိုးမိုးမြင့်ဟာ လေးလေးအပေါ်ကျ ပြောစရာမရှိ အောင်ကောင်းပြီး အလင်းကိုကျ လင်ပါသားဆိုပြီး နိုင်စားလွန်းတာ မဟုတ်လား...

“အဲဒါနဲ့ နင် မနက်ဘာမှမစားရသေးဘူးပေါ့”

“အင်းပေါ့၊ ငါက အိမ်မှာအလကားကပ်စားနေတဲ့ကောင်မှမဟုတ် တာ။ ဒင်းက အဖေ့ကိုရတာနဲ့ ငါ့ကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချချင်နေတာ ငါ သိတယ်”

“နင်ကလည်းဟယ်၊ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ အန်တီမီးက သဘော ကောင်းပါတယ်”

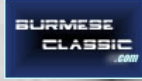
“အေး... ဒင်းကို နင်ပဲအကောင်းမြင်၊ သိလား။ နင်ဟာလေ၊ လူတစ်ယောက်သားကို အကောင်းချည်းမြင်လွန်းနေတာ တစ်နေ့တော့ ဒုက္ခ ချောက်လိမ့်မယ်။ ကြပ်ကြပ်သတိထား”

“ငါ့ကိုဆုံးမမယ်ဆိုလည်း နောက်မှပြော၊ အလင်းရယ်၊ အခု နင် ဆာနေတယ်မဟုတ်လား။ လာ၊ ငါ ထမင်းနယ်ပေးမယ်”

“မစားချင်ပါဘူး။ နင်တို့အိမ်မှာပဲ အမြဲလာလာစားနေသလိုဖြစ် နေတာ အားနာတယ်။ ငါ့ဘာသာငါ မုန့်ဟင်းခါးပဲ ဝယ်စားလိုက်တော့ မယ်”

“ဘယ်နည်း စားမှာလဲ။ အဲဒါ နင် ဝပ်ရှော့မှာ ဟိုဒီလေးလှည့် ဆိုက်တာနဲ့ကုန်ပြီး ဗိုက်က ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားမှာပေါ့။ လာပါ”
လက်မောင်းမှဆွဲထူတော့ သူ အလိုက်သင့် ထရပ်လိုက်လေ၏။

အိမ်ထဲဝင်ခဲ့စဉ် မေမေက ဘုရားခန်းထဲမှာမှ နောက်ဖေးခန်းဆီသို့သာ ဆက် ဝင်လာခဲ့သည်။ အလင်းမှာ အားနာစိတ်လေးတွေ ဂိုလာသားပဲ လေ။

“ငါရင်လည်း မြန်မြန်ချမ်းသာမှာပဲ။ သက်နိုင်ပြောသလို သူတွေ သမီးရှာယူမှပဲ အဲဒီဘဝရောက်မှာ ထင်ပါရဲ့”

“ရည်မှန်းချက်တော်တော်ကြီးတယ်နော်၊ နင် နစ်နာနေပါဦးမယ် အလင်းရဲ့”

“တကယ်ပြောတာ မိပိုရ။ နင့်လို လူတပတကောင်မလေးဆို လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်။ ဒါမှ BOSS တစ်ယောက်ယောက်ကို အသာ လေး မျက်စစ်လိုက်ရင် OK ပဲ”

“ပြောပြန်ပြီ ပေါ့ပျက်ပျက်။ ငါ့ကိုမျှား နင့်လိုစိတ်မျိုးရှိတယ်ထင် နေလား”

“ဟ၊ ပြောရမှာပေါ့။ နင်က တစ်သက်လုံး အမျိုးကြီးလုပ်မှာမို့လို့ လား။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်နေရာမဆိုမျက်စိဖွင့်နားစွင့်ရတယ်ဟ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဖေ၊ သမီးမှတ်ထားပါမယ်”

“တွေ့လား၊ ငါ့ ငါ့ကိုချုံ့ပြန်ပြီ”

ထမင်းပူကို ဆီဆားနယ်၍ မြေပဲကြော်ထားတာ ရောထည့်ကာ

ပုစွန်ခြောက်ကြော်နှစ်ဖွန်းခန့် ပုံပေးပြီး သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက် ပါသည်။ အလင်း မနက်တိုင်း အစားအသောက်ဖြစ်တာ ညဘက်ထမင်းကျန် တောတာတွေကို လေးလေးအောင် သိပါလေစ။

သူက စတီးလုပ်ထဲမှထမင်းကို ဖွန်းဖြင့်သုံးလေးဖွန်းဆပ်စားလိုက် လေ၏။ ရေဘူးထဲမှရေကို ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပြီး ချဖေးတာကိုပါ တစ်ခုံမော့ သောက်လိုက်ပါသည်။ ဆာရှာမှာပေါ့။ ဒီအရွယ် ဒီအလုပ်နဲ့ ပင်ပန်းတဲ့ ဘာကို ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ကြဘူးလား...

“နင် စာမေးပွဲတော့ မြေဖြစ်မှာပါနော်”

“ဖြေမှာပေါ့ဟ၊ ဒီဘွဲ့လေးမှပျော့ပျော့လေးမရရင် ငါ ဘာကောင် ဖြစ်လာမှာလဲ။ အဖေမိန်းမက ငါ့ကို လူညွန့်တုံးပြီး မြောင်းထဲရောက်လေ ကောင်းလေလို့နုတ်နေတာ”

တော်ပါသေးရဲ့။ နောက်ဆုံးနှစ်မှာ အလုပ်ထွက်လုပ်တာမို့ စိတ် အလေ့အလာပဲကံကောင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဝဝသင်တက်လည်း ဘွဲ့ အဆုံးတော့ရမှာအသေအချာပဲမဟုတ်လား၊ ဒါတောင် အလင်းကို (သဂ) ပြည့်တာနဲ့ ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်တော့လို့ လေးလေးက ပြော တာတဲ့လေ။

ကိုယ့်သားသမီးကို မချစ်တဲ့မိဘရယ်လို့ မကြားဖူးပေမယ့် သူမ

တို့မျက်စိရှေ့မှာတော့ လေးလေးအောင်ဟာ ဒီတစ်ယောက်တည်းသာ သားကို သိပ်ခင်တွယ်ပုံမရတာအမှန်ပါလေ။

“နေဦး... နင့်ဆိုင်ရှင်ရော နင့်ကိုလာလာရစ်သေးလား”

“ဘာရစ်ရမှာလဲ”

“လာနွယ်တာကို ပြောတာလေ။ အရောင်းစာရေးမတွေ့ အများကြီးရှိတာကို နင့်တစ်ယောက်တည်းပဲ လာလာချင်းနေတာ ငါ့ကို သက်စုပြောပြသားပဲ။ ဘာလဲ၊ ငါမသိအောင် ဖုံးထားချင်လို့လား။ ဒီလူကြီးနဲ့တော့ နင့်ကိုငါသဘောမတူဘူးနော်မိဖို။ မျက်လုံးက Volt အားတစ်ထောင်နဲ့ နာခေါင်းက ကြီးကြီး ကြာကုလီရင်ကြီး။ ဒီလိုလူမျိုး ယူမိရင် နင့်ဘဝတော့ သွားပြီပဲ”

“နင်ဟာလေ၊ ပြောတော့မယ်။ သူတစ်ပါးကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး။ ဦးနိုင်က သဘောကောင်းပါတယ်။ ငါ့ကိုလစာမဖြတ်ဘဲ စာမေးပွဲဖြေခွင့်ပြုထားတာကို”

“ဘာသဘောကောင်းရမှာလဲ။ သူ့အသက် (၄၀)ကျော်ကြီးမှ အားမနာ၊ နင့်ကိုလာလာကြိုနေတာ သာယာမနေနဲ့။ သူ့ကိုလည်း အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆို”

ပြီးနေရင်းမှ ရယ်ချလိုက်မိ၏။ ဤသို့လည်း သူမအပေါ် အူတို

တတ်ပါသေးလား။ ဟုတ်ပါတယ်။ အလင်းဟာ သူမအပေါ် နိုင်စားတတ်တာမှန်ပေမယ့် အရေးကြုံလာခဲ့ရင်တော့ သူမရှေ့ မားမားရပ်တည်ပေးခဲ့တာပင်။ အထူးသဖြင့် သူမအနားသို့ကပ်လာသည့် ကောင်လေးတွေ အားလုံး အလင်းရဲ့လက်နဲ့ လွဲတဲ့လူရယ်လို့မရှိ။ အဲဒီလို သူမရဲ့အလင်းက ခြေမြန်လက်မြန်ရှိတဲ့ကောင်လေးလေ။

အခုလည်း သူမတို့ storeဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို အူတို ဒေါ်ပွဲနေတာ မဟုတ်လား။ သူမရင်ထဲမှာ အလင်းအပေါ် ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ပိုသာတဲ့သံယောဇဉ်တွေရှိနေတာမို့ အခုလို သူ မနာလိုတိုရှည်ပြောတာတို့ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ရပါသည်။

“ငါမခေါ်ပါဘူးဟယ်”

“ခေါ်လို့ရော ရမယ်ထင်နေလား။ ငါ့လက်သီးက အချိန်နေရာရွေးတာမဟုတ်ဘူး။ သူဌေးမကလို့ သူဌေးဘိုးအေပဲဖြစ်ပါစေ၊ ငါက ကြောက်တဲ့ကောင်းမဟုတ်တာ။ နှင် ပျော့စိပျော့စိလုပ်မနေနဲ့။ တော်ကြာဟိုက အိမ်အထိလိုက်ပို့တဲ့အဆင့်ကို ကျော်လာဦးမယ်။ တခြားကိစ္စ ငါမပြောရင် နေမှာနော်။ ဒီလူကြီး ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းဆက်တိုးလို့ကတော့ အမေချို့ကိုတိုင်ပြီးသားပဲ။ နင်လည်း အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့။ တကတပြသွားမယ်”

“ကဲပါဟယ်၊ စားမှာသာစားစမ်းပါ အလင်းရယ်”

“နင် အခုဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဝတ်လျှော်နေတာ”

“ကြည့်! အဲဒါသွားပေလျှော်ဘဲ ဒီမှာရပ်နေစရာလား။ ငါက ဧည့်သည်များဟုတ်တာ။ တကူးတကညည်းခံဖို့မလိုပါဘူး”

လုံချည်အောက်နား ဝေရီနေတာကိုထုံကြည့်ပြီး သူပြောလိုက်တာ မို့ ရင်ထဲမှာ ငနွေးသွားရပါ၏။ အဲဒါပဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကျွတ်ဆတ်မာ ကျော့တယ်ပြောပြော အလင်းက သူ့အပေါ်မှာတော့ ကြင်နာမှုရှိပါတယ်လေ။

“သွားလေ”

“ရပါတယ်”

“ဘာရပါတယ်လဲ။ တော်ကြာဖူးပြီး မနက်ဖြန်အလုပ်မဆင်နိုင်မှ ဟိုငနဲကြီး အိမ်ထိလာပေးနေဦးမယ်”

“ငါ အဲဒီလောက်မနပ်ပါဘူး အလင်းရယ်”

“နနန. မနနလေ၊ မိန်းကလေးက မိန်းကလေးပဲဟာ။ ငါ့ကြောင့်

နင်အအေးမိပြီးဖျားရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

သူစားပြီးသွားသည့်စတီးလေ့နှင့်ခွန်းကိုဆေးရင်း ပြုံးမိပြန်လေ

၏။ ငယ်တုန်းက သံယောဇဉ်နှင့် သူမအပေါ် သူ့အဘယ်မျှ ခင်မင်ပါသနည်း။ သူမကတော့ သူ့ကို (၅၂၈)ထက် ပိုသာတဲ့တွယ်တာမှုတွေ ရှိနေတာကို သူမကိုယ်သူမ အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

မိဘနှစ်ပါးလုံးက အေးအေးဆူဆူနေတတ်သူတွေမို့ အလင်းဟာ သူမရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် တူလိုသားလိုချစ်ရင်စွဲရှိကြတာလေ။ မှတ်မှတ်ရရ ဆယ်တန်းခွဲခြားခန်းမှာ လေးလေးအောင်တစ်ယောက် အန်တီမိုးနဲ့ ဗြန်းစားကြီးလက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဖေဖေရော မေမေပါ အလင်းအပေါ် ဖိုးမိမိလိုက်ကြတာမပြောပါနှင့်။ ဒီကလေးတော့ အောင်မှအောင် ပါမလားဆိုပြီး စိတ်ထင်နေသမျှ အောင်စာရင်းထွက်မှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တာပင်။

ယောက်ျားလေးမို့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်အရမ်းကောင်းပြီး ဇွဲလည်းထက်သန်သည့်ကောင်လေးရယ်ပါ။ Day ထားပေးနိုင်လျက် အန်တီမိုးစကားကြောင့် အလင်းတစ်ယောက် Distance ပဲတက်ခဲ့ရသလို သူမကိုက အလင်းနှင့်ကျောင်းအတူမတက်ပါက စိတ်မချသဖြင့် မိဘတွေကိုယ်တိုင် အဝေးသင်ပဲ ယူစေခဲ့တာပင်။

ဒါကြောင့်လည်း သူမတို့နှစ်ယောက်ဟာ ငယ်စဉ်ကနေ ယခုအချိန်အထိ အတွဲမပျက်ခဲ့ကြတာလေ။ အလင်းတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်ပြီ

မို့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်သင့်ပြီလို့ပြောတာနှင့် အဲဒီဝပ်ရှောမှာ တောက်တိုမယ်ရကားရေဆေးကစပြီး ဝင်လုပ်ခဲ့တာပါ။ သူမကတော့ အိမ်မှာပျင်းတာနဲ့ သူငယ်ချင်းသက်ဝင်လုပ်နေတဲ့ စတိုးဆိုင်(Mini Mart)မှာ အတူလုပ်ခဲ့တာပါ။

ပိုင်ရှင်ဦးနိုင်ကြီးက လူပျိုကြီးအမည်ခံထားပြီး (ဟုတ်.မဟုတ် သေချာမသိပါ) စာရေးမကလေး ဆယ်ယောက်ရှိသည့်အထဲမှာမှ သူမ အပေါ်ကို သာမန်ထက်ပိုသည့်အမူအရာတွေပြလာတော့ အားလုံးက မျက်စိပစ် မေ့ငါ့နေကြတာကို သက်စတင်ယောက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အလင်းကိုပြောပြလိုက်တာပါ။

အဲဒါနဲ့ပဲ သူမရဲ့မဖြစ်စလောက်ဝင်ငွေလေးရတဲ့ဒီအလုပ်ကို လုပ်ခွင့်က ဒီလ နောက်ဆုံးပဲဆိုတဲ့ chance ကို ရတော့တာလေ။ 'ဒီလူကြီးကြောင့် အခြေအနေမကောင်းတော့တာနဲ့ 'ချက်ချင်းအလုပ်ထွက်' ဆိုတဲ့အမိန့်ကို အလင်းထုတ်ပြန်တဲ့နေ့မှာ မှတ်သင်ညှိလေးလို ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြရတာက သူမရယ်ပါ။

"နင်ဘွဲ့ယူပြီးရင်တော့ အလုပ်ကောင်းကောင်းရှာလုပ်ပါ မိပိုရား၊ နင်ပုံစံလေးက ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ smart ကျကျနေရတဲ့ Secretary လို့ ရှိမျိုးဟ။ ဒီအနုတ်စုတ်လက်စတိုးဆိုင်မျိုးနဲ့ မတန်ပါဘူး"

"ဪ... ဆယ်တန်းအောင်အရည်အချင်းမျိုးနဲ့ ဒီလိုအရောင်း စာရေးရာထူးရတာပဲ ကံကောင်း၊ အလင်းရဲ့။ ဒါတောင် ဦးနိုင်က ငါ့ကို စေတနာ့လုပ်ပွဲနဲ့ ကျောင်းတက်ခွင့်ပေးလို့ပဲ။ နို့မို့မလွယ်ပေါင်"

ဦးနိုင်ဟူသည့်နာမည်ကို သူမ၏နှုတ်မှကြားလိုက်သည်နှင့် သူ့နာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေ၏။ တွေ့လား... အဲဒီလိုတွေကြောင့် သူ့ကိုယောက်ျားလေးချင်း မတည့်ချင်တာလေ။

"နင့်ပါးစပ်က အဲဒီဦးနိုင်ဆိုတာ မထွက်စမ်းပါနဲ့ မိပို"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါက အကောင်းပြောတဲ့ဟာကို"

"ဘာအကောင်းပြောရမှာလဲ။ ဒီလောက်လေး အခွင့်အရေးပေးတာလောက်နဲ့ သူ့ကို ကျေးဇူးရှင်ကြီးလို မှတ်မနေစမ်းပါနဲ့။ နင့်အသံက သူ့ဘက် နည်းနည်းယိုင်နေသလိုပဲ။ ငါမကြိုက်ဘူး"

"နင်ကလည်း..."

"ဘာ နင်ကလည်းလဲ။ မိပိုနော်၊ ငါ့မျက်စိရှေ့ နင်နဲ့ဒီလူကြီးကို တွဲပြီးတွေ့တဲ့နေ့တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ။ ငါ့လက်က နေရာနဲ့အချိန်သိပ် ရွေးတာမဟုတ်ဘူး"

ကဲ...ကြည့်! သူမရဲ့အလင်းက အဲဒီလိုလေ။ ဒီလောက်ထိ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့သူကို သူမမှ အမည်နဲ့လိုက်အောင် သဒ္ဓါမပိုင်ရင် ဘယ်သူ

အထိမှာ သွားပိုရမှာတဲ့လဲ။ ပန်းကန်စင်ထက် လေ့ကိုမှောက်ရင်း ပြုံး
တော့ သူက သူမခေါင်းကို အနောက်မှအသားဖိလိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ”

“နင့်အပြုံးကို ငါသိတယ် မိမိရဲ့။ ဖုန်ကိုက မဟုတ်တာမှီးလုပ်
မယ့်ကလေးလိုမျိုး”

“ငါဘာလုပ်သေးလို့လဲ”

“အေးလေ၊ မလုပ်မိသေးလို့ ဒီလောက်ပဲပြောတာပေါ့။ သတ္တိရှိ
ရင် လုပ်ကြည့်လိုက်လေ။ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသိသွားစေ
ရမယ်”

“ဟဲ့၊ သမီးဘာလုပ်လို့ ကျိန်းနေရတာလဲ သား”

“အဲ”

ဘုရားရှိခိုးပြီးသွား၍ နောက်ဖေးသို့ဝင်လာသည့် မေမေအသံ
ကြောင့် သူမတို့စကားရပ်သွားရလေ၏။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်မိကြသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးအမေချိုရယ်။ အမေချိုသမီး ခြေလှမ်းမမှား
စေနဲ့လို့ ပြောနေတာပါ”

“သမီးလေးက ခပ်အေးအေးနေတတ်တာ သားလည်းသိသား”

အလင်းရယ်။ သူ ဘာမှအမှားမလုပ်ရဲပါဘူး”

“အဲဒီလိုအေးလွန်းလို့ စိုးရိမ်နေရတာ အမေချိုရေ။ နှုတ်သီး
ကောင်းလျှာပါးဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့ကိုဒီလောက်စိုးရိမ်စရာမလိုဘူး။
ဦးလေး ခဏက ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“ဒီတစ်ခါ နှစ်လကြာမယ် ပြောတယ်သားရဲ့”

“ဟာ! အကြာကြီးပါလား။ အမေချိုတို့အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အမယ်လေးနော်၊ သူကပဲပြောရတယ်ရှိသေး။ နင်သာ အဆင်
ပြေအောင်နေစမ်းပါ”

“လူကြီးတွေ စကားပြောနေတာကို ဝင်ရှုပ်စရာလား။ ကဲ”

သူမနဖူးကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖိထိုးလိုက်ရာ မေမေပါရယ်လေ၏။
အလင်းက သူမထက်နှစ်လအသက်ကြီးတာမို့ အမြဲအစ်ကိုကြီးလေသံနဲ့
ဆရာလုပ်တတ်သေးတာလေ။

“ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ် အမေချို။ ဦးလေးပြန်ရောက်ရင် ကျွန်
တော်ပြောစရာရှိတယ်လို့ပြောပေးပါ”

“ဟယ်... ဘာပြောမှာတုန်း”

“အဲဒီ Mart မှာ အမေချိုသမီးကို အလုပ်ဆက်လုပ်ခိုင်းရင်
အမေချိုတို့ မကြာခင် သားမက်ရတော့မယ်လို့ပြောတာ။ သားမက်

တောင်မှ အသက်ခပ်ကြီးကြီး (၄၀)ကျော်ရမှာ။ ကျွန်တော်သွားပြီ”

“ဟဲ့”

“အလင်းနော်၊ နင် မဟုတ်တာတွေ မချွန်ခဲ့နဲ့၊ ငါကျွေးတဲ့ထမင်း
တော့ စားသွားပြီ။ ငါ့ကို မကောင်းကျောင်းပို့လုပ်တဲ့အကောင်”

သူမ ပွစိပွစိရေရွတ်စဉ် အလင်းက အိမ်ပေါ်မှအပြေးဆင်းသွား
တော့၏။ မေမေက သူမပုခုံးကိုပုတ်၍ ပြုံးနေချေပြီ။ သူမအပေါ် သူငယ်
ချင်းလို ချစ်ခင်မှုရှိပြီး အစ်ကိုတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်တတ်တာ
အားလုံးအသိပဲမို့ အထူးပြောစရာမလိုတာလေ။

ဪ အလင်းရယ်၊ သဒ္ဒါပိုရဲ့အသားကို ထိခွင့်ရတာ သဒ္ဒါပိုရဲ့
ခေါင်းကို အခုလိုပုတ်ခွင့်ရတာဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်တည်းရှိတာလေ။
ဒါဖြင့်သဒ္ဒါပိုရဲ့နုလုံးသားကိုရော ဘယ်သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမလဲဆိုတာကို နင်
သိပါရဲ့လား...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂)

“မိပိုရေ၊ သွားဆိုဟဲ့”

“လာပြီသက်စုရေ၊ မေမေ၊ သမီးသွားပြီနော်”

“အေးအေး... သမီး”

“မိုးရွာရင် အဝတ်တွေ ရွှေ့လိုက်ဦးနော်၊ ခြံထဲမှာ ချော်လဲမှာစိုး
လို့ အောက်ကိုမဆင်းနဲ့ဦး”

“အေးပါ သမီးရယ်”

“အလင်းလာရင် လမ်းထိပ်မှာပဲ စောင့်ပေးပါလို့ သမီး မှာတာ
ပြောပေးနော်”

နေ့စဉ်ပြောနေကျ၊ မှာနေကျစကားများဖြစ်ပေမယ့် မမေမေလျော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှာဖြစ်တာပဲ။ ဖိနပ်ချွတ်မှ လှေကားသုံးထပ်ကိုဆင်း၍ ခြံထဲလျှောက်လာခဲ့၏။ ခြံထဲမှ ခါးတစ်ဝက်ကျော်ကျော် သစ်သားတံခါးရှိ ကွင်းလေးကိုဖြုတ်၍ သက်စုကိုပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“နင့် Uniform လေးက အသစ်အတိုင်းပဲနော်။ မီးပူထိုးထားတဲ့ ခေါက်ရိုးကိုကျလို့”

“ဒါကြောင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တဲ့အဆင့်နဲ့ နာမည်ကောင်ဆက်မှတ်ရတာပေါ့ သက်စုရဲ့”

“အမယ်လေး.. အဲဒါကို မိကြည့်ပြာတို့က မမြင်ပေါင်ဟယ်။ နင့်ကို ဦးနိုင်ကြီးပိုးနေတာကိုသိသိကြီးနဲ့ နင်ကပဲ ဖျားယောင်းသလိုလိုမျိုး အတင်းအုပ်နေကြသေးတာ”

“ငါသိပါတယ်ဟယ်။ အဲဒါတွေလည်း နင် နောက်မကြားရတော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အလင်းက ငါ့ကို အဲဒီမှာ မလုပ်ရတော့ဘူးတဲ့”

“ဟင်! ဒါဆို သူက အလုပ်ရှာပေးမှာမို့လို့လား။ ငါတစ်ယောက်တည်းပျင်းအောင်လုပ်ချင်တဲ့ခွေးကောင်”

“ဟင်းဟင်း.. ဖယ်ရိုက လမ်းထိပ်ထိရောက်တာပဲသက်စုရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ငါတို့စာမေးပွဲက နီးနေပြီလေ။ ပြီးရင် ဘွဲ့ရတော့မှာ။ အလင်းက ငါ့ကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ ဝင်လုပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားတဲ့”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ငါက ဆယ်တန်းမအောင်တော့ နှင့်လိုတက်လမ်းတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲဟယ်။ လင်းလက်ရော နင်ပါ ဘွဲ့ရတော့မယ့်သူတွေဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ချင်တာကိုလုပ်ခွင့်ရမှာလေ”

သက်စု စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာမို့ သူမဘာမှထပ်မပြောဖြစ်တော့ပါချေ။ သက်စုက ဟိုဘက်လမ်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး အဖေတစ်ခုပဲမိမိတစ်ခုဖြင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတာဖြစ်လေ၏။ သူမကတော့ မိမိဖုရဲ့ ခွဲနေရတာဖြစ်ပြီး ဖေဖေက သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏လူရင်းနှင့် driver ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီသူဌေးကြီးသွားရာနောက် အမြဲလိုက်ရပြီး တစ်ခါတလေ တစ်ယောက် ဆယ်ရက်၊ တစ်ခါတလေ လနှင့်ချီ၍ ခရီးထွက်ရတတ်ပါ၏။ ဖေဖေကတော့ နှလုံးသွေးတိုးရှိသူမို့ အိမ်မှာပင် ချက်ပြုတ်ပေးပါသည်။

“အလင်း၊ ငါတို့ Mart ကိုလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ကိုအထင်သေးတဲ့ အဲဒီကြည့်ပြာတို့အုပ်စု မြင်စေသိစေချင်လို့ပေါ့။ ဒါမှ ဒင်တို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်ကုန်မှာ”

“လင်းလက်က နင့်ကိုဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလားဟင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

"ဟယ်! ယောက်ျားကရ အလင်းက ငါ့အပေါ် ရိုသားပါတယ် သက်စရဲ့"

"ဟုတ်လို့လား၊ ငါတို့ကျောင်းတက်ကတည်းက နင်နဲ့ပတ်သက် ပြီး သူ ခဏခဏရန်ဖြစ်တတ်တာ ငါအသိပါ။ အခုပဲ ကျောင်းက ပြီး တော့မှာ။ နင်တို့နှစ်ယောက်မှ ချစ်သူတွေမဖြစ်ရင် ဘယ်သူတွေဖြစ်မှာ လဲ"

'ချစ်သူ' တဲ့။ ဘယ်လောက်လုပ်တဲ့စကားလုံးပါလဲ။ အဲဒီလိုပဲ ငါတို့နှစ်ယောက်မက်တဲ့အိမ်မက်ကိုလည်း အတူဖြစ်စေချင်တယ် အလင်း ရယ်။ ခုတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်က မှန်ဝါးငါးဖြစ်နေရတာလေ။ နင်က အိမ်မှာအဆင်မပြေတာနဲ့ အရမ်းကိုချမ်းသာချင်နေတဲ့သူဖြစ်နေတယ်။ ငါကတော့ ရှိတာလေးနဲ့ ရောင့်ရဲနေတတ်တဲ့သူဖြစ်နေတာလေ။ ဒီတော့ တို့နှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ယောက်တစ်အိမ်မက်၊ မက်တဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နိုင် မှာတဲ့လား...

"ထင်ပါဘူးဟယ်"

"နင်ကြည့်လုပ်ဦးနော်။ အဲဒီကောင်က နင်ကိုလည်းမကြိုက်၊ နင် နား ဘယ်သူမှလာကပ်တာကိုလည်းမခံ၊ နောက်ပြီး သူဟာသူ ရည်းစား ရသွားရင် နင် Half cord ကြီးကျန်ရစ်ဖြစ်ခဲ့မှာ။ အေး၊ အမျိုးကြီးလုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှာဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး"

သူမရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရပါ၏။ သူ ရည်းစားရသွားရင်တဲ့။ အဲဒါကို ဘာကြောင့် သူမ မစဉ်းစားမိပါလိမ့်။ ဟုတ်တာပေါ့။ သူမအပေါ် ဤမျှရိုသားမှုရှိနေမှတော့ သူ့မှာ တခြားတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ခွင့် ရှိနေပြီပဲလေ။

မျက်ရည်တို့က ချက်ချင်းဝဲတက်သွားရပါ၏။ တွေးလိုက်ရုံနဲ့တင် သူမရင်ကို ဤမျှထိနာကျင်စေရတာပါလား။ အလင်းရေ 'ငါ့မှာ ချစ်သူ ရှိနေပြီ မိပို' လို့ပြောလာတဲ့တစ်နေ့ကို ငါ ဘယ်လိုမှား ရင်ဆိုင်ရပါမလဲ။ နင့်ချစ်သူလက်ကိုဆွဲပြီး ငါနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတဲ့တစ်နေ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြီးပြီနိုင်ဖို့ အင်အားတွေ မွေးမြူထားရဦးမှာလေ။

"ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ"

သက်စသတိပေးလိုက်တာမို့ ကားကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လူအုပ် ဝေးနောက်မှ ရှေ့သို့တိုးရပ်လိုက်ရ၏။ လူကျပ်ကျပ် bus ဖေါ်သို့ တိုးဝှေ့ တက်ရင်း အလင်းပြောသည့်စကားတို့ကို ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။ ချမ်းသာချင်တယ်တဲ့လား။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီလိုကျပ်ညပ်နေတဲ့ကားကို ဘယ်သူက နေ့တိုင်းတိုးစီးချင်ပါ့မလဲ။ Air con နဲ့ ဖိခံကားပေါ်မှာ ငြိမ့်နိုးမိလေး စီးချင်ကြမှာပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေ့တိုင်း ထမင်းကိုနပ်မှန်စားဖို့ ရုန်းကန်နေရတဲ့ဘဝထက် ဆီ
ဦးထောပတ်နဲ့အသားဟင်းကို မက်မောတာအဖြစ်လား။ လစဉ် အထည်
သစ်မဝယ်နိုင်တဲ့ဘဝမျိုးထက် ပေါ်သမျှအထည်တိုင်းကို ထည်လဲဝတ်
ချင်ကြမှာ မွေတာပါပဲ။ ဖိနပ်ဆိုင်ထဲရှိ မှန်ပုံးထဲမှ ဖိနပ်လှလှလေးတွေ
ကို လိုချင်စိတ်နဲ့ ငေးနေရတာထက် ဟောတစ်ရံဟောတစ်ရံ ဝတ်နိုင်
တာမျိုးကိုပဲ လိုချင်ကြမှာပါလေ။

'ငွေ'ဆိုတာ လူတိုင်းအတွက် သည်းခြေကြိုက်အရာတစ်ခုဖြစ်
ပါလျက် သူမကျ ဘာကြောင့်မမက်မောရတာပါလိမ့်။ လစဉ် ပေါ်သမျှ
ပစ္စည်းတွေအထည်တွေကိုလည်း မမက်မောလှ။ အလှအဟကိုလည်းမနှစ်
သက်။ အသားဟင်းကိုလည်း မတောင့်တဘဲ ကြိုရာနဲ့ဝင်အောင်စား
တတ်တာ တင်းတိမ်နိုင်စွမ်းရှိတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

'ပို' ငွေမမက်ပါဘူး အလင်းရယ်။ နင် မချမ်းသာချင်ပါနဲ့။ ရှေး
ဘဝကကြောင့် ဒီဘဝမှာ လူဖြစ်ခဲ့ရတာကိုကျေနပ်ပြီး ရှိတာလေးနဲ့
ရောင့်ရဲနိုင်ပါစေလားကွယ်။ တို့အတူလက်တွဲရုံနဲ့ ဘဝတစ်ခုဖြစ်နိုင်တာ
ကို နင်မမြင်နိုင်ဘူးလား အလင်းရယ်။

"လာပါပြီ ပုံစံကိုက မခတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုနဲ့။ ဟွန်း... သူ
အကြောင်း မသိဘူးထင်နေလားမသိ"

မကြားတကြားပြောလိုက်သည့်ကြည်ပြာနှင့် မိုးမိုးဆန်း၏အသံ
ကို ကြားသော်လည်း မသိယောင်သာ ဆောင်လိုက်မိသည်။ စောစောစီး
စီး ဒီကိုရောက်တာနဲ့ စိတ်ညစ်ညူးရတာပါလား။ ဟုတ်ပါတယ်။ အလင်း
ပြောသလိုပဲ ဒီအလုပ်က မြန်မြန်ပြောင်းမူပါလေ။

အရင်ဆုံး တာဝန်ယူရသည့်ကောင်တာန်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်
လိုက်ပါ၏။ မှန်ချပ်တွေကို မှန်ဆေး spray ဖြင့်လျှော်ကာ သေသေချာ
ချာမွတ်တိုက်လိုက်တာမှ ပြောင်လက်တောက်ပသွားလေသည်။ သူမက
မိနပ်ကောင်တာမှ အတော်အလုပ်ရှုပ်ရပါ၏။ လူအများဆုံး လာကြည့်
ပြီး မဝယ်ဖြစ်ကြသည့်ပစ္စည်းတို့ကို တစ်နေ့တစ်နေ့ သယ်ရသိမ်းရနှင့်
အရမ်းစိတ်ပျက်ဖွယ်ရာပင်။ သက်စုကတော့ အိတ်ဆိုင်မို့ ကြီးကြီးသေး
သေးရောင်းရသည်သာ။

"စတိုထဲ သွားရဦးမယ်"

"ငါလိုက်ဖေးရမလား"

"ရပါတယ် ပုံးနဲ့ထည့်သယ်လာမှာပဲဟာ"

စတိုခန်းထဲလျှောက်သွားစဉ် သူမတို့ဆိုင်ထဲသို့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။ အားလုံး၏အကြည့်က ထိုကောင်မလေးထံ
သို့ ပြိုကျသွားလေသည်။ ဆိုင်က ကိုးနာရီမှစဖွင့်ပါလျက် ရှစ်နာရီခွဲ

၃၂ ♥ မမသဒ္ဓါမောင်

တွင် ဝင်လာတာကို။

ကောင်းမလေးက ဆံပင်ကို ချောကလက်ရောင်ဆေးဆိုးထားပြီး Stap တိုတိုပုံညှပ်ထား၏။ ဝတ်လာသည့် Design နှင့် Style လေးက ကြွကြွရွရွလေးလှနေစေသည်။ တစ်ဆိုင်လုံးကို ဝတ်ကြည့်နေပုံက ဈေးဝယ်သည့် Customer ပုံမပေါက်ဘဲ ပိုင်ရှင် လိုက်စစ်ဆေးနေသည့်နည်း...။

စတုခန်းထဲမှ ပုံသယံဇာတကလေးသည့်သူနှင့် အတွင်းခန်းဆန်းလှာရပ်သည့်ကောင်မလေးတို့ တိုးမိလေသည်။

"Sorry!..."

"တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်"

အလေးကြီးသယ်လာမယ့် ခေါင်းညိတ်၍ ကိုယ်ပါညွတ်ကိုင်းတောင်းပန်လိုက်တာမို့ ကောင်မလေး ပြုံးလိုက်လေသည်။ ဆံပင်စင်စင်းလေးတွေနှင့် အလယ်လေးခွဲထားသည့်မိန်းကလေးက မိုးပြာရောင်ကော်လံပါ blouse နှင့် စကတ်အနက်အရှည် Uniform နှင့် အင်မတန်လိုက်ဖက်လွန်းနေတာကို။ blouse ရှေ့မှာ ဖဲပြားပုံစံလေးပါတာကိုက သူမကို ပို၍ပျိုမြစ်နုနယ်နေစေသည်လေ။

ကောင်တာနောက်ဝင်၍ ဖိနပ်တွေကို ကြည့်ကောင်းအောင် စိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သည့်နေတာကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် အလုပ်လုပ်တာ သွက်လွန်းနေတာကို။

အားလုံးသေသပ်စွာစီပြီးတော့ ကြက်မွေးတံမြက်စည်းလေးဖြင့် ခုန်တွေကို ထပ်လုပ်လိုက်ပြန်လေ၏။ ပြီးမှ သန့်စင်ခန်းဘက် လက်ဆေးရန် ထွက်သွားပြန်သည်။

"ဘာအလိုရှိပါသလဲ မမ"

တစ်ဖက်ကောင်တာမှကောင်မလေး လှမ်းမေးလိုက်တာကို အပြီးဖြင့် ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ 'သွန်း'က အိတ်ထက် ဖိနပ်ကိုပို၍ Crazy ခြစ်တဲ့သူကို။ ဖိနပ်ကောင်တာရှေ့မှာပဲ ခြေကိုစုံရပ်ထားတာမို့ ဘယ်သူမှ ထပ်မမေးကြတော့ပါချေ။

"အားနာလိုက်တာ"

လက်သုတ်ရင်း ပြန်ရောက်လာသည့်ကောင်မလေး၏အပြုံးလေးက ချိုလှသည်လား။ ပေါလေးကို ငနက်ဘက်စင်အောက်နားမှာ အသာခေါက်တင်ပြီး မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကြိုဆိုလိုက်ပုံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်။ ခင်ဘတ်မှ Name batch ကိုအသာဖတ်လိုက်မိ၏။ 'သဒ္ဓါပို'တဲ့။ အဘယ်မျှလှပလိုက်တဲ့နာမည်လေးပါလိမ့်။

"High heel ထဲက ကြည့်မှာလားဟင်"

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း”

ခေါင်ကိုဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်တော့ သူမက မုန့်ပုံးထဲမှ ရွှေအို
ရောင်ဒေါက်ချွန်လေးကိုယူ၍ ကောင်တာထက် တင်လိုက်လေ၏။

ကြည့်စမ်း! အင်မတန်လှပတဲ့ Design လေးမျိုး ရွေးတတ်တာ
ပါလား...

“37 ပါ။ တော်မယ်ထင်တာပဲ။ အသားမလေးက ဝင်းနေတော့
ဒီအရောင်လေးနဲ့လိုက်ဖက်မှာပါ။ ဝတ်ကြည့်လိုက်လေ”

ပြောလည်းပြော ကောင်တာနောက်မှာလည်း ထွက်လာကာ ‘သွန်း’
ခြေထောက်နား ဒူးထောက်ထိုင်ချလျက် ဖိနပ်ကိုစွပ်ရန်ပြင်လိုက်တာ
ပို့ မျက်နှာလေး နွေးသွားရပါ၏။

ဦးနိုင်ဆိုင်ကို မကြာခဏရောက်လာ တတ်ပါလျက် ဤမျှအထိ
Customer ကို ရိုကျိုးစွာဆက်ဆံပေးသည့်ကောင်မလေးမျိုး တစ်ပါးမှ
မကြုံဖူးခဲ့တာလေ။

“မဟုတ်တာ”

“ဝတ်ကြည့်လိုက်ပါ။ မကြိုက်လို့မဝယ်လည်း ရပါတယ်ရှင်”

ကဲ! မဝတ်၊ ဝတ်အောင် ပြောတတ်ပါရဲ့။ ‘သွန်း’က ဝတ်လာသည့်
အနက်ရောင်ကွင်းထိုးဖိနပ်ကိုချွတ်လိုက်စဉ် သူမက ‘သွန်း’ခြေထောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွယ်သွယ်လေးထဲသို့ ဖိနပ်လေးကို ဝတ်ပေးလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်
ဖက်ကိုပါ ဝတ်လိုက်ရင်း ခြေလှမ်းကို ဟိုဒီသုံးလေးလှမ်း လှည့်ပတ်
လျှောက်လိုက်မိသည်။

ခြေခုံထက် ကြက်ခြေခတ်လေးပေါ်မှာ ကျောက်ဖြူလေးတွေ စီ
ထားပြီး ဖနောင့်မှအသိုင်း ရွှေအိုရောင်ဖိနပ်လေးက ဝတ်လိုက်မှ ပို၍
လှနေသည်လေ...

“လှလိုက်တာ... အရမ်းလိုက်တာပဲ”

လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ပူး၍ ‘သွန်း’ခြေထောက်လေးကိုငေးကာ
ပြောလိုက်သည့်ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိ၏။ အလို! သိပ်
ကိုလှပလွန်းတဲ့ အရည်လဲလဲမျက်ဝန်းလေးတွေပါလား... ‘လျှမ်း’သာ
မြင်ရင် ဘယ်လိုပြောမှာလိမ့်။

“မင်းက ပြင်မှလှတာ၊ သာမန်နဲ့လှတဲ့သူ၊ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က
နီးယဉ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးပဲ သဘောကျတာ”

အဲဒီလိုပြောခဲ့တဲ့ ‘လျှမ်း’အတွက် ဒီကောင်မလေးက ကွက်တိ
ခြစ်နေတာလေ။ ကဲ! ‘လျှမ်း’ရေ ယူကို ဒီဆိုင်ထဲခေါ်လာရင် ယုဘာပြော
မလဲလို့ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့နော်။

“ဒါဘယ်လောက်လဲဟင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သုံးသောင်းနှစ်ထောင်ပါ”

“အလျှော့အတင်းရှိသလား”

“ပိုတို့ဆိုင်က တစ်ခွန်းဆိုင်ပါ။ ချေးတင်ပြီး မရောင်းပါဘူးရှင်”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်လိုက်ပါ၏။ ‘ပို’တဲ့ . . . နာမည်လေး ထည့် ပြောတတ်တာလေးကိုက ချစ်စဖွယ်လေးမဟုတ်ပါလား။

ဖိနပ်ကိုပြန်ချွတ်ပေးတော့ စက္ကူဘူးထဲ သေချာထည့်ပေးကာ ကတ်ထူစက္ကူအိတ်နှင့်ထည့်ပြီး ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေက ရှည်လျားလျားလေးနှင့် လှပနေပါ၏။ ‘သွန်း’လိုလက်သည်းအရှည်မထား၊ လက်သည်းဆိုးဆေးမတင်ဘဲ ဖြူမွှေးသန့်စင်ကာ ချေးညှော်မရှိ၊ တိတိရိရိနှင့် သန့်ပြန့်နေတာလေ။ မာမိသာတွေ့ရင် ရွှေဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးခန့်မှာ အသေအချာပင်။

ငွေချေပေးတော့ တဖျိတသေ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ယူလေ၏။ ငါးထောင်တန် ခုနစ်ရွက်မို့ တစ်ထောင်တန်အသစ်လေး သုံးရွက်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။ အရမ်းကြီး တမင်ပြုံးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ပြုံးတုံတုံလေးလုပ်ထားပုံက Customer တွေကို ဖမ်းစားစေတာလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တို့နာမည် သွန်းနင်းခပါ”

“ရှင်! ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်။ အခုလိုလာပြီး ဝယ်ယူအားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။ နောက် Design အသစ်တွေ ထပ်ရောက်ရင် လာကြည့်ပါဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ခေါင်းညှိတ်ပြီးပြန်ပြီး ထွက်သွားသည့်ကောင်မလေး၏ကျောပြင်လေးကိုငေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ၏။

လှလိုက်တာနော် . . . ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့မိသားစုကုန်းမှန်း သိသာလွန်းသည်။ ရွှေတွေကို သီးနေအောင်ဝတ်ထားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်၊ နားကပ်သေးသေးလေးနှင့် လက်ချောင်းလေးတွေမှာ လက်စွပ်လေးတွေ (၇)ကွင်း (၁၀)ကွင်းလောက် စီတန်းဝတ်ထားတာကိုက ငယ်နုသည့်အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလေသည်။

အဝတ်အစားကိုလည်း သိပ်အလွန်အကျွံကြီး ခေတ်ရှေ့ပြေးအောင် ဝတ်ထားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လိုက်ဖက်ရုံ ခေတ်မီမိလေးတွဲဝတ်ထားလေ၏။ မျက်နှာချိုချို၊ အသံသြသြလေးနှင့် ဖော်ရွေလွန်းသည့် သူဌေးသမီးနှင့် ပိုဘဝက အကွာကြီးကွာခြားလွန်းတာလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၈ ♥ မမသဒ္ဒါမောင်

ဪ... ဘဝသမားတွေအတွက် တစ်နေ့တာဆိုတာ ရှည်လျား
လွန်းသည့်အချိန်တွေဖြစ်နေတာအမှန်ပါပဲ...

အခန်း (၃)

“လူထပ်ရှာထားရဦးမှာပါလား”

Calculator ကိုင်၍ စာရင်းတွက်နေရာမှ မာမိက ညည်းသလို
ပြောလိုက်ပါ၏။ Game ဆော့နေရင်း မာမိကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်
လိုက်မိသည်။

စပန့်တွန့်ဂါဝန်ပွေ့ကြီး ဝတ်ထားပေမယ့် မာမိ၏ ‘ငယ်နုအရွယ်
ဆင်းသည့်အလှက ပျက်မသွားပါချေ။ ‘သွန်း’မှာ ဖခင်မဲ့သွားရတာ ဆယ်
နှစ်ကျော်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် ‘သွန်း’ ကိုနဲ့ညာ၍ တစ်ယောက်တည်းရုန်းကန်
ရင်း နောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

“မာမိဆိုက ဘယ်သူထွက်ဦးမှာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အညိုလေသမီးရဲ့။ စကားပူက သူဦးလေး လှမ်းခေါ်လို့ နောက်လယ် သွားရမှာတဲ့။ မာမိတော့ လက်မောင်းဖြုတ်ပြီ။ သူလိုသွက်လက် ထက်မြက်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးက ရှားတယ်လေ။ စာရိတ္တလည်း ကောင်းရုပ်ကလေးကလည်းလှတော့ မာမိ ဆိုင်မသွားဖြစ်ရင်တောင် စိတ်ချလက်ချရောင်းကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ အပြောလေးကလည်း ချိုတယ်လေ။ တော်ရုံလူ ခဏတဖြုတ်ဝင်ကြည့်တာတောင် အနည်းဆုံး လက်စွပ်တစ်ကွင်းလောက်တော့ ဝယ်ဖြစ်သွားတာသမီးရဲ့”

အပြောချိုတယ်ဆို၍ ဟိုတစ်နေ့က ဦးနိုင်ဆိုင်က စိနပ်ကောင်တာမှ ကောင်မလေးကို ကွက်ခနဲမြင်ယောင်လိုက်မိ၏။ မာမိပြောတဲ့ အချက်တွေနဲ့ ကွက်တိဖြစ်နေတာမဟုတ်လား...

“ဦးနိုင်ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေဆိုရင်ရော မာမိ”

“မာမိမောင်က စတိုးဆိုင်ပဲဖွင့်ထားတာလေ။ ရွှေအကြောင်း ပိန်အကြောင်း သွကလေးမလေးတွေက ဘာသိမှာတုန်း”

“သင်ပေးပေါ့ မာမိရဲ့”

“မဖြစ်ပါဘူးအေ၊ သင်ပေးရရင် ကျွမ်းကျင်စွာ အနည်းဆုံး သုံးလလောက်အချိန်ယူရမှာ... ရွှေဆိုင်တွေ အပြိုင်အဆိုင်ဖွင့်နေကြတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ မာမိဆိုင် တစ်ရက်မရောင်းရတာနဲ့ အနည်းဆုံးဝင်ငွေ သိန်းနှစ်

ဆယ်လောက် ထိခိုက်သွားမှာ သမီးရဲ့”

“သိန်းနှစ်ဆယ်တောင်”

“အေး... ”

“မာမိဆိုင် အဲဒီလောက် ရောင်းရလို့လား”

“ဒါပေါ့သမီးရဲ့၊ မနက် ကိုးနာရီကနေ ညကိုးနာရီအထိဖွင့်တာပဲဟာ၊ ညနေလေးနာရီနောက်ပိုင်းဆို အရမ်းရောင်းကောင်းတာ၊ မာမိဆိုင်က သူများတွေလို Gift (လက်ဆောင်ပစ္စည်း)တို့... Voucher Card (ပစ္စည်းစယ်ယူ၍ရသည့် ဖြတ်ပိုင်းကတ်)တို့ ပေးတာမျိုးမလုပ်ဘဲ အလျော့တွက်နဲ့လက်ခက် လျှော့ပြီးယူတာဆိုတော့ Customer (ဈေးဝယ်သူ)စိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေတာလေ။ သူတို့အတွက် အဲဒါက ပိုထိရောက်တဲ့လက်ဆောင်ပဲကို”

“မာမိက တကယ်မီးကွက်မျက်စိပဲကိုး”

“ဘာလဲ... ဇီးကွက်မျက်စိ”

“ဈေးကွက်စီးပွားရေးကို မြင်တတ်လွန်းလို့ ပြောနေတာလေ”

မာမိက ငွေရေတော့မှာမို့ ပိုက်ဆံတွေကို စားပွဲပေါ်စီထပ်လိုက်ရင်း မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ စက်ကိုပိတ်ကာ မာမိရှေ့ ဆက်တံခံမှာဝင်ထိုင်တော့ မာမိက မေးဆတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဝိုင်းကုပေးမလို့လေ”

“နေပါ သမီးရယ်၊ မာမိအလုပ် မာမိနိုင်ပါတယ်”

“မာမိမလည်းနော်၊ သွန်းက ဘာမှအကူအညီမပေးရဘဲ အိမ်မှာ လူပိုကြီးဖြစ်နေပြီ။ မီးဖိုချောင်လည်း မနိုင်၊ ဆိုင်လည်း လိုက်မကုနဲ့ဆိုတော့ သွန်းက ဘာသွားသုံးစားလို့ရတော့မှာလဲ မာမိရဲ့”

“သမီးရယ်၊ အေးအေးလူလူနေစမ်းပါ။ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ သမီးဘာများကူစရာရှိလို့လဲ။ အချိန်တန် ထမင်းပွဲရှေ့ရောက် စားလို့ရနေတာပဲကို။ ဟော၊ ဆိုင်မှာရောင်းဖို့ထိုင်တယ်ဆိုတာ ဈေးသည်ပဲ သမီးရဲ့။ မာမိသမီးကို ဈေးသည်လို့မြင်ကြမှာမျိုး မလိုချင်ပါဘူး”

ဈေးသည်တဲ့ . . . ဒါဆိုရင် ‘သဒ္ဓါပို’ကရော ဈေးသည်လား။ လူတွေရဲ့အညစ်ပတ်ဆုံးခြေထောက်ကိုထပ်ဖို့ ဖိနှပ်ကောင်တာမှာ မျက်နှာမပျက် တာဝန်ယူနေရတာလေ။ သူ့ခမျာ ဖိနှပ်တစ်ရံလေး ရောင်းရဖို့ တစ်နေ့ကို ဘယ်နှခါများ မျက်နှာချိုသွေးထားရရှာမလဲ။ မာမိရွှေဆိုင်မှာ ထိုင်တယ်ဆိုတာက နံမှာမိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး ဖုန်ပုံးပေါ်လက်ထောက်ပြီး သက်သက်သာသာရောင်းရတာမျိုးပါလေ။

“မာမိကလည်း ရွှေဆိုင်ထိုင်တာ တစ်နေ့ကုန်မတ်တတ်ရပ်နေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာကို”

“အမယ်လေးလေ . . . မရပ်ရဘဲရှိပါ့မလားသမီးရဲ့။ ဈေးရောင်းကောင်းတဲ့နေ့ဆို တစ်နေ့လုံးခြေတောင့်အောင် ရပ်ရပြီး ပါးစပ်လည်းညောင်း လက်ပါ အံ့သေတဲ့အထိဖြစ်ရတာ”

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။ ငွေစက္ကူရေလျှင် သုတ်ရသည့်မယောင်းဘူးကိုဖွင့်၍တို့ကာ မာမိက ငွေစရေနေချေပြီ။ ဖြေသြ၊ ဒီငွေတွေကို မာမိသိမ်းကြိုးရှာနေသလောက် သွန်းက ဒိုင်ခံဖြုန်းနေတဲ့သမီးဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။ ဒီလိုဘွေမိတော့ လစာလေးမက်၍ အရောင်းစာရေးမလေးဖြစ်နေသည့် သဒ္ဓါပိုကပင် သွန်းထက် ပိုပြီးအသုံးကျ တန်ဖိုးရှိနေတာလေ။ ရှက်စရာပါလားနော် . . .

“လျှမ်းက သဘောကျမှာ”

“ဘယ်သူကိုတုန်း သမီးကိုဖွင့်ပြောပြီမို့လား”

“အာ၊ မာမိကလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့ပဲယူရတော့မယ်၊ သမီးတို့နှစ်ယောက်က ဘာမှအကြောင်းမထူးသေးတာလေ။ မာမိရော့ ကိုသန့်တို့ပါ သားနဲ့သမီးတို့က Engage လုပ်ပေးပါတော့လို့ ပြောလာမယ့်နေ့ကို စောင့်နေတာ”

သွန်းမျက်နှာလေး ရဲသွားရပါ၏။ အင်း . . . မာမိကသာ သဘော

တူနေတာလေ။ လျှမ်းရဲ့မာမီ အန်တီမြတ်က သွန်းကို ချွေးမတော်ချင် ပုံမှမရတာပဲ။ တကယ့်အိမ်ရှင်မ ပီသလွန်းသည့်အန်တီမြတ်ရဲ့ ချွေးမံ ထဲမှာ သွန်းက အဆင့် (သ)တောင် ဝင်တာမှမဟုတ်ဘဲဟာ။

“အန်တီမြတ်က သွန်းကို ချွေးမလိုချင်မှာမှမဟုတ်ဘဲ မာမီရဲ့ သမီးလိုပဲချစ်တာပါ”

“သမီးက ချွေးမလိုအချစ်ခံချင်တာလား ဒါဆို မာမီသမီး မရဲ့ တော့ဘူးပေါ့လေ။ သမီးဘက်က 75 Percents လောက် သေချာပြီထင် ပါရဲ့”

“အမယ်လေး! ဟိုကောင်ကြားမှ ဟားတိုက်လှောင်နေပါဦးမယ် မာမီ။ နဂိုကမှ သွန်းကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောတတ်ပါတီသနဲ့။ ဒီမှာတင် ရပ်ပါတော့”

မာမီက သဘောကျစွာဖြင့် တဟင်းဟင်းရယ်နေလေ၏။ ဟုတ် တယ်... သွန်းကို တစ်နေ့တစ်နေ့ မအေရှာသမျှငွေကို ဘယ်နည်းနဲ့ သုံးရမလဲလို့ အမြဲစဉ်းစားနေတာတဲ့။ နင့်ကိုယ့်တဲလူတော့ ယလိင်းပေါက် နဲ့ ဖားကောက်သလို ရှာမလောက်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်ဆိုပြီး ပြောတတ် တာလေ။ ဒီလိုလူက သွန်းကို ဇနီးမပြောပါနဲ့၊ ချစ်သူအဖြစ်နှင့်တောင် ရာထူးခန့်ပေးချင်မှာမှမဟုတ်ဘဲ။

“အလိုကွယ်... မာမီသမီး ဥစ္စာပေါ့၊ ရှင်ချော၊ ပညာတတ်လေး ကို ချွေးမတော်ချင်နေတဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီးပါသမီးရဲ့။ သမီးကြိုက်ရာ ဆိုင်းခေါက်ပြီးသာ ရွေးပါလေ့။ ဒီမှာ၊ မာမီမှာရှိသမျှဥစ္စာတွေ ပုံအော ငြီး တောင်းရတောင်းရ၊ တင်တောင်းပေးလိုက်ပါမယ်။ အရေးအကြီး ဆုံးက သမီးကလည်းချစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ သမီးကိုဖူးမှတော့အလိုလိုက် ဆွဲသူလည်း ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါဆို ပြည့်စုံပြီ”

ဒါပဲလား မာမီ၊ အချစ်ဆိုတာ ငွေငွေဝယ်လို့ရတဲ့အရာမှမဟုတ် တာဘဲ။ မာမီပြောသလိုသာ နှလုံးသားကို ငွေပေးဝယ်လို့ရရင် လျှမ်း ခဲ့ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားကို ရွှေပီသာချိန် (၁၅၀၀) နဲ့ ‘သွန်း’ ပေးပြီး ဝယ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

“ဖူးစာဆိုတာလည်း ခိုသေးတယ်လေ မာမီရဲ့”

“မာမီပြောတယ်လေ၊ သမီးကို ဘယ်ရွှေဘယ်မျှတင်တောင်းနိုင် တဲ့လို့နဲ့ မာမီပေးစားမှာမှမဟုတ်ဘဲ။ မာမီသမီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆားပေးနိုင်တဲ့သူကိုသာ မာမီရှေ့ခေါ်လာခဲ့စမ်းပါ။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြစ်နေရင်တောင်မှ မာမီသမက်ကို တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့် ဆီခြူးဆင်ပေးမယ့်အမေမျိုးပါရှင်”

‘သွန်း’ ပြုံးစိစိလေးဖြစ်သွားရပါ၏။ မာမီပြောတာကိုသာ သိုက်

သမား (ချုံစားတတ်သောလူ) တွေကြားသွားရင် ထိပါက်သလိုဖြစ်ကုန် ကြတော့မှာလေ။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုနေရပါလျက် ဒီသမီးကို အနုမျောမရှိ ရက်ရက်ရောရောပေးချင်နေတဲ့အမေမျိုး ဒီကမ္ဘာမှာ မာမီ တစ်ဦးသာရှိမှာ အသေအချာပါပဲ။

“ဟင်းဟင်း... တော်ကြာ မာမီဥစ္စာတွေ အချောက်တိုက်ဖြုန်း မယ့်သူဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ မာမီရဲ့။ သွန်းက လူကဲခတ်သိပ် တတ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဪ... သမီးရယ်၊ ‘တင်တင်ခ’ ဟိကွယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ခေါင်းဖျားခြေထုံး စုန်ဆန်အကဲခတ်စရာမလိုအပ်ပါဘူး။ မျက်လုံးထဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဒီလူဟာ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား၊ လူလိမ်လား သိပြီးသား။ မာမီကိုလျှော့တွက်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒီလောက မှာ ကျင်လည်နေတာ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ ‘သွန်းနှင်ဆ’ရဲ့။ ‘တင် တင်ခ’တို့ အံတိုနေပါပြီကွယ်”

“လူဖြောင့်ဆိုတာ ဘာလဲမာမီရဲ့”

“လူဖြောင့်ဆိုတာ အတွင်းစိတ်ရော၊ အပြင်ပန်းပါ ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်တာကိုပြောတာလေ။ တချို့က အပြင်ကသာ သကားနဲ့ ပြော ပြနေတာ။ အတွင်းကျ၊ ကောက်ကျစ်တတ်တာမျိုးလေ”

“အင်း... ကြာလေကြာလေ သွန်းက မာမီကို ခြေဖျားမမီဘဲ ညံ့လေညံ့လေဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့”

“အဲဒီလိုမထင်ပါနဲ့သမီးရယ်။ မာမီသမီးက ရိုးတာပါ။ ရိုးတယ် ဆိုတာ နေရာတိုင်း မကောင်းဘူးကွယ်။ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်ရတဲ့နေရာ မျိုးမှာ သွက်လက်ရတယ်၊ ထက်မြက်မှုရှိရတယ်”

ဟုတ်မှပေါ့။ ဒါကြောင့် လျှမ်းက သွန်းကိုပြောတာလေ။ ‘ငန့်မ’ ဆိုတဲ့ လက်ညှိုးထည့်ပေးရင်တောင် ကိုက်တတ်ပုံမရတဲ့ ငတုံးတဲ့လေ။

ဘယ်သူက ဒီလောက်ထိတုံးပါ့မလဲ။ သူ့အပေါ် လိုတာထက်ပို ပြီးသံယောဇဉ်တွေ တွယ်ပြီးနေလို့သာ သည်းခံနေတာကို ဒီလိုမျိုးနှိပ် ချောက်ဆံ့နေတာလေ။

“ဟိုနေကလေ... ဦးနိုင်ဆိုင်မှာ ‘သွန်း’ ဖိနပ်ဝင်ဝယ်တုန်းက အောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ခဲ့တယ် မာမီရဲ့။ ကြည့်ရတာ သွန်းထက် အတော့ ငယ်ပုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးသာ အဲဒီဆိုင်ရောက်လာရင် customer တွေကို လာပါဝယ်ပါလို့ ပါးစပ်နဲ့ ပြောစရာတောင် လုံးဝမလိုဘူး။ ခုံပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပေးရုံနဲ့ အကဲတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ဝယ်မှာသေချာတယ် ဆိုတာ”

“အမယ်! ကောင်မလေးက ဘယ်လောက်များလှလို့ တင်စားပြီး ပြောနေတာတုန်း။ ကယ်လီယိုက်ထရာလို ဘုရင်တွေ ပစ်ကျလောက် အောင် လှသလား။ ဥဗ္ဗာဒန္တီလို ယောက်ျားတွေ ရူးလောက်အောင် လှ လိုလား”

‘သွန်း’ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်မိ၏။ မာမိပြောသလို ရာဇဝင်ထဲက မင်းသမီးတွေလို တင်စားရလောက်အောင် လှပတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ချစ်စရာလေးနှင့် တစ်မျိုးလေး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည့် သဒ္ဒါပို၏အလှကို မည်သို့ပြောပြရမှာလိမ့်။

“သဒ္ဒါပို လှ၊ မလှဆိုတာ မာမိမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်မှ သိမှာပေါ့။ သွန်းမျက်စိထဲမှာတော့ အရမ်းကိုချစ်ဖို့ကောင်းတာအမှန်ပဲ”

“သဒ္ဒါပို ဟုတ်လား၊ အတော်အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး လှလိုက်တဲ့နာမည် လေးပါလား။ မာမိသမီးကိုပေးတဲ့နာမည်က လှလှချည်ရဲ့ထင်နေတာ ဒီကလေးနာမည်ကမှ ပိုလှနေတာကိုး”

“မာမိမြင်ရင် ပိုတောင်မှချစ်သွားဦးမှာ မာမိရ၊ သူ့မျက်လုံးလေး တွေက ကလေးဆန်ပြီး အပြစ်ကင်းတယ်။ မျက်ဆန်လေးတွေက နက် နေတာပဲ။ နှာတံစင်းစင်းလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြုံးမနေဘဲ ပြုံး ထားသလိုလေး ဖြစ်နေတာ။ ခန္ဓာကိုယ်လေးက uniform ဝတ်ထား

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာတောင် လေယာဉ်မယ်တွေလိုပဲ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။ ဆံပင် လေးတွေကိုအလယ်ခွဲပြီး ရိုးရိုးလေးပဲချထားတာ စင်းနေတာပဲ။ အသံ လေးက ချိုပြီးအေးနေတာ တစ်ဖက်လှုပ်ထဲတောင် ကူးလာသလိုပဲ ခံစားရတယ်”

“အလိုတော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပုန်ထပြန်ကြည့်ပါဦး သမီး ရယ်။ မာမိသမီးလောက် လှတဲ့မိန်းကလေးမျိုး ဒီကမ္ဘာမှာ လှည့်ရှာကြည့် လိုက်ပါဦး။ ထမင်းထုပ်သာ သိုသွားမယ်။ မာမိသမီးလို အလှပစားမျိုး မရှိပေါင်အေ”

သွန်းသဘောရွေ့အောင် ပြောမှန်းသိပေမယ့် ပြုံးစိပ်လေးတော့ ဖြစ်သွားမိပါ၏။ မာမိပြောသလောက်ထိ မလှမှန်း သွန်းကိုယ်သွန်း သိ နေတာလေ။ အစစအရာရာပြည့်စုံပါလျက် လူတာကာအလယ်မှာ ငေးနေ ကြည့်ရလောက်တဲ့အထိတော့ ထင်နေလှသည့်အလှမျိုးပုပဟုတ်ဘဲ။

သဒ္ဒါပိုကိုသာ သွန်းဝတ်လေ့ရှိသလို ထင်ပေါ်ကြည့်လိုက်ရင် သွန်း မျက်မှန်းထားသလိုဖြစ်လာမှာ အသေအချာပါ။ ‘လူမှာအဝတ် တောင်း မှာ အကွပ်’ဆိုတဲ့စကားပုံက အလကားရှိခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ သွန်းက ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်လေးနေမှသာ ကြည့်ကောင်းတဲ့ရုပ်မျိုး။ ကြည့်ဖျော်ရှု ဖျော်အလှနဲ့ပါလေ။ ‘သဒ္ဒါပို’ကသာ ဘာမှလိမ်းခြယ်ခြင်းမရှိဘဲ သိသာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထင်ရှားသည့်အလှပိုင်ရှင်လေးပါပဲ။

“မာမိကတော့ ကိုယ့်ငါ့ချစ်ကိုယ်ချစ်မှာပေါ့။ သူ့ကိုတွေ့မှ သွန်းပြောတာမပိုမှန်း မာမိသိသွားမှာ”

“ရုပ်လှရုံနဲ့ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ သမီးရဲ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ အစစအရာရာ အဖက်ဖက်ကပြည့်စုံမှ တန်ဖိုးရှိတာ”

“မာမိကလည်း မိန်းမမှာ အဆင်မဲ့ ယောက်ျားမှာ အချင်းရှိမှ ဆို”

“အမယ်လေးနော်၊ ECD နဲ့ဘွဲ့ရပေလို့ပဲ။ ဖြန်မာစာနဲ့သာ ဘွဲ့ရရင် ငါ့ကိုစကားပုံတွေ ဘယ်နှမျိုးသုံးပြမလဲမသိ မသွန်းနင်းခရယ်”

“ဟင်းဟင်းဟင်း၊ တကယ်ပြောတာမာမိရဲ့။ တစ်ရက်လောက်ပဲ လမ်းကြိုလို့ဆိုပြီး ဝင်သွားကြည့်လိုက်ပါ။ သွန်းပြောတာကို မာမိယုံသွားလိမ့်မယ်။ တော်ကြာမှ မာမိမှာ သားမရှိလို့ သဒ္ဒါပိုကို ချွေးမမတော်ရတာ နာလိုက်တာလို့တောင် ဖြစ်ဦးမှာအသေအချာပဲ”

“ညည်းကိုပဲ နာမည်ပြောင်းရတော့မယ်ထင်တယ်နော်”

“ဘယ်လိုပြောင်းချင်လို့လဲ မာမိရဲ့”

“အပိုစကားတွေ ပြောလွန်းလို့လေ ‘သွန်းဆခပို’လို့”

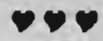
“အဲဒါမှ သွန်းနာမည် ပိုလှသွားတာ မာမိရ”

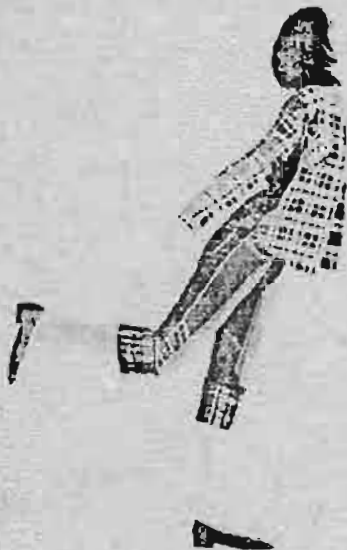
သားအမိနှစ်ယောက်သား ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ သွန်းတို့အိမ်မှာ မာမိနဲ့သွန်းပြီးရင် ထမင်းချက်ဒေါ်ကြိုင်နဲ့ အဝတ်လျှော်ခွံတောက်တို့မယ်ရခိုင်စရာ မိမိ၊ ခြံစောင့်ဦးမြိုင်နဲ့ driver ဦးမောင်တို့သာ ရှိတာလေ။ အလုပ်သမားတွေက သူတို့ဟာသူတို့ သီးသန့်စီနေကြပြီး သွန်းတို့သားအမိက သီးခြားပြစ်နေတာပင်။ ဒက်ဒီရှိစဉ်ကတည်းက အလုပ်သမားတွေမှ သွန်းတို့အပေါ် သစ္စာရှိတာကတော့အမှန်ပါပဲ။

လျှမ်းဆွဲမိသားစုက ဘောဇြပ်ပင်မှ သွန်းတို့သားအမိကိုစောင့်ရှောက်ကြတာပါလေ။ ဒီနေ့ကတော့ ခါတိုင်းလို လျှမ်းအကြောင်းမပြောဖြစ်ဘဲ သဒ္ဒါပိုအကြောင်းပြောဖြစ်သွားတာ အထူးအဆန်းပါပဲ။

‘ပို’တဲ့...

ခပ်တိုတိုခေါ်လည်း ခေါ်လို့ကောင်းလိုက်တာနော်။

အခန်း (၄)

“ကိုအောင်၊ မနေ့က ဖိုဝယ်လာတဲ့ တဘက်အပြာလေး တွေ့မိတယ်”

ထမင်းကို ခရမ်းချဉ်သီးငါးလုံးချက်နှင့် နယ်ဖတ်ရုံသာ ရှိသေး၏။
အမေ့ကိုတော့ အစပျိုးနေပါရောလား။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာမှမစား
အလုပ်သွားရတဲ့နေ့တွေက များလှပြီလေ။ အလုပ်မှ ထမင်းကျွေး
နေခင်း(၁၂)နာရီပို ပင်ပန်းသည့်ကြားက ဆာသည့်ဒဏ်ကို အူ
ကန်၍ လှိုင်းဆန်ခဲနေရတာ ဗိုက်အောင့်သည့်ရောဂါတောင် ရနေပြီမဟုတ်

အခုလည်းကြည့် အဖေ ကုမ္ပဏီသွားခါနီး မိသွေးတော်၏ညောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နာနာသွေးထိုးသံက စကြားရပြီကို။ မန်နေဂျာကြီးဦးလူအေး (အဖေ) ကတော့ စကားနည်းရန်စဲ အင်းလိုက်သံဖြင့် တုံ့ပြန်ဦးမည်သာ။

“လင်းကိုမေးကြည့်လေ မိုးရယ်။ ကိုယ်အလုပ်သွားရတော့မယ့် ဟာကို မေးစရာလား။ ကိုယ်က အိမ်မှာအမြဲရှိတဲ့သူမှမဟုတ်ဘဲ”

တွေ့လား... အဖေက အဲဒီလို အင်မတန်အေးဆေးလွန်းသည့် လူကြီးပါပဲ။ နောက် မိန်းမနှင့်သားကြား ဘယ်လိုပြဿနာရှိလဲလို့ စဉ်းစား မိပုံမရ။ သားအတွက် အစားရသည့်မအေ၏ ဂရုတစိုက်ချက်ဖြတ်ကျွန်း မွေးတာကို ကျေးဇူးတင်နေတာလေ။

“ကိုအောင်သားက မိုးကိုအရေးလုပ်တာမှမဟုတ်တာ။ တော်ကြာ သူ့ကိုစွပ်စွဲတယ်ဆိုပြီး မိုးကိုပြန်အော်နေပါဦးမယ်။ မမေးချင်ပါဘူး”

ကဲ၊ အခုရောဘာထူးလို့လဲ။ အိမ်မှာ ဒီသုံးယောက်ကလွဲပြီး ဘာ လူပိုမရှိတာမဟုတ်။ အဖေမတွေ့ဘူးဆိုရင် သူယူတယ်လို့ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ အတော့်ကိုမူရာမာယာများတဲ့ မိထွေးပါလားနော်။

“မိုးပဲပြောတယ်လေ။ ကိုယ့်သားဟာ မိုးရဲ့သားပဲဆို။ သားလို့ သဘောထားရင် သူ့ကိုပြောဆိုဆုံးမနိုင်ရမှာပေါ့။ ရိုက်ချင်ရင်တောင် ရိုက် လို့ရသေးတယ်”

“အမယ်လေး! မရိုက်ရဲပဲကဲ ကိုအောင်ရယ်။ နဂိုကမှ ပတ်ဝန်း

ကျွန်က ပြောချင်နေရတဲ့ကြားထဲ။ တော်ကြာ လင်ပါသားကို မိထွေးနှိပ် အော်ပါတယ်လို့ မိုးပဲအပြောခံရမှာပေါ့”

ထမင်းကိုပလုပ်ပလောင်းစားရင်း မျက်နှာကို မဲ့ရွဲ့ပစ်လိုက်မိ၏။ အခုချိန်ဆို အန်တီမိုးတစ်ယောက် ဒေါ်ခင်အေးဟန်အိုက်တင်နဲ့ ပဲထုတ် နေလောက်ပြီလေ။ သရုပ်ဆောင်တဲ့နေရာမှာတော့ အကယ်ဒမီဆုချိတ် ခြည်လောက်တဲ့အထိ ဒင်းတော်လွန်းနေတာကိုး။

“လင်းလက်၊ ဟေ့ကောင် လင်းလက်”

“ဗျာ”

ထမင်းလုပ်ငါးရင်း ထူးသံက ဗလုံးဗထွေး။ စတီးဖလုံကို ဘေစင် နှစ်ရေလောင်း ဆပ်ပြာတိုက်ဆေးပြီး စင်ပေါ်မှောက်ကာ လက်သုတ် နင်း အမြန်ထွက်ခဲ့၏။ အဖေက အိမ်ဝမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ရပ်နေ ထည့်သည်။

“မိုးရဲ့တဘက်အပြာ ပျောက်သွားလို့တဲ့၊ အဲဒါ... ”

“ကျွန်တော်မှ မသိဘဲဗျ။ နေ့တိုင်း အဖေခွဲရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အလုပ်သွားတဲ့ဟာ၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာတာက အဖေထက်တောင် ခိုနောက်ကျသေးတာ”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ ဘာမှမမေးရသေးဘူး။ မင်းက ဘူးအရင်ခါရ

သံသရာ

“အဖေ့ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ဝင်ငွေခွဲကိုယ် ဖြစ်နေပြီး ဘာမဆို အဖေ့ဆီ လက်ဖြန့်တောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလို အသေးအမွှားပစ္စည်းတွေကအစ အကုန်ဝယ်သုံးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် က စစ်သဘက်ပဲ အမြဲသုံးနေတဲ့ဟာ လူကိုစွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောတာတော့ မခံနိုင်ဘူး။”

“ကြည့်စမ်း! နှုတ်သီးကောင်လျှာပါးနဲ့ပြောနေလိုက်တာ။ ဖိုးကို ဝင်ငွေမရှိ၊ အလုပ်မလုပ်တဲ့သူဆိုပြီး စွပ်စွဲနေတာပဲ ကိုအောင်ရဲ့။”

“လင်းလက်”

“တော်၊ ဒေါ်မိုးမိုးပြင်ဗျယ်။ ကပ်နေတစ်နေ့ ပြဿနာကို ဆီလို အပေါက်ရှာပြီး လုပ်နေတာကို ဆင်ခြင်ပါတော့။ အဖေ့ကျွန်တော့်ကြား မှာ သွေးထိုးမပေးပါနဲ့။ စိတ်ချ၊ ကျွန်တော်ခင်ထောက်ပေါ် ကျွန်တော် ရပ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ ဒီအိမ်ပေါ်က အပြီးသင်းပေးပါမယ်။”

“ဟေ့ကောင်”

“ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! ဖိုးကိုများ ငွေမက၊ ပစ္စည်းမကတယ်ဆို ပြီး ပြောနေလိုက်တာ ဂရုတစားမရှိ၊ အကြောက်အလန့်မရှိ ကိုအောင် ရယ်”

ရွှေပဒသာစာပေ

စလာပါပြီ၊ မျက်စည်လေးထဲတဲတဲနဲ့ ပုလဲခတော့မယ် Action လေ။ အမြင်ကပ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ အိမ်ပေါ်ကိုစရောက်တဲ့ နေ့ကတည်းက ကြည့်မရတာ၊ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ‘တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ခွေး’ပဲဖြစ်နေရတာမဟုတ်လား။

“မင်းနိုင်လှချည်လား လင်းလက်။ အဖေအရွယ်ကိုရှိသေရမယ် မှန်း မင်းသိဘူးလားကွ”

“အဖေမိန်းမကမှ ပုံစံမကျတာ”ဟုအငေါ်တူး၍ ပြန်မပြောဖြစ် တော့ပါချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေကတော့ သူ့အဖေဖြစ်နေ၍ ရိုသေရ မည်သာ။ ပြီးတော့ သူ့အပေါ် ဒီနေ့အထိ ဖခင်ဝတ္တရားကျေပွန်တဲ့ဖခင် ပေးကို။

“ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ အဖေ၊ အလုပ်နောက်ကျဦးမယ်။ ဆူချင်ရင် သပြန်လာမှ ဆက်ဆွယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့စောစောဝင်ရမှာမို့ သွား တော့မယ်”

သူက ပြောလည်းပြော၊ ဖိုတ်မှာ ဖိုတ်ထားသည့် လျှာထိုးဦးထုပ် ကိုဖြုတ်ဆောင်၍ အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့၏။ ဦးထုပ်လျှာလေးကိုကိုင်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီ မိမိလက်ဆောင်ဝယ်ပေးထားတဲ့ဦးထုပ်ကိုး ခို ဆိုလို့ မိမိတစ်ယောက် အလုပ်တောင်သွားပြီလား...

ရွှေပဒသာစာပေ

ခြေရောက်တော့ လမ်းတစ်ဖက်(ရှေ့တည့်တည့်ခြံ)ကို လှမ်းကဲ
ကြည့်လိုက်မိ၏။ အမေချိုက တဘက်လေးကို နေပူပူမှာ ထုတ်လှမ်းမို့
မြင်နေလေသည်။

“အမေချို”

“ဝေ့”

“မိမိ သွားပြီလား”

“အေးသား အခုလေးတင်ပဲထွက်သွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူး”

“သူတစ်ယောက်တည်းလား၊ မိစုမပါဘူးလား အမေချိုရ”

“စုစုဖျားနေလို့ ဒီနေ့ခွင့်တိုင်ထားတယ်တဲ့”

“ဪ... ကျွန်တော်သွားတော့မယ် အမေချို။ လမ်းထိပ်မှာ မိမိ
နဲ့ ဆုံလိုဆိုငြားပေါ့”

“အေးအေး... သား”

လမ်းထိပ်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာခဲ့ပါ၏။
အနည်းဆုံးတော့ ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေတုန်း မိနိုင်းသေးတာ
လေ။ မိမိဟာ သူနဲ့ငယ်စဉ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက်ပေါင်းပြီး ကြီးပြင်း
လာခဲ့တာ ဒီအရွယ်ထိတိုင်ပါ။ ငယ်ငယ်ကုန်းကတော့ မိမိရောသူပါ ထ
လုံးလုံးဖောင်းဖောင်းလေးတွေပါပဲ။ ကြီးလာတော့မှ နှစ်ယောက်စလုံး

လန်ဘားတွေ ဖြစ်ကုန်တာလေ။

အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ လှသွေးကြွယ်လာတဲ့ မိမိရဲ့သဘာ
ဝအလိုကို အကဲခတ်ချင်သူတွေပေါ်လာတော့ သူက မိမိဆိုတဲ့ အာသာ
ဝတီနတ်ပန်းလေးကို စောင့်ကြပ်ရတဲ့ဘီလူးကြီးကိုဖြစ်လိုလေ။

ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ညီမလေးတစ်ယောက်လို သံယော
ရဉ်ပိုခဲ့တာတော့အမှန်ပါ။ မိမိကလည်း သူလိုတစ်ဦးတည်းသောကာလေး
ပဲမို့ သူ့အပေါ် အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုချစ်ရှာမှန်း သူသိပါ၏။

ချစ်ရှာတာဆို၍ မေမေ့ကို သတိရမိသွားပါ၏။ မေမေက မိမိကို
သမီးအရင်းလေးလို တအားချစ်တာမဟုတ်လား။ သူတို့အိမ်ကို မိမိတစ်
ခုလှာပို့တိုင်း အမေချစ်ရဲ့ရွေးမလေးဆော်ပြီး စတတ်တာလေ။ အဲဒီ အခါ
မိမိရဲ့မျက်နှာလေး ရဲရဲနီနေတာ မပြောပါနဲ့တော့။ မေမေ့ကိုဘာမှပြန်
မပြောရဲပေမယ့် သူ့ကို မျက်စောင်းတော့ ခဲဖြစ်အောင်ခဲသေးတာ အမှန်
ပါပဲ။

မိမိရဲ့ချစ်စရာအကောင်းဆုံးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးအရာက ထို
မျက်စောင်းလေးထိုးတတ်တဲ့ မျက်လုံးနက်လေးတွေနဲ့ ပြုံးခဲတဲ့နှုတ်ခမ်း
ဖူးဖူးလေးထက်က အပြုံးလေးပါပဲ။ ဘဝသမားမိသားစုဝင်တွေမို့ ရှိတာ
သေးနဲ့လှအောင်ဝတ်ပြီး ယဉ်ယဉ်လေးလှတဲ့မိမိလောက် အကြည့်ခံတဲ့

အလှူမျိုး သူမျက်စိထဲမှာ ဒီနေ့အထိ မတွေ့သေးပါချေ။

“မိမိ”

ကားလာရာဘက်ဆန်ထားသည့်လည်တိုင်လေးက ဖျတ်ခနဲလှည့်လာလေ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားတွေဘာတွေ ဆွဲလို့ပါလား။ နင်တော့ ဟိုလူကြီးကို ညှိမြဲလုပ်မယ်မကြနဲ့ မိမိရေ။ ငါ့လက်သီးနဲ့တော့ နီးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“မိရ နေမကောင်းရင် ငါလိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့။ ဘာလို့မစောင့်တာလဲ”

“နင်မှမအားဘဲ အလင်းရယ်။ နေ့တိုင်းသွားနေရတဲ့အလုပ်ပါဟဲ့။ ငါ့ဘာသာ သွားတတ်ပါတယ်။ ကလေးမှမဟုတ်တာ”

“အေးပါ၊ နင် ကလေးမဟုတ်ကြောင်း သက်သေတွေ သိပ်မပြစမ်းပါနဲ့။ တော်ကြာ... ဟိုလူကြီးက နင်ကို ငုံ့ကြော်စားသလို တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ဝါးစားသွားမယ်မှတ်။ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဟွန်း...”

သူမမျက်နှာလေး ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါ၏။ ဟုတ်တယ်လေး မပြောလိုက်ချင်ဘူးဆိုတဲ့လူက ပြောသွားလိုက်တာမှ ထောင့်ကိုစေ့နေတာပဲ မဟုတ်လား။

“ဘာပြောင်စပ်စပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ငါထုမိတော့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အား...”

စကားမဆုံးခင် လက်သီးဆုပ်ကြီးက ဒုန်းခနဲ သူမခေါင်းပေါ်ကို ထုပြီးချေပြီ။ အလင်းတို့က အဲဒီလိုခြေမြန်လက်မြန်ရှိတာလေ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို သူမအားကိုးတကြီးရှိရတာလေ။

“နင်ကလည်း ငါ့ဘာမှမလုပ်ရသေးဘဲ ထုတာက အရင်ပဲ”

“အံ့မာ! ဘာမဟုတ်တာလုပ်ချင်လို့လဲ။ ဒီမှာတွေ့လား”

လက်သီးဆုပ်ကြီးက မျက်စိရှေ့ရောက်လာပြန်တာမို့ သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ချလိုက်မိ၏။ သူမျက်နှာမှာ အပြုံးအရယ်မရှိ ခုထိ ရှုတည်တည်ကြီးဖြစ်နေတုန်းပါလေ။

“ကြည့်ပါလား။ နင့်ဟာနင် အိမ်မှာပြဿနာဖြစ်လာတာနဲ့ ငါ့ကို လာရမ်းနေပြီးတော့”

“တော်စမ်းပါ၊ ဒီပိထွေးကိုများ စာရင်းထဲထည့်ပြီး ခေါင်းရှုပ်မခံနိုင်ဘူး။ တစ်နေ့ ငါရုန်းထွက်နိုင်မှပဲ ဒီဝဋ်က ကျွတ်မှာကို သိထားပြီးသား”

“နင် ဘယ်ကိုထွက်သွားမလို့လဲဟင်”

လက်မောင်းကိုကိုင်၍ ခေါင်းမောမေးနေသည့်သူမကိုကြည့်ပြီး ညှိုးလိုက်မိပါ၏။ အင်း၊ ခုနေ့များ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း သူ့သေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွားရင် မိမိတစ်ယောက် ရူးတောင်ရူးသွားလေမလား မသိနိုင်ပါလေ။

“ကမ္ဘာဝင်ရိုးစွန်းကိုလေ၊ နင်လိုက်မယ်မဟုတ်လား။ လာ”

“ဟဲ့”

လက်ကောက်ဝတ်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်တာမို့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားပါ၏။ BUS ကားပေါ်တက်မှပဲ သူမ ပြုံးနိုင်တော့သည်လေ။ အလင်းတို့ကတော့ လုပ်လိုက်မှဖြင့် အထိတ်တလန့်နှင့်မဟုတ်လား။

“နင့်ပါးပေါ်က သနပ်ခါးတွေ ဖျက်လိုက်စမ်းပါ မိမိရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မလှလို့လား”

ငါနော်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိထုလိုက်ရ (ကားပေါ်မှာမို့) မကောင်းတော့ဘူး။ ဒင်၊ နံချက်အချက်ကတော့ တစ်ဆုံးလေ။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပါးမို့သက်က သနပ်ခါးဘဲကျားလေးတွေဟာ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့စိတ်ကို မရိုးမရွှဲဖြစ်စေတဲ့အန္တရာယ်ကို ဒင်းမသိလေရောသလား။

“မလှဘူး... ဖျက်”

“ဟင်! နင်ကလည်း ဖေဖေလက်ဆောင်ရလာလို့ ဒီရှင်မတောင်လေး လူးလာမိပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး သနပ်ခါးနဲ့လေးများ ငွှေးနေမလားလို့”

“ဖျက်ဆိုဖျက်ပေါ့။ နင့်သနပ်ခါးကို နင်မငွှေးရဘဲ သူများလာလို့”

သွားမယ်”

“အဲဒါ ဘာစကားကြီးလဲ”

“ဒီစကားကြီးပဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

အကျိုးအိတ်ကပ်ထဲက လက်ကိုင်ပင်ကိုထုတ်၍ မျက်နှာထက်ပွတ်ပေးချေပြီ။ ကားဆီးနေရင်းမို့ ရှက်မိပေမယ့် သူမလက်ဆောင်ပေးထားသည့် ပင်လေးဖြင့် သုတ်ပေးတာမို့ ကျေနပ်မိပါ၏။ အလင်းကတော့ လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလုပ်လိုက်ရမှလေ။

“ကုန်ပါပြီဟယ်။ နှုတ်ပြန်ကြီး”

“ဘာနှုတ်တာလဲ။ နင်လိမ်းချင်ရင် အိမ်ထဲမှာပဲလိမ်း။ အပြင်ထွက်ရင် မလိမ်းနဲ့”

“သနပ်ခါးလိမ်းတာပဲ၊ အပြင်ထွက်ဖို့မလိမ်းရရင် ဘာသွားလုပ်တာမှာလဲ”

“ငါပြောရင် ပြောသလိုလုပ်လေ။ Do as I say, Mi Po မှာမရှည်နဲ့။ နင်ကြိုက်လို့ လိမ်းတာလား။ သူများကြည့်တာခံချင်လို့လိမ်းတာလား”

“ကြိုက်လို့ပေါ့”

“အေး၊ ကြိုက်ရင် အိမ်မှာပဲ ပါးကွက်လိမ်း။ အပြင်ထွက်ရင်

ဘယ်တော့မှလိမ်းနဲ့ တောသုမရဲ့"

"ဪ၊ ပါးကွက်လူးတာ တောသုနဲ့တူလို့လား"

မြီးတုံတုံလေးဖြစ်သွားသည်သူမကို ဖျက်စောင်းခဲ၍ လက်ကိုင်
ပင်ကို အိတ်ကပ်ထဲပြန်ခေါက်၍ ထည့်သိမ်းလိုက်ပါ၏။ ပြဿနာပဲ။
မိမိရဲ့သနပ်ခါးနဲ့ကို သူ အနီးကပ်ရှုရှိုက်ခွင့်ရနေတာလေ။

ခက်တော့နေပြီ မိမိ။ ငါလုပ်တာ လွန်မှာလွန်သွားလေသလား။
ဘေးမှာရပ်နေသည့် ခရီးသွားတွေအပြီးမိမိကြည့်နေတာကို ဂျွတ်ကြည့်
ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး မိမိလက်မောင်းကိုဆွဲ၍ သူရှေ့မှာ ရပ်စေလိုက်
သည်။

"ဘာလဲ"

အနီးကပ်မော့မေးလိုက်တာကို ခေါင်းခါ၍သာ ဖြေလိုက်ပါ၏။
သူမမေ့စရာအာကံနားမှာရှိနေသည့် သူပေါင်းထက်ရှိ ဆံနွယ်များထံ
မှ ရှပ်ပွန့်သင်းသင်းလေးကို ရလိုက်လေသည်။

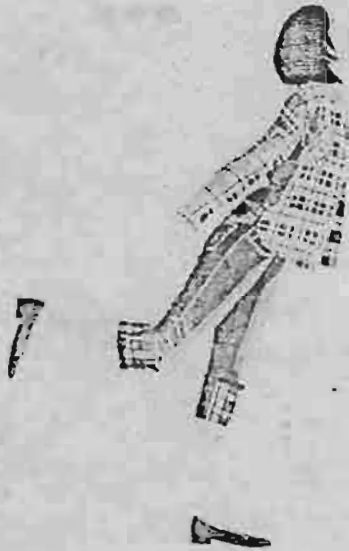
မိမိ၊ နင့်လက်ကိုကိုင်ရလို့ ဆင်ခြင်ဖို့ တစ်ခါမှ ငါမတွေ့ခဲ့တာ
အမှန်ပဲ။ အမေ ချွေးမတော်ချင်တယ်ပြောခဲ့တာကိုလည်း ငါမကန့်ကွက်
ခဲ့ဖူးလေခဲ့။

နင့်ကို သူများတွေ ပိုင်သွားမှာကိုတော့ ငါကြောက်တာအမှန်ပဲ။

ဒီလက်ပေါင်းနုလေး၊ ဒီလက်မောင်းအိတ်လေး၊ ဒီဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေး၊
တွေကို ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမထိရဘူးနော်။ ငါသိပ်လောဘကြီး
တတ်တာ နင်အသိဆုံးပဲမဟုတ်လား သဒ္ဓါမိ။

အခန်း (၅)

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

မိရု ကောင်တာမှအိတ်တွေကို ဖုန်ခါနေစဉ် သက်သက်ထံမှမေး
ခွန်းထွက်လာလေ၏။ သက်သက်က stationary ကောင်တာမှ ပိုရောင်း
ကားသွက်တာ ဖုန်ပေးမယ့် ဒီနေ့ သက်စုမလာသည့်အတွက် သူမနှင့်သက်
သက်တို့က ဒီကောင်တာကို အတူခွဲဝေတာဝန်ယူလိုက်ရတာပင်။

“ဘာကိုပြောတာလဲ သက်သက်ရဲ့”

“မနက်က မပိုကို ဆိုင်ရှေ့လာပို့ပေးတဲ့ကောင်လေးကိုပြောတာ

ပေါ့”

“ဪ၊ အဲဒါ ပို့သူငယ်ချင်းပါ သက်သက်ရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုဒင်း၊ ချောလို့မေးကြည့်တာ”

အံ့မယ်၊ အလင်းကိုချောတယ်တဲ့။ အလင်းရုပ်လေးက (နဲ့ဆုပေမယ့်) သန့်ပြန့်နေတာလေ။ ဝပ်ရှော့လုပ်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ညစ်ပေတာတွေ မဝတ်တတ်ပေ။ အလုပ်မှာတော့ ဝတ်ရမှာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ အလင်းက ဘယ်တော့မှမဆို ခရီးချိုးပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတတ်တာပါလေ။

“ခင်တာကြာပြီလားဟင်”

“အင်း၊ အလင်းနဲ့ပိုက ငယ်ငယ်ကလေးဆာဝတည်းက ကျောင်း အတူတက်ပြီး လည်ပင်းဖက်ပေါင်းရင်း ကြီးလာကြတာ သက်သက်ရဲ့”

“ဒါဖြင့် ငယ်သူငယ်ချင်းပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့”

“ခုထိ သူငယ်ချင်းပဲလား”

“ဟောတော်၊ သက်သက်က ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

“ဟိုလေ၊ အလုပ်ကိုလိုက်ပို့ပေးတာဆိုတော့ ဟိုဒင်းလားလို့”

ကြည်ပြာနှင့် ဗိုစန္ဒာတို့အကြည့်တွေက စိတ်ဝင်တစားရှိနေကြလေ၏။ ဒီကို သက်သက်နှင့်ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရောက်ကြတာမို့ အလင်းကို ဒီနှစ်ယောက် မမြင်လိုက်ရပါလေ။ အခုလည်း သူမကို အလုပ်အဆင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်ပို့ပေးတဲ့လူရှိတဲ့သတင်းကြားရုံနဲ့ မနီးမရှုတွေဖြစ်နေတာလေ။

တကယ်ဆို ဦးနိုင်နဲ့သမုတ်နေတဲ့ကိစ္စကြောင့် ပို့မှာ ဦးနိုင်ထက် သန့်ချောမောတဲ့ကောင်လေးရှိတယ်ဆိုပြီး ကြားလုံးထုတ်ပြလိုက်ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘဲ အလင်းရဲ့သိက္ခာတွေ ကျဆင်းကုန်တဲ့လည်း စိုးရိမ်မိတာလေ။ အလင်းဘာသာအလင်း ကူညီပေးတာက ကိစ္စမရှိ။ သူမကြောင့် အလင်းစိတ်ဆိုးသွားမှာကိုသာ စိုးရိမ်နေမိတာမဟုတ်လား။

“မဟုတ်ပါဘူး သက်သက်ရဲ့။ သက်စုရော အလင်းပါ ပိုနဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဟုတ်လား”

“သက်သက်၊ခင်ချင်ရင် အလင်းနဲ့ပို ဖိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ စိတ်ချ”

“သူပါ ဖယ်ရီစီးမှာလား”

“မစီးပါဘူး။ ဒီနေ့ သက်စုမလာတော့ ပို့ကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချလို့ ဖယ်ရီစီးခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ သူနဲ့အတူ လိုင်းကားစီးပြီး ပြန်ရမှာပေါ့”

ကြည်ပြာနှင့် မစန္ဒာ မျက်နှာမဲ့ပြလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ အင်း၊ မနာလိုမရှုစိမ့်တွေကလည်း များလိုက်တာနော်။ တစ်ဆိုင်တည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

လုပ်နေပြီး ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း ချစ်ခင်စည်းလုံးဖို့မစဉ်းစားဘဲ ကဲ့ရဲ့ ရှုံ့ချသည့်အမူအရာတွေပဲ အမြဲပြနေတဲ့ senior နှစ်ယောက်ပေကို။

“ဒီနေ့ လူမစုံဘူးလားဟေ့”

ဆိုင်ထဲဝင်လာသည့်ဦးနိုင်ကြီးကို ဦးညွှတ်ကြိုလိုက်ကြပါ၏။ ခုချိန်ထိ သက်စုကောင်တာမှာ နှစ်ယောက်တွဲရပ်နေတာမို့ ဦးနိုင်ကြီး၏ အကြည့်က သူမဆီရောက်လာလေသည်။

“ဟိုက ဘယ့်နယ့် သက်စုကောင်တာကို ရောက်နေတာလဲ”

“ဒီနေ့ သက်စုနေမကောင်းလို့ ခွင့်တိုင်ထားပါတယ် ဦး။ အဲဒါ ပိုနဲ့သက်သက် ဒီကောင်တာကိုပေါင်းပြီး တာဝန်ယူထားတာပါ”

“မဖြစ်ဘူးလေ၊ သက်သက်က stationary ရောင်းရတာ လက်မလည်တဲ့ဟာကို။ ကြည်ပြာ၊ အဲဒီမှာ စန္ဒာနဲ့လွှဲခဲ့။ အိတ်ကောင်တာက လူမရှိလို့မဖြစ်ဘူး။ နင်တို့ရေဖွေးတွေ Make-up တွေက တစ်ယောက်တည်း ရောင်းလိုရတယ်။ ဒီမိနပ်တွေအိတ်တွေက လူလစ်တာနဲ့ အလစ် သုတ်ခံရတာတာ မကြာခဏပဲဟာကို။ ပို ကိုယ့်ကောင်တာ ကိုယ်ပြန်နေ။ သက်သက်ရောပဲ”

ကဲ၊ ဘယ့်နယ့်ရှိစ။ သက်သက်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိပြီး ကိုယ့်ကောင်တာဆီ ကိုယ်ပြန်ဝင်လိုက်စဉ်

ကြည်ပြာက မျက်နှာစူပင်လျက် သက်စုကောင်တာသို့လျှောက်လာလေ၏။ ဦးနိုင်ကြီးက ရုံးခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်ရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ လှည့်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဪ၊ မနေ့ကအရောင်းစာရင်းတွေ ယူလာပေးပါဦး ပို။ စန္ဒာဆီမှာ တခြားကောင်တာက အပ်ထားတဲ့စာရွက်တွေပါရှိမယ်။ အဲဒါပါ သူ့ခဲပေး။ အားလုံး အစောင့် (၂၀)နော်။ သေချာရလားခဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

မစန္ဒာဆီ စာရွက်သွားယူတော့ မျက်နှာစူလျက်ဖြင့်ပေးလေ၏။ (၁၇)စောင်ပို သူမနှင့် သက်စုအပြင် သက်သက်ဆီမှာပါဆို အစောင့်(၂၀) ဖြည့်ပြီလေ။ အရင်က ဒီအလုပ်ကို ဦးစန္ဒာပဲလုပ်ရပါလျက် ဒီနေ့မှ ထူးဆန်းခြားခြား သူမကိုခိုင်းချေသည်ကိုး။

“ရပါပြီ ဦး၊ ဒီမှာပါ”

“ခဏထိုင်ဦး ပို၊ ကိုယ်ပြောစရာရှိသေးတယ်”

စားပွဲရှေ့ရှိထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ဘာများပြောဦးမလို့မသိဘဲ (၁၀)နာရီထိုးနေပြီမို့ customer တွေ ဝင်လာကြတော့မှာ

“ပို ဒီနှစ်စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် အဲဒီကောင်တာမှာ ထိုင်ဖို့မလိုတော့

ဘု။ သိလား။"

"ရှင်၊ "

အရောင်းကောင်တာမှာ မနေရတော့ဘူးဆိုရင် အလုပ်များ ဖြတ်လိုက်မလို့လား။ တအံ့တဩဖြင့် မျက်လုံးလေးတွေပါ ဝိုင်းသွားရလေ၏။ ဦးနိုင် ဘာများဆိုလိုတာလဲလိမ့်နော်။

"ဗိုကို၊ ဗိုကိုအလုပ်ဖြတ်လိုက်တာလားဟင်"

"ဟာ... ဘယ်ကသာ အလုပ်ဖြတ်ရမှာလဲ ပိုမို။ ကျောင်းပြီးမှ မန်နေဂျာရာထူးပေးလို့ရမှာမို့ ကြိုပြောထားတာလေ"

"ရှင်၊ "

"မန်နေဂျာဆိုတာ အခုကိုယ်လုပ်တဲ့စားနပ်ရိက္ခာထိုင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး လုပ်ရမှာကိုပြောတာလေ။ ကိုယ်က မမရဲ့ရွှေဆိုင်မှာရော ကိုကြီးကုမ္ပဏီမှာပါ ရှယ်ယာတွေဝင်ထားတော့ ဆိုင်မှာ အကြာကြီးလာမထိုင်နိုင်တော့ဘူး။ မမဆိုင်က အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် ကုမ္ပဏီမှာက Member တွေ Meeting မကြာခဏထိုင်ကြတော့လေ"

ပြောချင်ရာတွေ ငွတ်ပြောနေတာမို့ ဘာမှနားမလည်ပေမယ့် ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေရလေ၏။ အမယ်လေးနော်၊ ရုံးခန်းထဲထိုင်ရတော့သူ အချိန်မရွေးဝင်ထွက်လို့ရတော့မှာပေါ့။ အခုတောင်မှ သူမနဲ့ အမနာပ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အောင်ဆိုနေကြတာ။ အဲဒီအနေအထားမျိုးနဲ့သာဆို ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုပဲ တော်လို့ခန့်ခန့် BOSS ကိုကပ်ခွဲပြီး ဒီရာထူးရတယ်လို့ အပြောခံရမှာ အသေအချာပါလေ။

အလင်းရေ ငါ့ကို ဒီအလုပ်က မြန်မြန်ထွက်အောင် နှင်ဆုတောင်းချီးမွန်ရင် နင့်ဆန္ဒတွေပြည့်တော့မှာ အမှန်တကယ်ပါပဲ။

"ကိုယ်ပြောတာ နားလည်လား"

"ဟင့်အင်း"

"ကျွတ်! ခက်တာပဲ။ ကဲကဲ... လောလောဆယ် ကောင်တာမှာ ခန့်ပါဦး။ နောက်မှ ဒီအလုပ်တွေကို ပြည်ပြည်ချင်း ကိုယ်သင်ပေးပါမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

စပ်မြန်မြန်လေးခေါင်ညှပ်ပြကာ သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အမယ်လေးနော်၊ သူနဲ့အနီးကပ်နေရပြီး သင်ပေးသမျှ နားထောင်ရရင် အလင်းတစ်ယောက် ပေါက်ချလာတော့မှာပါပဲ။ မနက်ကပဲ လက်သီးပြချားသေးတာ။ ဒီလိုရုံးခန်းထဲ ထိုင်ရမှာများသလိုကတော့ အမယ်လေး၊ ကြက်သီးတွေ ထလိုက်တာနော်။

"ဟော..."

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကောင်တာတွေရှေ့မှာ လက်ပိုက်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ကြည့်
နေသည့်အန်တီချောချောကြီးကြောင့် လန့်သွားရပါ၏။ သူမကောင်တာ
ရှေ့မှာမှ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်ကိုး။ ရုံးခန်းရှေ့မှ ဆပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်း
တို့ဖြင့် ကိုယ့်ကောင်တာဆီ မြန်မြန်လေးလှမ်းလိုက်ရလေသည်။ ဒီနေ့
တော့ ငါးသောင်းဝန်းကျင်လောက် ရောင်းရချည်ရဲ့။

“မင်္ဂလာပါ အန်တီ”

“ဪ၊ မင်္ဂလာပါကွယ်”

“ဖိနပ်လေးတွေကြည့်ချင်လို့လား အန်တီ။ ဒီမှာ sliper ရိုးရိုး
ရှင်းရှင်းဆေးဆေးလည်း ပိုပါတယ်။ တစ်လက်မခွဲလောက် တစ်ပြေးညီ
နံရံတွေလည်းပိုတယ်။ အန်တီခန္ဓာကိုယ်က fit ဖြစ်တော့ ဒေါက်ကလေး
နဲ့ စီးလို့လည်းပြစ်ပါတယ်။ နှစ်သက်ရာရွေးချယ်ပါရှင်”

ဒေါ်တင်တင်မျှော်ကားကာ လမ်းကြီးလိုဝင်ပသွားလေ၏။ ကောင်
မလေးငါးငါးဘတ်ဆီမှ Name card ကို ခပ်ဝဲဝဲလေးကြည့်လိုက်မိ
သည်။ သေချာပါတယ်။ ဒါ သမီးပြောလိုက်တဲ့ သဒ္ဒါပိုဆုတ်မိန်းကလေး
ပါလေ။

ပုံစံက အေးအေးလူလူလေးဖြစ်ပေမယ့် အသွက်စားလေးမပါ။
သမီးကိုတော့ ဘယ်လိုစွေးချောင်းခဲ့သည်မသိ။ မိမိလို (၄၀)ကျော် (၅၀)

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝန်းကျင်မိန်းမကြီးကို မဝယ်ဝယ်ချင်အောင် (အပိုမဟုတ်ပါဘဲ) ပြောဆို
တတ်ပုံကတော့ အမှတ်တွေပိုတိုးစေတာ အသေအချာပါလေ။

မဆိုးဘူး။ သမီးသိပ်တော်တယ် သွန်းနှင်းခ။ လူကခတ်တဲ့နေရာ
မှာ မာမိုနီးနီးတော်နေတာပါလား...

“အမှန်က ဖိနပ်ဝယ်ချင်လို့ အန်တီရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး
သမီးရဲ့”

“ရှင်!”

“သမီးကိုပြင်ဖူးချင်လို့ လာကြည့်တာလေ”

“ရှင်!”

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီနေ့တော့ ဒွံသြစရာတွေ ထိပ်တိုက်ကြီးကို မကြာခဏ
ကြည့်နေရတာပါလား။ ပြက္ခဒိန်ထဲမှာ ဒီနေ့ ရက်ရာအလား၊ ပြဿဒါးလား
သူမသေချာမသိပါ။ သေချာတာကတော့ သူမအတွက် ဒီနေ့ဟာ အထိတ်
ဘလန့်နေ့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။

“ဟိုတလောက သမီးဆီမှာ ဖိနပ်လာဝယ်သွားတဲ့မိန်းကလေးကို
မတ်မိလား”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာပါလဲ အန်တီ။ ပို နေ့တိုင်းတွေ့ရတဲ့ cus-
tomer တွေထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးမို့ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သမီးမှတ်မိမှာပါ... သမီးကို နာမည်ပြောပြခဲ့တဲ့တစ်ယောက်လေ”

“ဪ... သိပြီ သွန်းနင်းခဆိုလား လှလှချောချောလေး”

“ဟင်းဟင်း... ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့။ အန်တီက သူ့အမေ ဒေါ်တင်တင်ခလေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ အန်တီ Visiting Card ယူထားလိုက်နော်။ သမီး ဒီမှာမလုပ်ချင်တော့ရင် အန်တီဆိုင်ကို အချိန်မရွေးလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာမှန်းတိတိကျကျမသိလိုက်ပါဘဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိပြန်ပါ၏။ အနားမှာ အလင်းသာရှိနေရင် ခေါင်းကိုအနားခနဲထလိုက်မှာ အသေအချာပင်။ လက်ထဲရောက်လာသည့်ကတ်လေးကို ဖတ်လိုက်တော့မှ မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။

ဘုရားရေ! စိန်တိုက်နဲ့တွဲဖွင့်ထားတဲ့ ရွှေဆိုင်ကြီးဖြစ်နေပါရောလား။ ‘ဒီလိုင်းခ’တဲ့။ အတော့ကိုနာမည်ကြီးနေတဲ့ဆိုင်ကြီးပါလေ။

“ဒီမှာထက်စာရင် သမီးအတွက် ပိုပြီးသက်တောင့်သက်သာလည်းရှိမယ်။ ပြီးတော့ လစာလည်း ကောင်းမှာလေ။ သမီးလာချင်ရင်

ဖိုးနိုင်ကို အန်တီ phone ဆက်ပြောလိုက်ရုံပါပဲ။ သိပ်မခက်ပါဘူး”

“ဖိုးနိုင်”

“အင်းလေ၊ ဒီဆိုင်က သမီးတို့ Boss က အန်တီ cousin လေ သမီးရဲ့”

အမယ်လေးလေ၊ လက်စသတ်တော့ ဦးနိုင်နဲ့ရင်းနှီးသွားမှာစိုးလို့ ဒီကနေ ပထုတ်နေတာပါလား။ ပုံစံက ဘယ်လိုမှမထင်ရပါချေ။ မျက်နှာပြုံးပြီးလေးနဲ့ ကတ်လေးကို လူကြားထဲပေးပြီးပြောနေပုံက ယဉာဏ်လိုက်တာနော်။ ဒါကြောင့် ‘ပြုံးနေရင်သတိထား’ ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ပေါ်လာတာကိုး။

“ဟိုလေ၊ အန်တီ၊ ပိုက အန်တီထင်နေသလိုမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ သမီး ဒီကထွက်ရင် ဖိုးနိုင် ဆုမှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ပိုက နောက်ဆုံးနှစ်ပြေဖို့ကျန်ပါသေးတယ် အန်တီ။ အဲဒါ စာမေးပွဲဖြေရင် ဒီကထွက်မှာမို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဖိုးနိုင်က သမီးစာမေးပွဲဖြေဖို့ ခွင့်မပေးဘူးလားကွယ်”

တောတော်၊ ဒီလိုပြောနေပုံထောက်ရင် သူမထင်သလိုမဟုတ်ဘူးပေါ့။ တကယ်ပဲ ရွှေဆိုင်ကိုပြောင်းစေချင်တာများလား။ လူကဲခတ်ညံ့လွန်းသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်တွေတိုလာပြီး စကားဆက်ရန် အစရှာ၍မရတော့ပါချေ။

“အဲဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲကွယ်။ ဒါဆိုရင်လည်း စာမေးပွဲဖြေပြီးတာနဲ့ အန်တီဆိုင်ပြောင်းဖို့ အခုပဲသွားပြောလိုက်မယ်။ သူရိုတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်! ဟိုဟို... မပြောပါနဲ့ အန်တီ။ ဦးက ခွင့်ပေးပါတယ်”

“ဒါဆို သမီးက မလုပ်ချင်တော့တာပေါ့”

“ဟုတ်၊ မေမေ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေရှိသေးလို့ပါ”

“အို! တော်တော်များ စိုးရိမ်ရလားသမီးရယ်။ ဘာရောဂါများကြီးကြီးမားမားရထားလို့လဲ”

ဖွဲ့၊ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ခုနင်းဆိုလည်း မေမေ့ကို ရောဂါသည်ဖြစ်နိုင်စေတာလေ။

“နုလုံး၊ သွေးတိုးလောက်ပါပဲ အန်တီ”

“ဪ၊ ဒါများသမီးရယ်၊ အန်တီတို့အရွယ်မှာ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်တာ သဘာဝပါကွယ်။ အဆန်းမှမဟုတ်တော့တာ။ ကဲပါလေ၊ သမီးသား

အန်တီ phone ကိုဆက်လိုက်ချည်။ အန်တီသွားဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

အန်တီကြီးထွက်သွားမှ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုသာချမိတော့၏။ ဒီနေ့ ကံမကောင်းသေးပါလားနော်။

အခန်း (၆)

သန့်စင်ခန်းထဲမှာ မုန့်ကြည့်ရင်း ဆံပင်ရှည်တို့ကို ဘီးဖြင့်သုံးလေး
ဒါ ခြီးချလိုက်ပါ၏။ သက်သက်က သူမနောက် တကင်ကပ်ဖြစ်နေတာ
ဒါ ခြီးလိုက်မိသည်။ ဒီကောင်မလေး အလင်းကို အတော်လေးစိတ်ဝင်
နေတာထင်ပါရဲ့။

“သူက သဘောရောကောင်းရဲ့လားဟင် မပို”

“ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ် သက်သက်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့
ညည်းညည်းဆတ်တယ်”

“ဟင်! အဲဒါဆို အသက်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးလို့ဖြစ်ပါ့မလား မပိုရဲ့။
အဲဒါကြောင့် အော်လွှတ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မအော်ပါဘူး သက်သက်ရယ်။ လာ၊ ထွက်ကြစို့”

ကျန်သည့်လူတွေက မျက်နှာကို Cream Puff နဲ့ နှုတ်ခမ်းဆေးဆိုး သပ်ဆိုးနေကြ၍ မထွက်ဖြစ်ကြသေး။ ဖယ်ရီကလည်း လူစုံမှထွက်တာမို့ အချိန်ခွဲနေကြတာလည်းဖြစ်ပါ၏။ ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်စဉ် အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေပါသည့်သူကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ လိမ္မာလိုက်တဲ့အလင်းပါလားနော်။

“ဘာတွေလုပ်နေလို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ။ ပြန်တဲ့လူတွေ ပြန်ကုန်ကြပြီ”

စလာပြီ၊ ဆူတဲ့အလုပ်။ တကတည်းမှပဲ သူမွေးထားတဲ့ကလေး သာဆို နားပူလို့ အိမ်ပြေးဖြစ်လောက်ပြီ။ အခုပဲ ကြည်လင်သည့်စိတ်က ချက်ချင်းပြယ်ရလေပြီ။ သူမရဲ့အလင်းက အဲဒီလိုပါလေ။

“နည်းနည်းပါးပါး ရေအိမ်တော့ တက်ရမှာပေါ့အလင်းရဲ့။ ဖောက်ကြာ လမ်းမှာမအောင်နိုင်မှ ဒုက္ခဖြစ်ကုန်မှာ”

“အောင်ထားပေါ့”

“ကြည့်”

“ဒီဆံပင်တွေ ဖြီးလာတာလား။ ညပဲ မှောင်နေပြီ။ နင် ရှိထုတ်ပြနေလို့ ဘယ်သူမှမကြည့်ဘူး။ စိတ်ချ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အလင်းကလည်းဟယ်... စတိုထဲ ပစ္စည်းတွေသိမ်းရတော့ ဆံပင်တွေ ရှုပ်ပွသယောင်းကုန်လို့ သုံးလေးချက်လေး ဖြီးလာတဲ့ဟာကို လှချင်လို့မှမဟုတ်ဘဲ”

“ပြီးရော မုန်း၊ မျက်နှာမှာရော ဘာညာသာရတာတွေ ရိုက်လာသေးလား”

“ဟဲ့”

မျက်နှာနား ငုံ့လိုက်တာမို့ သူမ အလန်တကြားဖြင့် ခေါင်းကို ချောင်းလိုက်ရ၏။ ဘေးမှာရှိနေသည့်သက်သက်က မျက်လုံးလေးတွေ ဖြူလို့ပါလေ။

“ငါ ဘာမှမလိမ်းပါဘူးဟယ်”

“တော်သေးတာပေါ့။ လာလေ၊ သွားကြမယ်”

“နေဦး”

“လိုင်းကားစောင့်စီးရမှာလေ။ ဒီလောက်မှောင်နေရင် အောက်ဆိတ်ကားပဲ ရတော့မှာ”

“ငါ နင့်ကိုမိတ်ဆက်ပေးမလို့ အလင်းရဲ့”

“မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဒါက သက်သက်တဲ့။ stationary ကောင်တာမှာလုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရတဲ့တစ်ယောက်ပေါ့။ သက်သက်၊ ဒါက လင်းလက်အောင်တဲ့။ ပိုပြော
တဲ့ သူငယ်ချင်းလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွတ်၊ နင်တော်တော်အပိုတွေလုပ်နေတာလား မိမို၊ ဘာကို
တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ လာမိတ်ဆက်နေရတာလဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်
တွေ ငါမခင်ချင်ပါဘူး။ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်တည်း
ရှိတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟယ်! အလင်းကလည်း သက်သက်ကိုအားနာစရာ”

“ဘာအားနာရမှာလဲ။ ငါမခင်ချင်လို့ မခင်ဘူးပြောတာ အားနာ
ရမှာလား။ နင် နေရာတကာ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးမြင်မနေနဲ့ မိမိုရဲ့။ လား
သွားမယ်”

လက်ကောက်ထက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲခေါ်ခဲ့တာမို့ ရုန်းရင်းဖြင့်
လာခဲ့ရလေ၏။ ဆိုင်ရှေ့မှာကျန်ရစ်ခဲ့သည့်သက်သက်တော့ မည်သို့ဖြစ်
ကျန်ခဲ့လေပြီမသိပေ။ ဒီမှာတော့ဖြင့် ရင်တွေခုန်၊ ဒူးတွေတုန်ပြီး နှလုံး
သားတစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်ကုန်တာလေ။

သူမအပေါ် အလင်း မကြာခဏ လက်ပွန်းတတီးဆက်ဆံတတ်
ပေမယ့် အခုလို လူရှေ့သူရှေ့ သူစိမ်းတွေကြားမှာတော့ တစ်ခါမှမထုတ်

ခဲ့ဘူးပါချေ။ အခုတော့ သက်သက်ရှေ့မှာ သူမကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတွေပြု
လုပ်နေတာလေ။

“ငါ့လက်ကိုလွှတ်ဦးလေ၊ နာလုပ်ပြီ”

“ဒါလေးကိုင်တာနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ။ နင်လုပ်တဲ့အချိုးက ဟုတ်
သိလား”

“ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

“အခုပဲ နင်လုပ်လာတာလေ။ ငါ့ကို တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးတာ ဘာသဘောလဲ”

“ငါက ရိုးရိုးသားသားနဲ့ . . .”

“ဘာ၊ ရိုးရိုးသားသားလဲ . . . ဒီလိုမိတ်ဆက်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ
အကြောင်းပြချက်တစ်မျိုးတော့ရှိတယ် မိမိုရဲ့။ နင်မသိချင်ယောင်ဆောင်
မနေနဲ့။ ဒီမှာ ငါ့မျက်နှာကိုသေချာကြည့်။ အဲဒီလိုကောင်မလေးတွေကို
အလင်းတို့က လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး။ နင်မိတ်ဆက်ပေးချင်ရင် တိုက်
ခိုက်နဲ့ အထက်တန်းကျကျသူဌေးသမီးမျိုးနဲ့ပဲ မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါ”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားရပါ၏။ ‘ရင်’လောက်မှန်းမှ ဒူးလောက်ရ
တယ်ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် အမြင့်မှန်းရင် ပြုတ်ကျတတ်တယ်ဆိုတာကို
သူမမှမသိဘဲလား။ သူဌေးသမီးကိုမှ လူလိုထင်၊ ရွှေသင်္ကေတဆိုပြီး ဖမ်း

ချင်နေတဲ့အလင်းအတွက် သူမက သူငယ်ချင်းအဆင့်နဲ့ပဲ အရာဝင်တော့ တာပေါ့လေ။ ဘယ်သူမဆို ချမ်းသာချင်ကြတာ ဓမ္မတာပေးမယ့် သူမက တော့ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ချမ်းသာချင်တာပါ။ ငွေကြေးချမ်းသာမှုထက် စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာ ပိုပြီးလိုလားတာအမှန် ပါလေ။

“ဟဲ့၊ နေဦးလေ”

ရှေ့ကိုခြေလှမ်းတိုး၍ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်လျှောက်တော့ လက်မောင်းကို လာဆွဲပြန်လေ၏။ လူကို ရုပ်သေးရုပ်များ ထင်နေလေ သလား။ သူစရာသွား၊ သူခိုင်းရာလုပ်ရအောင် ပိုနဲ့အလင်းက သူငယ် ချင်းအဆင့်မှာသာ ရပ်တည်နေတာပါလေ။

“ငါ့ကိုမထိပါနဲ့”

“ဟာ၊ ဘာဖြစ်တာတုန်း၊ နေရင်းထိုင်ရင်း အထိမခံကြွေပန်းကန် ဖြစ်သွားရတယ်လို့”

“ငါ့ကိုလာမထိနဲ့လေ။ နင်က သူဌေးသမီး နုနုရွရွ လှလှလေ။ တွေ့ကိုမှ ထိချင်တို့ချင်နေတာမဟုတ်လား။ သူတို့ကိုပဲ သွားထိလေ။ ငါ့ အသားက ဆင်းရဲသားမို့ ကြမ်းတယ်အလင်းရဲ့။ နင့်လက်တွေ ပွန်းချ ကုန်မှာစိုးလို့ လာမထိပါနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူက သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟားအော်ရယ်လေတော့၏။ အာရယ်စရာများပါလို့ပါလဲ။ မုန်းချင်လိုက်တာနော်။ အမြင်ကပ်လို့ ရှဲ့ ပြီးပြောမှန်းလည်း မသိပါလား။

“မိပို”

“ဘာလဲ”

“နင် ၂ ဝင်နေတာပေါ့လေ”

“ဟာ... ဘာပြောတယ်”

“ငါ၊ သူဌေးသမီးနဲ့ကြိုက်သွားမှာကို နင် မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်နေ တာ မဟုတ်လား။ ငါသိပါတယ် သာလိကာရယ်”

“ဟင်! အဲဒါ ၂ ဖြစ်ဦး။ နင့်ဟာနင် သူဌေးသမီးမကလို့ သူဌေး သွားကြီး သွားကြိုက်လည်း ငါက ဂရုမစိုက်ဘူးအကောင်ရဲ့။ နေသာ သမျှ ရွှေသာကပဲ။ ကဲ”

စိတ်တိုတိုဖြင့် သူ့ကျောက်ရော၊ လက်မောင်းကိုပါ လက်သီးဆုပ် ဖြင့် ခပ်နာနာထုလိုက်ပြီး လက်ထဲကိုင်ထားသည့် စတီးချိုင့်ဖြင့်ပါ ရိုက် တော့ သူ့အော်သံက ‘အားခနဲ’။

ကောင်းတယ်... ဒင်းက နာမှတ်မဲ့ကောင်။

“ဟာ၊ မိပိုရာ။ ချစ်တာကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာ!”

“ဪ၊ သူငယ်ချင်းလိုချစ်တာကိုပြောတာပါဟ၊ တော်ပြီလေ”

လက်ကိုထပ်ရွယ်တော့ သူက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကာနွံတားလေ၏။ တစ်နေကုန် ဆိန့်အလူးလူးဖြစ်နေသည့်လူက LUX ဆပ်ပြာနံ့ဖြင့် မွှေးနေပြီး ဆိုင်ထဲအရိပ်မှာ လုပ်ရသည့်သူမက ချွေးနံ့တွေ ထွက်နေရသည်ပဲ မနာလိုစရာကောင်းလိုက်တာနော်။

“ကားလာပြီ”

ကားသေးလေးဖြစ်နေတာကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ လူကြီးသူကြီးထဲ ကုန်းကွပြီး ဝင်ရတာလောက် စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းတာမို့တော့ဧချ။ တစ်ခါတလေ လည်ပင်းအဟိုက်ဝတ်လေ့ရှိသည့်မိန်းကလေးတွေ တက်လာတာကို ကောင်လေးအချို့က ပြီးဆီမှိုက်နာဖြင့် ကြည့်တတ်ကြသေးတာလေ။ အဲဒီလိုကောင်လေးမျိုးထဲမှာ အလင်းရောင်နေမလား

“ငါ ကားသေးမစီးချင်ဘူး”

“မစီးလို့မရဘူးလေ။ ဒီအချိန်ကားရားပြီ မိမိရဲ့။ နင် မကျပ်နဲ့ဟာ”

“ကျစ်တာမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ကုန်းကုန်းကွကွတက်ရတာကို မကြိုက်လို့ပြောတာ။ ပြီးတော့ အလယ်ခုံမှာထိုင်ရရင် နောက်ကိုထပ်ရွှေ့ခိုင်းတာ မပြီးတော့ဘူး။ အလုပ်ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေးပါ။ နင်ဘေးခုံမှာထိုင်ရအောင် ငါပြောပေးပါ့မယ်။ လာ”

ကဲ၊ ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲခေါ်နေပြီမို့ ရှေ့ကိုကျော်ရပ်သွားသည့်ကားနောက် အပြေးလိုက်ပြန်လေ၏။ စပယ်ယာကို သူဘယ်လိုပြောလိုက်သည်မသိ။ ဘေးအစွန်ဆုံးမှလူက အပြင်မှာတွယ်လိုက်ရန် ထွက်လိုက်သည်မို့ သူမ နေရာရသွားပါသည်။ အဲဒီလိုအလိုက်တသိလည်းခိုသည့်အလင်းရယ်ပါလေ။

“နှစ်ယောက်”

သူ ကားခပေးလိုက်ပြီမို့ မျက်နှာကိုမမြင်ရဘဲ တွယ်စီးနေသည့်သူ့ကို လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကားက ဝှေးမောင်းထွက်စဉ် သူရင်ဘတ်အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်မိလေသည်။

“ဘာလဲ”

“သေချာကိုင်ထားနော်။ ပြုတ်ကျသွားဦးမယ်”

စိတ်မချသလို လွှတ်ခနဲပြောထွက်သွားတာမို့ ကားထဲမှလူတွေ ခြူးလိုက်ကြလေ၏။ ဘာဖြစ်လဲ?... သူငယ်ချင်းကိုလည်း စိုးရိမ်ပိုင်ခွင့် ဦးမှာ ရှိနေတာပဲနော်။

“အလင်း”

“ဘာလဲဟာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင် အိပ်မပိုက်နဲ့နော်။ တွယ်စီးတာ အန္တရာယ်ရှိတာ သိတယ် မဟုတ်လား”

“အမယ်လေးအစ်မရယ်။ နေ့တိုင်း စပယ်ယာလုပ်သူတွေကို အားနာပါဦး။ စိုးရိမ်ရန်ကော”

“ရှင်တို့က ကျွမ်းကျင်တော့ စိုးရိမ်စရာလားရှင့်။ ကျွန်မသုငယ် ချင်းက ဒီလိုတစ်ခါမှတွယ်စီးဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပြောရတာ”

“ကဲ၊ တော်ပါမိပိုရာ။ နင်ပြောတာနဲ့ ငါရယ်ချင်လွန်းလို့ လက် မခိုင်းချင်တော့ဘူး”

“ဟယ်! နင်မလွှတ်လိုက်နဲ့နော်အလင်း။ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား ဟဲ့”

“အေးပါဟ”

ပြီးစိတ်ဖြစ်နေသူတွေထဲမှ ရယ်သံထွက်လာတော့ အားလုံးကိုမျက် စောင်းဝေ့ထိုးလိုက်ပြီး အလင်းကိုကိုင်ထားသည့်လက်ကို ရုတ်လိုက်မိ ၏။ သူက အထဲကိုလှမ်းငုံကြည့်လိုက်ရင်း သူ့မလက်ကိုပြန်ဆွဲကာ သူ့ အင်္ကျီစကို ပြန်ကိုင်ထားစေလေသည်။ ကဲ၊ ဒီလူတွေမှ ရယ်စရာမဖြစ် ရင် ဘယ်သူက လာဖြစ်တော့မှာလဲ။

“ရှေ့မှာဆင်းမယ်”

“အင်း”

လက်ကိုဆုပ်၍ပြောလိုက်တာမှီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ကားရပ် သွားစဉ် အပေါက်မှပိတ်ရပ်နေသည့် လူကြားထဲက လက်ကိုဆွဲ၍ဆင်း ခေပြီမှီ ခြေမချော်အောင် သတိထားပြီး ဆင်းလိုက်ရသည်။

“ဟူး... ခုမှပဲ အသက်ရှူလို့ရတော့တယ်”

“ခုန ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်ပြုတ်ကျမှာစိုးရိမ်နေလို့လေ၊ အကောင်ရဲ့”

“ဟင်းဟင်း... ငါသာသေသွားရင် နင်ငိုမှာပဲလား မိမိ”

“အလင်းနေန့်၊ နင်”

“ဟော၊ တွေ့လား... အခုပဲ မျက်ရည်ကင်နေပြီ။ နင်ဟာလေ လို့စမှန်းလည်းမသိ။ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ”

“ဒါ စ၊စရာမဟုတ်ဘူး အလင်းရဲ့။ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း တွေ”

လမ်းသွယ်ထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ လသာနေသည်မှီ လမ်းပေါ်မှချိုင် တွေကို မြင်နေရပါသည်။ အလင်းက သူ့မအပေါ် စောင့်ရှောက်တာမှန် မိလျက် အခုလိုကြုံငုံလုပ်တိုင်း သူ့မလက်ထဲမှထီးတို့ချိုင်တို့ကို ယူကိုင် သလေ့မရှိပါ။ လုံချည်ပြင်ဝတ်ရန် ခဏတစ်ဖြုတ်ကိုင်ခိုင်းရင်တောင်မှ

သိက္ခာကျသည်ဟု ကန့်လန့်ပြောတတ်တဲ့ကောင်လေးပါလေ။

“နင် ဆုတောင်းပြည့်တော့မှာ”

“ဘာလဲ”

“ငါ Mart က ထွက်တော့မယ်”

“နင့်ကို ဟိုလူကြီး ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

“ဪ၊ ပြောလိုက်ရင် အလန့်တကြားနဲ့။ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး အလင်းရဲ့။ ငါ့ကို စာမေးပွဲပြီးရင် မန်နေဂျာနေရာမှာ နေရမှာတဲ့”

“ဘာ! ဒီကြောင်သူတော်ကြွက်သူနိုးက သူကျင်းထဲ နင့်ကို ဆွဲ ခေါ်ပြီပေါ့လေ”

“ဟယ်! မဟုတ်တာ၊ အလင်းကလည်း”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာ ယောက်ျား ချင်း ငါသိပြီးသား။ တော်ပြီ၊ နင်အလုပ်ထွက်တော့၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး သွားစရာမလိုတော့ဘူး။ ဒါပဲ”

“နင်ကလည်းလေ၊ ဦးနိုင်ကိုအပြစ်ချည်းမြင်နေတော့တာပဲ။ ဦး နိုင်တို့အမျိုးတွေက သဘောကောင်းကြပါတယ်ဟဲ့။ ငါ့ကိုလေ အဲဒီမှာ မလုပ်တော့ရင် ရွှေဆိုင်မှာလာလုပ်ဖို့ သူ့အစ်မက လာပြောတယ်ဟဲ့”

“ဘာ! အဲဒါမှပိုဆိုးမှာ။ ရွှေဆိုင်လိုဟာမျိုးက သိန်းချီပြီးအလျှောက်

အစားရှိတာဟာ။ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီရွှေဆိုင်မှာလည်း လုပ်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့။ တော်ကြာ၊ သုံးလေးသိန်းနဲ့ နင့်ကိုအကြွေးသိမ်းသလို သူ့မောင်နဲ့ပေးစား နေဦးမယ်။ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

သူမ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပါ၏။ ဒီလိုတော့ စိုးရိမ်ရှာသားပါပဲလား။ သူ့ဟာသူ၊ သူ့ဌေးသမီး ချိန်ချင်တာမှန်ပေမယ့် သူမကိုတော့ မတော် ဘာရောနဲ့ရသွားမှာကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို စိုးရိမ်ပေးရှာတာလေ။

“ဘာဖြစ်လဲ။ ဦးနိုင်နဲ့ရရင် သူ့ဌေးကတော်လို့တောင် အခေါ်ခံရ ဦးမှာ။ အဲဒီ Mart တင် အနည်းဆုံးသိန်းရာချီတန်တာ။ ပြီးတော့ ရွှေ ဆိုင်မှာရော၊ ကုမ္ပဏီမှာပါ ဦးနိုင်က ရှယ်ယာတွေထည့်ထားသေးတယ် လို့ ငါ့ကိုပြောတာဟာ”

“တော်တော့၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်တော့နော် မိပို့၊ ငါလည်ပင်းညှစ်မိ တော့မယ်။ နင်လိုချင်ရင် တခြားလူကိုပဲ ရှာယူပါ။ ဒီလူကြီးနဲ့တော့ ငါ လုံးဝသဘောမတူဘူး။ ဒါပဲ။ ထပ်မပြောနဲ့”

သူမ ရယ်ချလိုက်တော့ သူက သူမဆံပင်တွေကို ခပ်နာနာလေး ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေ၏။ နာသွားတာမှန်ပေမယ့် စိတ်မဆိုးဖြစ်ပါချေ။ ဒီ ကောင်လေးရဲ့စိတ်ထဲ မနာလိုတာတွေဖြစ်တာကို သူမ ကျေနပ်မိသည် အဲဒါ စကားပဲရှိသေးတာပါအလင်းရယ်။ ငါသာ တခြားကောင်လေးနဲ့

တွဲဖြစ်သွားရင် နင်ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ချင်ပါရဲ့။

“အမယ်! နင်တောင်မှ သူဌေးသမီးရှာယူမယ်ပြောသေးတဲ့ဟာကို”

“ငါ့ဟာငါ ဘယ်သူယူယူ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ နင်သာ လူဌေးမှားသွားရင် ဘဝကြီးကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ကုန်မှာကိုသိစမ်းပါ မိမိရဲ့။ ဘယ်အပေါ်ကိုပဲကျကျ ဖက်ပဲနစ်နာမှာကို နင်သဘောပေါက်။ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါက ဘယ်လိုလူကိုယူရမှာလဲ။ ပြောပါဦး”

“တော်တော်ရွှေနဲ့။ final ဖြေဖို့ စာကျက်ရမှာကိုပဲ အာရုံစိုက်စမ်း။ အချိန်တန်ရင် နဖူးစာရွာလည်ပြီး နင်ယောက်ျားကောင်းကောင်းရမှာပဲ”

“သူဌေးလား. . . သူဌေးသားလား”

“ငါ့လက်သီး”

“အ!”

လက်သီးဆုပ်က နဖူးပေါ်သို့ ဒုံခနဲကျလာလေ၏။ ညဉ့်ယံမှာ သူမရယ်သံက တိုသဲသဲ။ ည(၁၀)နာရီမှပိတ်သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှသီချင်းသံက ခပ်တိုးတိုးဖို့လွင့်လာလေ၏။

ဒါ ‘မဒီ’ရဲ့ ‘အဖြူရောင်ပြတိုက်’ သီချင်းပဲကိုး. . .

အဖြူရောင်ဆိုတာ သိပ်ကိုစင်ကြယ်လွန်းတာမန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဖြူရောင်ပေါ်ကို အပြာပဲဆိုဆို၊ အစိမ်းပဲဆိုဆို၊ ဘာအရောင်မဆို စွဲလွယ်ကူတာကို နင်နားလည်ပါရဲ့လား။ နင့်အတွက် ငါက အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းပဲလားဟာ။ တခြားသူတွေရဲ့အမြင်မှာ သဒ္ဓါပိုဟာ လင်းလက်ကောင်နဲ့အသက်ဆိုင်ဆုံးသူလိုပဲ ယူဆထားကြတာပါ။

သူတစ်ခါထုတိုင်း ရင်ထဲလှုပ်ခတ်မှုဖြစ်ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ တခြားကောင်လေးတွေကပ်လို့မရအောင် ကာကွယ်ပေးတာ ဝန်တိုမှုမဟုတ်ဘူးလား။ သူ့ဘက်က ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသေးသရွေ့ ပို့လို မိန်းကလေးက ဘာများတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

အလင်းရယ်၊ ‘ငယ်ကအချစ် အနှစ်တရာမမေ့သာ’ဆိုတဲ့စကားက ပို့တို့နှစ်ယောက်အတွက်မှဟုတ်ပါရဲ့လား။

Life is Money.

ဘဝဆိုတာ ငွေ

အခန်း (၇)

"ဖြေနိုင်ရဲ့လား"

"အင်း"

"ဒီနှစ်မြန်မြန်ကျွတ်မှပါပဲ။ နို့မို့ အိမ်ကဘွားတော်နဲ့ တကျိန်းကျိန်း၊

ဘွားများနေရမှာ"

"ဪ၊ နင်စာမေးပွဲပြီး ဘွဲ့ရတော့ ဘယ်မှာနေမှာမို့လို့လဲ"

"ငါအလုပ်မှာပဲနေတော့မယ်မိပိုရာ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲဒီမိထွေး

အလုပ်ဘူးကွ။ ကြာရင် အဖေနဲ့ငါပဲ ပြဿနာတက်မှာ"

"နင် အဲဒီဝင်ရော့မှာပဲ တစ်သက်လုံးလုပ်ဖို့စိတ်ကူးထားသလား။

ဘဝတိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းလည်း ရှာဦးမှပေါ့"

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကောင်းပြတ်သွားရပါ၏။ သူမတို့ Major တွေက အပြင် state ကျောင်းမှာနေရတာမို့ လမ်းမကြီးဘက်ထွက်ကာ ပြန်ရမည်ကားက နှစ်ဆင့်ရယ်လေ။ ဒါကြောင့် အလင်းက ဒီ(၆)ရက်အတွင်း Taxi ဖြင့် အသွားအပြန်ငှားပေးတာမို့ အဆင်ပြေသွားရတာပါ။ အားလုံးလိုလို သုံး လေးယောက်တစ်စီးစီ စုငှားကြတာမို့ သူမတို့ငှားရန်ကားက တော်တော် နှင့်မရတော့ချေ။

"နေပူလာပြီလေ၊ အရိပ်မှာနေမှပေါ့"

"ကားလာလားလို့ ကြည့်တာပဲကို"

"မကြည့်နဲ့... ကားငှားတာ၊ တားတာ ငါ့အလုပ်။ နင်နော် ဟို ကုလားမင်းသမီးလိုမျိုး ကားတားချင်လို့လား။ နာဦးမယ်"

သူမမျက်နှာလေး ရဲရဲဖြစ်သွားရပြီး သူ့ကျောကိုဖျတ်ခနဲထလိုက် မိလေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက သူမ ငှားကြည့်တဲ့အခွေက ကုလားကျောင်းသားကား။ မင်းသားက 'အမားရဲခန့်'၊ မင်းသမီးက 'ဂျူဟီချော်လာ'လေ။ picnic ထွက်တော့ လမ်းတစ်ဝက်မှာ နှစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာ။ လာသမျှကားကြိုကို မင်းသား မည်မျှငှားမှ မရတော့ မင်းသမီးက လှောင်ပါလေရော။

သူမ ငှားပြမည်ဆိုပြီး အမိုးပျောက်ကားကို စကပ်လေးအသား

ရွှေပဒေသာစာပေ

'မ'ပြီး တားလိုက်တာလေ။ ကဲ၊ မင်းသမီးက ဇာတ်လမ်းအရ ဟိုဖော် ဒီဖော်လုပ်တာအကြောင်းလား။ ပိုကို အဲဒီမင်းသမီးနဲ့နှိုင်းတော့လည်း ရွက်မိတာပေါ့နော်။ ပိုက မြန်မာမိန်းကလေးလေ။

"ငါ့ကို ကိုမျိုးက 'မလေး' သွားမလားလို့မေးတယ်ဟ"

"ဘာသွားလုပ်မှာတုန်း"

"ငါတတ်ထားတဲ့အတတ်ပညာနဲ့ အလုပ်ရနိုင်တယ်ပြောတာပေါ့။

Mechanic ရော၊ Electronic ရော ကျွမ်းကျင်ရင် ပိုကောင်းတယ် ပြောလို့ ငါ သင်တန်းတွေ ထပ်တက်ရဦးမှာ"

"နင် နိုင်ငံခြားသွားမှာလား"

"သွားလည်းသွားချင်တယ်၊ မသွားလည်းမသွားချင်ဘူး"

သူမ တွေဝေသွားမိပါ၏။ အလင်းသာ နိုင်ငံခြားထွက်သွားရင် သူမဘယ်လိုနေမလဲ။ ဘယ်ပဲသွားသွား အလင်းနဲ့မှ နှစ်ယောက်အတူတူ တွဲပြီးသွားလေ့ရှိခဲ့တာလေ။

အလင်းဟာ သဒ္ဒါပိုရဲ့အရိပ်လေးဆိုပြီး state ကျောင်းတော်မှာ အသည်းက နာမည်ကြီးခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ ခုတော့ဖြင့် သူမရဲ့အရိပ်လေး ခုတော့မှာထင်ပါရဲ့။

"သွားချင်တယ်ဆိုတာက ချမ်းသာချင်လို့၊ မသွားချင်တာက"

ရွှေပဒေသာစာပေ

စကားကိုမသက်ဘဲရပ်ထားတာမှို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ အလင်းက သူမထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာမြင့်သည့်သူမှို အမြဲမော့ကြည့်ရစေမြဲပေါ့လေ။

“မသွားချင်တာက ဘာလဲ”

“နင့်ကိုထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချလို့”

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖိုသွားရပါ၏။ ဒီနေ့စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှို ဖွင့်ပြောဖို့များ ရည်ရွယ်ထားလေသလား။ အတွေးကြောင့် မျက်နှာက နွေးခနဲဖြစ်သွားပါသည်။ အို! ဘာမှမသေချာပါဘဲ သူမ ဤမျှထိ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်စရာလား...

“ငါက ကလေးမဟုတ်တော့ဘာ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ စိတ်မချတာပေါ့။ ကလေးဆို နင့်နောက်ကို ဘယ်ကောင်မှလိုက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုအလုပ်ဝင်တာတောင်မှ နောင်ယှက်ခံနေရတုန်း မဟုတ်လား။ မယုံရင် ကြည့်လိုက်။ နင့်ကို ဟိုသူကြီး မကြာခင်ဖွင့်ပြောတော့မှာ။ အသက်ကဖြင့် ဖင်ဆောင့်နေပြီ။ မြက်နုလေးပဲစားချင်တဲ့နွားကြီး”

သူမ ဟက်ခနဲရယ်လိုက်မိလေ၏။ သူပြောမှပဲ ဦးနိုင်တော့ နွားလုံးလုံးဖြစ်တော့တာကိုး။ Mart က ကောင်မလေးတွေ ဘယ်လိုပဲသမုတ်

ကြသမုတ်ကြ ကိုယ့်ကိုဘယ်သူစိတ်ဝင်တစားရှိလဲဆိုတာကို မိန်းကလေးဆိုင်း အလိုလိုသိရှိကြသည်သာ။ ဦးနိုင်တစ်ယောက် သိပ်မကြာခင် ဖွင့်ပြောတော့မှာကိုသိလို့ စာမေးပွဲဖြေရန် ခွင့်ယူစဉ်ကတည်းက ထွက်စာဆင်ပြီး ရှောင်ခဲ့တာပါ။ ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ ခုထိ ဦးနိုင်အပေါ် အခဲမကျေပြောနေတုန်းကိုး။

“ဘာရယ်တာလဲ။ ဒါရယ်စရာမဟုတ်ဘူး”

“အလင်းရယ်၊ နင်ပြောမှပဲ ငါ့နောက်တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့လူတွေအားလုံး တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဟိုနွားကြီး၊ ဒီဘဲကြီး၊ ဒီကြောင်အကြီးနဲ့ စုံနေတာပဲ”

“မဟုတ်လို့လား။ နင့်နောက်က ပါလာတိုင်း နင့်ကိုအတည်ယူမယ့်သူ ထင်မနေနဲ့ မိမိရဲ့။ အပျော်ကြမယ့် ကြံချောင်းတွေ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလူကို ငါ့ရည်းစားတော်ရမှာလဲ။ ပြောပါဦး”

“နင်သဘောကျတဲ့လူတွေရင် ငါ့ရှေ့ခေါ်လာခဲ့ပေါ့။ ငါ့ကြိုက်မှ အိမ်ခွေးလို့ရမှာ။ ဒါပဲ”

“သေချာတယ်။ ငါတော့ အပျိုကြီးဖြစ်ဖို့ တစ်ရာ့ရာခိုင်နှုန်းပဲ။

ငါခေါ်လာသမျှ အကုန်ပယ်ချတော့မှာကိုး”

“ဒါပေါ့ နင့်မှာအစ်ကိုရှိတယ်ဆိုပြီး ငါ့နဲ့လာမိတ်ဆက်ပေးချည်။

ငါ့မျက်စိနဲ့မတွေ့လို့ကတော့ အဲဒီကောင်၊ နာပြီပဲ”

“နင်က ငါ့အစ်ကို”

“အေးလေ”

“ယုံပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ ငါက ဖြူဖြူ၊ နင်က မဲမဲ”

“အံ့မာ၊ အသားဖြူ အလကားလူ၊ အသားမဲ ပတ္တမြားခဲတဲ့ မှတ်ထား။ ယောက်ျားဆိုတာ အသားညိုမှ ကြည့်ကောင်းတာ။ နေမထိ လေမထိ အိမ်တွင်းအောင်းတဲ့ ပိုးဟပ်ဖြူလိုကောင်စားမျိုးကို မျက်စိမကျ စမ်းပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ။ ငါ့လိပ်ကလေး ဘယ်ထွက်ပြေးလဲမှတ် တယ်။ လက်စသတ်တော့ ဒီမှာကိုး”

“မိပိုနော်”

သူ့လက်ရွယ်တာကိုရှောင်လိုက်စဉ် နောက်နားမှာရပ်နေသည့် လူအုပ်က ရှေ့အတိုးနှင့်တိုက်မိသွားရလေ၏။ အရှိန်နှင့်တွန်းသလိုဖြစ် သွားတာမို့ လူကယိုင်သွားပြီး platform ပေါ်မှ ခြေချော်ကျသွားလေ သည်။

“ဟာ . . . မိပို”

သူ့အလန်တကြားခေါ်ပြီး လှမ်းအဆွဲမှာ ကတ္တရာလမ်းထက်မှ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကားတစ်စီးက ဖြတ်အမောင်းနှင့်ကြုံရလေ၏။ လူက တုံ့ခနဲဖြစ်သွားရ ပြီး နားထဲအူကာ ထူပူသွားရပါ၏။

“ဟာ! တိုက်ပြီဟေ့”

ကျီခနဲ brake အုပ်သံနှင့်အတူ ညှာလက်မောင်းတစ်ခုလုံး နာ ကျင်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရလေ၏။ လူတွေအံ့သွားသည့်ကြားမှ အလင်းက သူမကိုပွေ့ထူလိုက်လေသည်။

“မိပို၊ မိပို . . . ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ လက်က တအားနာတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့။ ကားက အရှိန်နဲ့ဟပ်သွားရုံကို လန့်ပြီး ဖန်လဲကျတာ . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

ဘေးမှလူကြီးက အမြင်အတိုင်းပြောလိုက်ပေမယ့် သူ မကျေနပ် လှပါ။ ကားစိတ်လိုနေရာရေမှာ ဒီလောက်အရှိန်နဲ့မောင်းစရာလား။ ပိုက် ဆံရှိလူတန်းစားတွေရဲ့စဉိုက်က ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ ကိုယ့်ကားနဲ့မတိုက်မိပါဘူးနော်”

လူအုပ်ကြားထဲမှတိုးဝင်လာသည့်လူကို သူ ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက် ပါ၏။ ထိုလူက နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်ကိုင်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငိုကြည့်နေလေသည်။ ပုံစံကိုက ရုပ်ရှင်မင်းသားလိုလို၊ အဆိုတော်လိုလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့် ထောင့်ကိုမကျိုးသည့် ရုပ်သန့်သန့်ပေကို။

“ထလိုရဲ့လား။ ကိုယ် ဆေးခန်းပို့ပေးမယ်လေ”

“မလိုပါဘူး”

သူက မိမိကို ပခုံးမှကိုင်၍တွဲထုလိုက်ပါ၏။ တံတောင်မှ ပွန်းရှုရာကြောင့် သွေးစတိပွန်းပေကာ မိမိမျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့လေးရယ်လေ။

“နာနေးလား”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ သူက အိတ်ကပ်ထဲမှပေါက်နီကယူရန်ပြင်လိုက်စဉ် ကားပိုင်ရှင်၏အဖြူရောင်ပဝါလေးက မိမိလက်ပေါ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

“အို! နေပါစေ”

“ပတ်ထားလိုက်ပါ။ ကိုယ် ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ရတယ်၊ မလိုဘူး”

“နေပါဦး ကိုယ်က ဒဏ်ရာရသွားတဲ့လူကိုပြောနေတာ။ မင်းက ဘာလို့ကြားထဲက ဝင်ပြောနေတာလဲ”

“ဒါ ကျုပ်ညီမဗျ။ ခင်ဗျား ကားကိုအရမ်းမောင်းပြီး ပွတ်လည်း ပွတ်သေးတယ်။ စကားပြောပုံကိုက မာရေကျောရေနဲ့”

ရွှေပဒသာစာပေ

“Sorry... ဒါကြောင့် ကိုယ်”

“တော်ပြီဗျာ။ ခင်ဗျားသွားပါတော့”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ညီမလေ။ ကိုယ့်ပယောဂ မကင်းမှန်းသိလို့ ဆင်းပြီး လာတောင်းပန်တာပါ”

“ရပါတယ်ရှင်”

ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည့်မိန်းကလေးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားစဉ် သူရင်ထဲ ဒိန်းခနဲပြည်သွားလေ၏။ ဘုရားရေ! ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ဤမိန်းကလေးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ချေပြီလေ။

“ဆေးခန်းမပြရင်လည်း ညီမလေးရဲ့လိပ်စာလေး”

“ခင်ဗျား၊ တော်တော်အသားယားနေပြီထင်တယ်နော်။ ကျုပ်ထက်သီးမြည်းချင်နေပြီလား”

“ဟယ်! အလင်းကလည်း”

“ငါ့ကို လာမထားနဲ့။ ဒီလူအချိုးကို နှင်မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဆောက်!”

“တော်ပါတော့ အလင်းရယ်။ လာ၊ သွားကြစို့”

ကောင်လေး၏လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်

ရွှေပဒသာစာပေ

လက်သွယ်သွယ်လေးကို ငေးခနဲကြည့်မိသွားရပါ၏။ လှလိုက်တာနော်။
ဒီလှတပတကောင်မလေးကိုမှ ကားနဲ့ပွတ်မိရတယ်လို့။ မောင်နုမတဲ့။
ကိုကိုလိုခေါ်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ နင်နဲ့ငါပြောတဲ့အရ COUSIN တောင်မဖြစ်
လောက်ပါဘူး။ အလင်းလို့ခေါ်လိုက်တဲ့အသံချိုလေးထဲမှာ ဒီကောင်
လေးအပေါ် အဘယ်မျှသံယောဇဉ်ရှိသလဲဆိုတာကို ရိပ်မိစေတာလေ။

မင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေလားဟင်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကောင်
လေးက ညီမလို့ပြောမှတော့ သူငယ်ချင်းမပါနော်။ Taxi ကိုလှမ်းတား
ပြီး တက်သွားပြီမို့ သူ ကားရုံရာဆီ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရလေ၏။

မေမေ၊ မေပေသားရဲ့နုလုံးသားကိုပမ်းစားနိုင်တဲ့ အချစ်နတ်သမီး
ကို ဒီနေ့ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ပြီလေ။

“တောက်! ငါနော်၊ ရှုပ်ကိုက”

“တော်ပါတော့အလင်းရယ်။ ဒီမှာ နာရတဲ့ကြားထဲ၊ နင်က တစ်
မှောင်”

“အဲဒါ နင် နမော်နဲ့မိနိပ်လို့ဖြစ်တာလေ။ တွေ့လား နင့်ကိုမြင်
တာနဲ့ ဇာတ်လမ်းက ထွင်ချင်နေတာ”

“မသိဘူး နာတာပဲသိတယ်။ တကတည်း...”

“အေး၊ မသိနဲ့ ငတုံးမရဲ့။ ဟိုက မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် ကြည့်

လို့ကြည့်မှန်းလည်းမသိ။ ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ်ကိုလည်းမမြင်။ နင်
ဘာအသုံးကျသလဲ”

“ကဲပါ အဖေ... ဆူချင်လည်း အိမ်ရောက်မှဆူပါတော့။ ဒီမှာ
အရမ်းနာနေပြီ”

“အဲဒါ ခုနကတည်းက ပြောပါလား။ အရိုးများ အက်သွားလား
မသိ”

“သူ့ရှေ့မှာပြောလို့ကောင်မလားဟဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဆင်ခြင်
လို့ဖြစ်တဲ့ဟာကို”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီကိစ္စ သူနဲ့ဆိုတဲ့ဟာကို။ ဒီလိုမှန်းသိရင် သုံး
ပုလင်းလောက် ရိုက်ထည့်လိုက်ပါတယ်”

“ဘာလဲ သုံးပုလင်း”

“သုံးသောင်းလို့ပြောတာလေ ငနီမရဲ့။ ပုလင်းလောက်ဆို နည်း
သေးတယ်၊ ပုံးလောက်မှ”

“လာပြန်ပြီ၊ ဘာပုံးလဲ”

“သိန်းဂဏန်းကိုပြောတာဟာ ငထူရ။ နင်ဟာလေ... အရေး
အကြောင်းဆို တုံးပြီ၊ ငါနော် လက်နာနေတယ်ဆိုလို့ သက်သာတယ်
မှတ်”

“အေးပါ၊ နင့်ပါးစပ်ထဲ ငါလည်း ရစရာကိုမရှိတော့ဘူး။ ကား တိုက်လို့မသေဘဲ နင်ထုတာနဲ့ ငါသေမှာ”

“သေစရာလား။ ငါ့မိမိလေးက ငါထုလို့ ပိုပြီးမာနေတဲ့ဟာကို”
ဆံပင်တွေကိုအသာပွတ်၍ ဖွလိုက်တာနဲ့ မျက်စောင်းသာ ခဲလိုက် မိ၏။ သူမ စိတ်ဆိုးနေတိုင်း ဤသို့ခေါင်းကိုင်ကာ ဆံပင်ဖွ၍ ချောတတ် တာ အလင်းရဲ့အကျဉ်းပါလေ။ သူမကလည်း သူမပါပင်။ အလင်းနှင့် တစ်ရက်လေးစကားပြောဘဲ စိတ်ကောက်တာတောင် နေမသိထိုင်မသာ ကိုဖြစ်လို့။ မေမေဆို ပို့ကို သုံးမိနစ်မိမိလို့ ချစ်စနိုးခေါ်သေးတာလေ။ အဟုတ်ကိုပဲ ပို စိတ်ကောက်ချိန်က သုံးမိနစ်နဲ့ အရည်ပျော်ကျသွား တာပဲကိုး။

“ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်လိုက်ပါ။ ဆေးစည်းရုံနဲ့မရရင် မကောင်း ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”
ဓာတ်မှန်ရိုက်လို့ရသည့်ဆေးခန်းကို ကူးခဲ့ပြန်လေ၏။ ဒီနေ့တော့ ဆေးခန်းတွေကိုလုပ်ကျွေးရတာနဲ့ စုထားသမျှ တက်တက်ပြောင်ချေပြီ ကိုး။

“ငါပြန်ပေးပါ့မယ်ဟယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာကိုလဲ”

“ဆေးခန်းတွေ၊ ဓာတ်မှန်တွေကိုပေါ့”

“ဘာကိစ္စပေးမှာလဲ။ မလိုချင်ပါဘူး”

“မသိဘူးလေ။ နင့်မျက်နှာကြီးက ငွေကုန်လို့ စုပုပ်နေသလား လို့”

“ဘာကိစ္စ ငွေကုန်လို့ ဒီမျက်နှာဖြစ်ရမှာလဲ။ ဟိုလူကိုတင်းနေ တာဟာ။ တောက်က! ငါ့မှာသာ ကားရှိလို့ကတော့ ဒင်းကားကို ဝင်အောင်း လိုက်ပြီ”

“တွေ့လား။ အဲဒီလိုစိတ်ရှိလို့ နင် ကိုယ်ပိုင်ကားမရှိတာပေါ့”

“မိမိနော်”

POP ကိုင်ထားရသည့်လူနာမလေးမျက်နှာမှာ အပြုံးချိုချိုလေး ဖြစ်နေတာမို့ သူမထုဖြစ်တော့ပါချေ။ အဲဒါပဲ အလင်းတို့ မလေးရှား သွားရင် သွားလို့ရပါလျက် ဒီကြိုးလေးကိုဖြတ်လို့မရလို့ မသွားဖြစ်တာ သေး။

ချမ်းသာအောင်ကြိုးစားချင်ပေမယ့် မိမိကိုချန်ခဲ့ရမှာ စိတ်ကိုမချ။ အခုပဲကြည့် သူရှိနေပါလျက်နဲ့ သတိလေးတစ်ချက်အလွတ်မှာ ကားပွတ် သွားတာကို ခံလိုက်ရတာလေ။ ဘယ်တော့မှဆို သူ့အပေါ်အားကိုးတကြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၁၂ ♥ မမသဒ္ဓါမောင်

ရှိလှသည်မိပိုနဲ့ဝေးဝေးမှာ သူဘာကြောင့်မနေနိုင်တာပါလဲ။

ခက်တယ် မိပို။ နင့်ကို ဘာကြောင့်စိတ်မချသလဲဆိုတာကို ငါလည်း မသိဘူး။ နင်နဲ့ဝေးဝေးမှာလည်း ငါမနေတတ်ဘူး။ နင်စိတ်ကောက်တာကိုလည်း ငါမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါတွေဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသလဲဆိုတာကို ငါ့ကိုယ်စား နင်ဖြေပေးပါလား မိပိုဆိုတဲ့ကောင်မလေးရယ်။

အခန်း (၈)

“အမယ်! မျက်နှာကိုက မှီရတဲ့မျက်နှာလို ပြုံးဖြိုးပြီးကြီးဖြစ်နေလိမ့်။ ဆိုပါဦး၊ ဘာကိစ္စ”

ညနေစောင်း ခြံထဲက ဒန်းမှာထိုင်နေစဉ် ရောက်လာသည့်သူ့ကို ကြိုလိုက်သည့်သွန်းကြောင့် မျက်နှာက ပို၍ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါ၏။ အခု နံဆံပင်လေး ညှပ်ထားသည့်ငယ်သူငယ်ချင်းကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ဒန်းပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်... တူကိုမတူတာ ဟိုကောင်မလေးက လှတာရော သူ့တာတွေထက် ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်းနေတာလေ။ ပြီးတော့ သွန်းနဲ့ အများကြီးကွာခြားနေတာအမှန်ပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟယ်. မေးတာကိုမဖြေဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်နေပြန်ပြီ. . . လျှမ်း!”

“မနေ့က ငါ့နလုံးသား ကျပျောက်သွားလို့”

“ဘာရယ်. . .”

“ဟုတ်တယ်. မျက်စိထဲက ထွက်ကိုမထွက်ဘူး”

“အသည်းနှလုံးထဲ ခဏခဏမြင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ နှင်ရွတ်တာ ၂ ညီညီရဲ့သီချင်းပဲ”

“မနောက်ပါနဲ့ဟာ. ငါအတည်ပြောနေတာ”

အတည်တဲ့ ဒါဆိုရင် ဒီလောကထဲမှာ လျှမ်းရဲ့ရင်ကိုခုန်အောင် ပြုစားနိုင်တဲ့ နတ်သမီးပေါ်ပေါက်လာပြီပေါ့။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရိုးရိုးတဲ သံယောဇဉ်အတိမ်အနက်နဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုဖြစ်တည်စေဖို့ စောင့်စားမျှော်လင့်နေမိတဲ့ တိတ်တခိုးအချစ်တွေ ပျက်သုဉ်းအောင် ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးခဲ့ပြီလေ။

“ဘယ်သူလဲဟင်။ နာမည်ကရော. ဘာလုပ်သလဲ. ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းတွေက ငါ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေတာ။ အဖြေက Absolutely No...”

“ဟင်! ဘာမှမသိဘဲနဲ့ နင်ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လို. . .”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါ့ကားနဲ့ပွတ်မိသွားတာ သွန်းရဲ့”

“ဒါဆို Sorry လို့တော့ ပြောဖြစ်မယ်၊ ပြီးရင် သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲထူပြီး ကားပေါ်တင်ခေါ်မယ်၊ ဆေးခန်းပို့ပေးပြီး အိမ်ပြန်ပို့မယ်။ ဒါတောင်မှ ဘာမှမသိဘူးလို့ပြောရင် နှင်ညံ့လို့ပဲ”

မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်မိ၏။ ညံ့တာတဲ့။ ဟုတ်လို့လား. . . တကယ်တမ်း သွန်းပြောသမျှလုပ်သွားသည့်သူက သူမဟုတ်တဲ့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်လေ။ လက်မောင်းအားနဲ့ ပခုံးမှသိုင်းဖက်ပြီး ဆွဲထူလိုက်တာ သူ့ကိုရန်လိုသလိုကြည့်လိုက်တဲ့မျက်လုံးတွေ၊ သက်ပြင်းတို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။ သူက မပြိုင်ခင်ကတည်းက ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျနေတဲ့သူလို ဖြစ်နေတာလေ။

“အဲဒါတွေ ငါဘာမှမလုပ်ခဲ့ရဘူး”

“ဟင်! နင်ဘာမှမတောင်းပန်ဘဲ လစ်ခဲ့တာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ သွားတောင်းပန်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါတောင်မှပဲ. . .”

“နင် ခုနပြောသမျှတွေကို ကောင်လေးတစ်ယောက်က လုပ်သွားတာ”

“သွားပြီ. နင်တော့ နောက်ကောက်ပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သေချာလား... ခြေတစ်လှမ်းမှမစရသေးခင် အရုံးခွဲရင်ဆိုင်ရတာတော့ သိပ်သဘာဝမကျလှပေ။ ပြိုင်ပွဲဆိုတာတွေက တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကျင်းပလေ့ရှိတာမျိုးမဟုတ်တာလေ။

“အဲဒီကောင်မလေးက တော်တော်လေးကိုလှတာ သွန်းရဲ့”

ကြည့်စမ်း! သွန်းရှေ့မှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှကြောင်း ချောကြောင်း ပြောထွက်ရက်တယ်လို့။ တကယ်ဆိုရင် ဒီလိုချီးမွမ်းစကားမျိုးကို သွန်းအတွက်ပဲ ပြောသင့်တာလေ။

သွန်းက မလှလို့လား... မပြည့်စုံလို့လား... ပညာမတတ်လို့လား... လျှမ်းနှုတ်ကနေ ‘နင် ဒီနေ့သိပ်လှနေတယ်’ ဆိုတဲ့စကားမျိုးကိုတောင် တစ်ခါမှမကြားခဲ့ရဖူးတာအမှန်ပါပဲ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးမဆို ကိုယ့်ကိုချောကြောင်းလှကြောင်းသာ ပြောတာမျိုးကို လိုချင်တာလေ။

ခုတော့ သွန်းမဟုတ်ဘဲ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြောနေပုံက စိတ်တွေလွင့်နေသည့်နှယ်ပင်။

“သူ့မျက်လုံးလေးတွေက အရမ်းလှတာပဲ။ မျက်သားပြာပြာပေါ့မှာ မျက်ဆံလေးက နက်နေတာ။ မျက်တောင်ဆိုလည်း ထူပြီးအညိုကြီးပဲ။ နင့်လိုစက်နဲ့ကျောထားတာမျိုးမဟုတ်ဘူးသွန်းရ။ အဲဒီမျက်တောင်

တွေ ပိတ်ထားရာက မျက်ခနဲဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ငါ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရတာအမှန်ပဲ။ မျက်ခုံးက မထူပါး ကွေးကွေးလေးရယ်။ နှာတံကလည်း စင်းစင်းလေး။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းလေးက ဆိုးဆေးတင်မထားဘဲ သူ့အလိုလိုလေး ရဲနေတာ၊ မွေးကင်းစ ကလေးပေါက်စလေးလိုပဲ။ ဆံပင်လေးတွေကလည်း နက်ပြီး စင်းစင်းလေး။ အသားလေးက ထိရက်စရာမရှိအောင် ဖြူညှပြီး အဝါသွေးနေတာ။ လှတာ ချောတာထက် ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးက ငါ့နလုံးသားကို မြင်မြင်ချင်းပဲ သိမ်းကျုံး ယူငင်သွားတာလေ”

ဘုရားရေ! သူပြောနေတဲ့ပုံစံလေးက သွန်းမြင်ဖူးတဲ့ သဒ္ဒါပိုနဲ့ ချစ်ခွတ်ကြီးတူနေတာမဟုတ်လား။ အကယ်၍များ မာမိုဆိုင်မှာ သူမအသုပ်လာလျှောက်ဖြစ်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာလေမလဲ။ လျှမ်းက ဆိုင်ကိုသော့ သိပ်လာဖြစ်တဲ့သူမဟုတ်ပါလေ။ သဒ္ဒါပိုကိုသာမြင်ရင် လျှမ်းအသက်ရှူရပ်မတတ် အံ့သြမုင်တက်သွားချေလေမည်။

“နင် နာမည်လေးတောင် မမေးခဲ့ဘူးလား လျှမ်းရဲ့”

“ဟင့်အင်း၊ ဟိုကောင်လေး နောက်ယှက်တာနဲ့ ဘာမှတောင်မကောင်းကောင်းမတောင်းပန်လိုက်ရဘူး”

“အဲဒီကောင်လေးက သူနဲ့ဘာလဲ”

“ငါနဲ့နင့်လို သူငယ်ချင်းထင်တာပဲ”

သူငယ်ချင်းတဲ့. ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား...

‘အလင်း’ လို့ခေါ်သံရဲ့နောက်မှာ နွေးထွေးတဲ့အရိပ်အရောင်တွေ ပျော်ဝင်နေတာလေ။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်လေးရဲ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးနဲ့ဆုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့ လက်ချောင်းလှလှလေးတွေ။

မဟုတ်သေးဘူး... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမြင်ကွင်းကိုပဲ သူ ထပ်ကာတလဲလဲမြင်နေရတာလဲ။ သူငယ်ချင်းပဲပေါ့။ သူနဲ့နဲ့သူလို ငယ်သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ အဖြူစင်ဆုံးချစ်ကြတာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါစေလား။ သို့တည်းမဟုတ်လျှင်... သက်ပြင်းကို နောက်ထပ်ချလိုက်မိပြန်လေ၏။

“အဲဒါဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့။ နင့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ်”

“မထင်ရဲသေးဘူး သွန်းရယ်။ အဲဒီကောင်လေးကို ‘အလင်း’ လို့ခေါ်လိုက်တဲ့သူအသံထဲမှာ သံယောဇဉ်ရိပ်တွေ ပျော်ဝင်နေသလိုပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်လေးရဲ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်လေးတွေက အားကိုးတကြီးပုံစံမျိုးလို့ ပါမြင်ခဲ့ရတာပါ”

“ဟိုကောင်လေးက သူ့ကိုဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟင့်အင်း၊ နာမည်တော့မခေါ်ဘူး။ နင်နဲ့ငါနဲ့လိုပဲ တရင်းတနှီးပြောတာ။ ပြီးတော့ သူညီမတဲ့”

“ဒါဆို ဝမ်းကွဲလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာပုံစံတစ်ခုမှ မတူတဲ့ဟာကို”

“နင် ဘာကိုပူနေလဲ လျှမ်းရယ်”

စကားသံ တိတ်သွားရပါ၏။ ဘာကိုပူနေလဲတဲ့ မေးချေပြီကောကောင်မလေးရယ်။ ခဏဆိုမှ မိနစ်ပိုင်းလေးသာ မြင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ အဲဒီတစ်ဒဂလေးအတွင်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်စေတသိတ်ကို မင်းအပိုင်ယူသွားလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူးလေ။

မိန်းကလေးပေါင်းများစွာနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ လက်ရှိ ဦးဆောင်နေတဲ့ကုမ္ပဏီမှာတောင်မှ Secretary တွေ၊ Manager တွေ၊ Staff တွေထဲမှာ လူတယောမိန်းကလေးတွေ အများကြီးဆိုမှ အများကြီးတွေ့နေရတာပါ။ အဲဒီမိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားတွေနေ့စဉ်ပြောနေပါလျက်ပဲ ဒီလိုထူးခြားတဲ့ခံစားမှုမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ခဲ့တာအမှန်ပါလေ...

ဟုတ်တယ်... မျက်ဝန်းလေးက စချစ်သွားမိတာပါ။ အဲဒီမျက်စိနက်လေးရဲ့ ပျက်ခနဲအကြည့်တစ်ချက်မှာ သူ့နှလုံးသား လျှပ်ခနဲ ခြစ်သွားပြီး ဘုတ်ခနဲပစ်ကျသွားရတာလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ငယ်တော့ငယ်ဦးမှာပါ။ လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်ထားတာမို့ ကျောင်းသွားသောအခါ ကျောင်းသုလေးမှန်း သိသာစေသည်။

ဘယ်မှာသွားရှာရမှာလဲလို့။ လမ်းပေါ်မှာ ခဏတဖြုတ်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ကောင်မလေးကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ရလျှင်ဖြင့် ကောက်နုပုံထဲမှာ အပ်ပျောက်ကိုရှာရသလို ခက်ခဲ့သည့်အလုပ်ပင်မဟုတ်ပါလား။ ခက်ချေပြီကော ကောင်မလေးရယ်...

"ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်"

"ဟင်! "

"အဲဒါအသေချာဆုံးပဲ။ ညတုန်းက တစ်ညလုံးလူးလို့မိပြီး အိပ်လို့မပျော်ခဲ့ဘူး သွန်းရဲ့။ အချစ်က လူကိုလူးသွပ်စေတယ်လို့ ပြောစမှတ်ရှိခဲ့တာကို ငါမယုံကြည်ဘဲ လှောင်တောင်လှောင်ခဲ့မိသေးတာပါ။ အခုအဲဒီအချစ်ဆိုတာနဲ့ ငါ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ရမှ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားရတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်... အချစ်က လူတွေကို အိပ်မက်ရလည်း ပျက်စေတတ်တယ်လေ"

ရှေ့တည့်တည့်မှာရှိနေသည့် မလေးရှားစကားပွင့်လေးတွေကို ငေးရင်း ပြောနေသည့်သူနှုတ်ခမ်းတို့မှာ အပြီးတို့ဝေဆာနေလျက်သား။ မျက်ဝန်းများမှ တလက်လက်ဖြာနေသည့်အရည်ကြည်တို့ကို မြင်နေရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေ၏။ သူ ဒီကောင်မလေးကို တကယ့်ဝေကြွားစစ်နှင့်ချစ်တယ်ဆိုတာ အသေအချာပါပဲလား... အနီးဆုံးမှာရှိနေသည့် ပန်းပွင့်လေးရဲ့ရနံ့နဲ့ အလှကို မမြင် မတွေ့ မသိနိုင်ဘဲ လစ်လျူရှုပစ်နိုင်တာပေါ့လေ။

ဪ... လျှမ်းရယ်...

"ငါပြောတာ နှင်ယုံရဲ့လား"

ရင်ထဲ ဆို့သွားရပါ၏။ ယုံလားတဲ့... ဒီရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားကိုတော့ သူအသိအမှတ်မပြုဘူးပေါ့နော်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ချည်နှောင်ရစ်ပတ်လာတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးကို မမြင်နိုင်ဘူးတဲ့လား။ အမြဲမြင်မကဲခဲ့တဲ့အိပ်မက်တွေတိုင်းမှာ သူ့လက်ကိုသာတွဲပြီး မျှော်ရှင်ကြည့်နေခဲ့ရတာ ကြိမ်းနီများစွာရယ်ပါလေ။

ခုတော့ဖြင့် သွန်းမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုမှ သူ့ချစ်မိသွားလေရဲ့။ ဘယ်လိုများပြန်ဖြေရပါ့မလဲ။ လျှမ်းလိုသာ ရင်နှင်ကြေးဆိုရင် 'ငါလည်း နှင်ကိုချစ်နေတာ' လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောချင်လိုက်တာအမှန်ပါ လျှမ်းရယ်...

"သွန်း..."

"ဟင်"

"ငါမေးနေတာ ပြေဦးလေ"

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ”

“ငါယုံတယ်လို့ပြောတာလေ”

သူပြုံးလေ၏။ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေလို့ပေါ့နော်။ ဘေးမှာ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် ကြည်နေသည့်သွန်းကို တစ်ချက်တောင် ငဲ့မကြည့်လေခဲ့။ ဥပေက္ခာပြုတယ်ဆိုတာ အင်မတန်ရက်စက်ရာကျတဲ့ သေမိန့်တစ်ခုပါ လျှမ်း။ အခု နင် ငါ့ကိုပေးတဲ့ဥပေက္ခာတရားက သွန်းရဲ့နှလုံးသားကို တစ်စိစိမွှေကြအောင် ဖျက်ဆီးခဲ့တာကို နင်သိပါရဲ့လား...

“တကယ်လား”

“အင်းပေါ့၊ နင် သူ့အပေါ်မှာ မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ရိုးမှန်ရင် နင်တို့နှစ်ယောက်ကို...”

အသံက တိမ်ဝင်သွားရပါ၏။ ရင်ထဲမှလိုက်တက်လာသည့်ရှိုက်သက်ကို အတင်းပြန်ယူချလိုက်ရလေသည်။ ငိုလို့မဖြစ်ဘူးလေ... သွန်းမြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ရတဲ့ချစ်သူရှေ့မှာ ကြည်နူးကျေနပ်မှုကိုပဲ ပြနိုင်ရမှာပေါ့။ အနိုင်မရသူရဲ့အရှုံးမျက်နှာကို သူ မမြင်တွေ့ပါစေနဲ့လေ။

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကံကြမ္မာက ဆုံးစည်းခွင့်ပေးမှာပါ လျှမ်းရယ်”

“အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ကို ငါချစ်နေရတာ။ နင်က ဘယ်တော့ဆို ငါ့စားချက်ကို နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ အလိုက်တသိနဲ့ပြောပေးတတ်တာကိုလည်း ငါနှစ်သက်တယ်။ ငါ့အတွက် မရှိမဖြစ်သူငယ်ချင်းဆိုပါဆိုရင် ‘သွန်းနှင့်ခ’ဆိုတဲ့ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ် သွန်းရဲ့။ တကယ်ပါ”

ပန်းကိုသိုင်းဖက်လိုက်သည့်လက်များက တင်းတင်းကျပ်ကျပ်နှင့် နှိုးထွေးလေစွ။ ချစ်နေရတာတဲ့... လိုက်ခနဲဝမ်းသာမှုက ရင်ထဲမှာ ခြစ်တည်လေ၏။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်၊ ဘာအရောင်မျိုးနဲ့ ဘယ်လိုပဲချစ်ချစ်ပါ လျှမ်းရယ်။ နင့်နှုတ်က ငါ့အပေါ်ချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့သေးနဲ့ ကျေနပ်သွားရတဲ့သူပါ။

“ဘာမှမသေချာသေးတော့ မာမိတို့ကိုဖွင့်မပြောရသေးဘူး။ ငါ့အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့မြန်းပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာကို ငါ ခံနေတယ်။ တောင်းပန်ရမှာပေါ့နော်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲရောက်နေတဲ့ အောင်မလေးနဲ့ပဲ ချစ်ပါရစေ၊ လက်ထပ်ပါရစေလို့လေ”

ခေါင်းကိုအသာညှိတ်ပြလိုက်စဉ် ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်က ဆိုက်ခနဲစီးကျသွားလေ၏။ လက်ဝါးဖြင့် သူမမြင်ရလေအောင် ဝပ်မြန်မြန်သူတံလိုက်ရပါသည်။

“မာမိတို့ကန့်ကွက်ရင် ငါ့ဘက်က နင်ကူပြောပေးနော်၊ သွန်း”

“အင်းပါ”

“အကယ်၍များ သူဟာ မပြည့်မစုံနဲ့ မျက်နှာငယ်လေးဖြစ်နေတဲ့ ရင်တောင် ငဲ့ညှာသနားပေးဖို့ ငါ့ကိုယ်စား ကူပြောပေးပါ”

ခေါင်းကိုနှစ်ချက်ဆင့်၍ ညိတ်ပြလိုက်တော့ သိုင်းမက်ထားသည့် လက်ဖဝါးက သွန်း၏လက်မောင်းရင်းကို နာနာလေးဆုပ်ညှစ်လိုက်လေသည်။ နာကျင်သွားရသော်ငြား မညည်းညူမိပါချေ။ တကယ်ပါ လျှမ်းရယ်... ဒီလက်မောင်းက နာကျင်မှုထက် ဘယ်ဘက်ရင်အုံ့အောက်မှ စူးအောင့်နာကျင်ရတဲ့ဝေဒနာက ပိုပြီးပြင်းထန်လွန်းနေတာလေ။

“ကျေးဇူးပဲ သွန်း။ ငါရင်ဖွင့်တာကို နားထောင်ပေးတဲ့အတွက် ရော၊ ငါ့နှလုံးသားခံစားချက်ကို နားလည်ပေးတဲ့အတွက်ပါ So Thanks ပါကွာ...”

“ရပါတယ်၊ ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ထပ်ဆင့်ကျေးဇူးပါ၊ ငါပြန်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဘာပဲလုပ်လုပ် သူနဲ့ဆိုဖို့၊ သူနဲ့နီးစပ်ခွင့်ရဖို့ဆိုတဲ့မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ခွန်အားတွေ ပြည့်နှက်နေမှာပါ။ ငါပြန်ဦးမယ်... Bye...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“Bye...လျှမ်း”

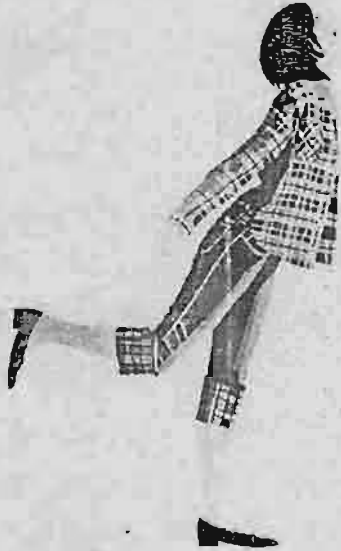
ထထွက်သွားသည့်သူ့ကျောပြင်က အမြင်မှာ မှန်ဝါးသွားရပါ၏။ ဘစ်ချက်လေး စောင်းခဲ့ကြည့်ပါဦးလား... ငယ်ငယ်တုန်းကထက် ပိုချစ်မိနေတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို နားလည်ပေးပါတော့လားကွယ်။ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုတဲ့အသိက ရင်ဝကို လာစိုက်လေပြီမို့ ရှိုက်ငိုချလိုက်မိတော့သည်။ ဒန်းကျောမှီထက် မျက်နှာငဲ့၍ ငိုလိုက်သည့်ပိုရှိုက်သံကို သူ မကြားသွားခဲ့ပါလေ။

ခြံဝသို့ထွက်သွားသည့် ကားစက်သံညက်ညက်အောက်မှ သွန်း ခွင့်ရှိသံသဲ့သဲ့က တစ်စစနဲ့ပျောက်ကွယ်သွားရတာကိုဖြင့်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၉)

“သမီး ဘာဖြစ်ထားလဲ”

Breakfast ဝိုင်းသို့ဆင်းလာသည့်မျက်နှာမှာ မို့အစ်နေမှုကို
မာသိမြင်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မလိမ္မာတတ်သူမို့ မာမို့ကို ဘာ
မှန်းကွယ်၍ မရနိုင်တာလေ။

“ငိုထားတာလား”

“မိမို့ မမို့ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ်လောက် ပြုတ်ပေးပါလား။ ကော်
ဖီ မသောက်ချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ ခဏလေးစောင့်ပါနော်”

“အင်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မာမိမေးတာကို ဘာတစ်ခွန်းမှမဖြေသေးဘဲ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက် ပါ၏။ စားပွဲပေါ်လက်ထောက်၍ မျက်နှာက ခပ်မွန်မွန်ဖြစ်နေရလေသည်။ စိတ်မကြည်ရင် ရုပ်ပါ အိုစာသတဲ့။ ဒါဆို အခု သွန်းရုပ်လည်း အဘွားဆို လေးလို အိုစာနေမှာပေါ့နော်။

“လျှမ်းနဲ့စကားများကြသေးလား။ မနေ့ညနေက ကုမ္ပဏီအပြန် ဝင်လာသေးတယ်ဆို”

“အင်း၊ စကားတော့မများပါဘူးမာမိရဲ့။ ဒီလိုပါပဲ”

“စကားမများဘူးသာဆိုတယ်၊ သမီးမျက်နှာက မအိမသာဖြစ် နေတာလေ။ မာမိကိုပြောပါဦး... ရပ်ပူလှပြီ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမာမိရယ်၊ ဒီလိုပဲ ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်ပြီး နီ မိတာပါ”

“မာမိ သရာဝန်ပင့်ပေးရမလား။ ဒါဆို ဒီနေ့ ဆိုင်မသွားတော့ ဘူးလေ”

မဖြစ်ပါချေ။ အဝေးသင်တွေ စာမေးပွဲပြီးကုန်လို့ ဒီလပိုင်းမှာ ရွှေဆိုင်ကို ‘သဒ္ဒါပီ’ လာလိမ့်မည်ဟုထင်နေတာမဟုတ်လား။ မာမိနှင့် သွန်းတစ်ယောက်ယောက်သာရှိလျှင်တော့ သဒ္ဒါပီတစ်ယောက် အလှူ လျှောက်ရဲမည်မထင်။

မန်နေဂျာမပါက Customer တွေကိုသာ မျက်နှာချိုပြီး ကျန် အလုပ်သမားတွေအပေါ် ခပ်မာမာဆက်ဆံတတ်တာမို့ လူသစ်ကိုလည်း ထိုသို့ပင် ပြုလုပ်မည်သာ...။

“နေပါစေမာမိ၊ များတာမှမဟုတ်တာ။ ဆိုင်မှာ သွန်းရော မာမိ ဒါ မရှိလို့မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာ သဒ္ဒါပီရောက်လာလို့ မတွေ့မှပြဿနာ”

“အေး ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ”

“ဒီနေ့တော့ သွန်း စိတ်မကြည်လို့ မလိုက်တော့ဘူးမာမိ၊ နော်”

“ဘယ်သူ့ကြောင့် ဘာဖြစ်လဲလို့ မာမိကိုရင်မဖွင့်ချင်ဘူးလား”

ခေါင်ကိုသာ ခါပြလိုက်ပါ၏။ မိမိုး လာတင်ပေးသွားသည့်စားပွဲ ဆက်မှ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနဲ့နှင့်မှတ်သောက်နေပြီမို့ မာမိ က ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါချေ။

လျှမ်းရယ်... သွန်းရဲ့နုလုံးသားလည်း ဒီထဲက ခေါက်ဆွဲဖတ် တွေလို ပူပြင်းပျော့ဖတ်ကုန်တာအမှန်ပါ။ လူပါ နုံးချိုပြီး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ချင်မကိုင်ချင်သလို စိတ်ပါလေကုန်ပြီလေ။ ဒီအတိုင်း အိမ်မှာ ထိုင်နီပိန်တလီမိလိမ်နဲ့ လှိမ့်နေရင် မာမိပိုပြီးစိတ်ပူမှာစိုးလို့ အင်္ဂုလ်ကို ဆန်လုပ်ပြီး အပြင်ကို တကျောင်းကျောင်းထွက်ပြရဦးမှာပါလား...။

အပြင်က ရှုခင်းတွေ မြင်ကွင်းတွေကို ငေးမောရင်း စိတ်သက်

သာရာ အနည်းအကျဉ်းလောက်တော့ ရလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။ အချစ်ဆိုတာ ပေးနေပါသော်ငြား မရတဲ့အရာတစ်ခုဖြစ်နေတာအမှန်ပါလေ။

“မာမိ ဘာဝယ်လာပေးရမလဲ သမီး”

“ဘာကိုလဲ မာမိ”

“တစ်ခုခုလိုချင်တာပြောလေ၊ အဝတ်အစားဖြစ်ဖြစ် Cosmetic ဖြစ်ဖြစ်၊ စားစရာဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုပေါ့”

“ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး မာမိ။ သွန်းလည်း အပြင်ထွက်မယ့်ဟာပဲ။ နီလွှာကိုဝင်ခေါ်ပြီး Plaza လျှောက်ပတ်မယ်၊ ပြီးရင် ဂျမ်းခေါက်ဆွဲသွားစားမှာ...”

“ညနေထွက်မှာလား”

“ဟင့်အင်း၊ အခုပဲ ရေခဲချိုးပြီး ထွက်မှာပါ။ ရုပ်ရှင်ပါ ဝင်ကြည့်ဖြစ်လို့ ညနေစောင်းသွားရင် မာမိစိတ်ယူခဲ့နော်”

“အေးပါ၊ သမီးစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ”

မာမိက ကော်ဖီသောက်ပြီးပြီမို့ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားလေ၏။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပွဲတစ်ဝက်မှာ စားမဝင်တော့၍ ရပ်လိုက်ရလေသည်။

“ဝပြီလား သမီး”

“တော်ပြီ ဒေါ်လေးကြိုင်ရယ်။ သွန်း မစားချင်တော့ဘူး။ သွန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိလိုက်တော့နော်”

“အေးအေး၊ သမီးလေး ညနေဘာစားချင်လဲ။ ဒေါ်ကြိုင် ဘာချက်ကျွေးရမလဲဟင်”

“ရပါတယ်၊ မာမိစားချင်တာသာ ချက်ပေးပါ ဒေါ်လေးကြိုင်။ သွန်းက အစားမှမရွေးဘဲ”

ခုံကိုနောက်ရွှေ့၍ ထထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေကို အကြာကြီးစိမ်ချိုးနေစဉ် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာလေသည်။ မာမိပဲ့ထင်ပါရဲ့။

“ကစ်တီ၊ သိပ်မကြာစေနဲ့”

“ပြီးပါပြီ မာမိရဲ့”

ရေချိုးကန်ထဲ စိမ်နေရာမှ ထရတော့၏။ ရေပန်းကိုဖွင့်ချလိုက်ပြီး မွေးပွအင်္ကျီဖွယ်လေးကို ခါးကြိုးသိုင်းချည်ကာ Towel ဖြင့်ခေါင်းဆွတ်ရင်း ထွက်လိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်ထိုင်နေသည့်မာမိကို မြင်ရလေသည်။

ဒီအမေကတော့ ရှားပါရဲ့။ သမီးဖြစ်သူထံမှ ရင်ဖွင့်တာ မကြားရချင်း ဆိုင်မသွားဖြစ်မယ့်အမေမျိုးလေ...

“အဲဒီ Color က မာမိနဲ့သိပ်မလိုက်ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မာမိုးမျက်နှာထက် အပြုံးနုနုထင်လေ၏။ စိတ်မကြည်ပေမယ့်
မသေဖြစ်သူ ဝတ်စားတာကိုတော့ အလေးထားမိတာမဟုတ်လား။

“ဒီ Design လေး ဆန်းလို့ ဝတ်ထားတာပါ။ ဒီနေ့က အရောင်
တောက်တောက်ဝတ်ရမယ့်နေ့မို့ ယတြာအရလေ သမီးရဲ့”

“ဆိုင်ကို ဟိုလူကြီး လာသေးလား”

“ဘယ်လူကြီးတုန်း၊ သမီးရဲ့”

“ဘယ်သူရှိမလဲ မာမိရဲ့။ ဟိုအလှကြိုက်တဲ့အနီကယ်ကြီးကို
ပြောတာလေ”

“ဪ ကိုကျော်နီလား နေ့တိုင်းတော့ ဘယ်လာမလဲသမီးရယ်။
မာမိုးဆိုင်က ဟင်းရွက်ကန်စွန်းဆိုင်မှမဟုတ်တာ။ တစ်ခါဝယ်၊ သိန်းဆို
ပေးရမှာမျိုးကို ဘယ်သူက နေ့တိုင်းလာဖြုန်းနိုင်မှာလဲ”

“ပြောနိုင်ဘူးလေ၊ လာလိုက်တာနဲ့ တင်တင် ဒီနေ့ So beauty
ဆိုတာက အရင်ခင်ပြာတ... မျက်စိထဲ တော်တော် cross တယ်”

မာမိက တဟင်းဟင်းရယ်မောရင်း ထရပ်ကာ Dryer ခလုတ်
ကိုဖွင့်လိုက်လေ၏။ Towel ဖြင့်သုတ်နေသည့်သွန်းဆံနွယ်တို့ကို ဘီး
ဖြင့် ခပ်ဖွဖွပြီးကာ စက်ဖြင့်မှုတ်ပေးလေသည်။

“နေပါစေ မာမိ၊ သွန်းဟာသွန်း လုပ်ပါ့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စကားတွေ လှီးလွှဲမပြောပါနဲ့လား ကစ်တီ။ မာမိုးလို့ (၄၅) နှစ်
အမျိုးသမီးကြီးထက် သမီးက ပိုပိုအာန္တရာယ်ရှိတာပါ။ ကဲ၊ မာမိုးရင်ထဲ
ကလိကလိဖြစ်နေတာကို ဖြေဖျောက်ပေးပါလား သွန်းရယ်”

အဲဒါပဲ။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှသိုဝှက်မသိမ်းတတ်တာ တင်တင်ခရဲ့
Style ယုံကို။ မျက်နှာထက် Make-up လိမ်းနေရာမှ မပိမသပြုံး
လိုက်မိသည်။ အင်း၊ ဒီမလှပပနုတ်ခမ်းကို Gloss အနီရင့်တင်တာ
မြင်လျှင်ဖြင့် လျှမ်း မည်မျှမဲ့ပြောမှာပါလိမ့်...

“မအေတစ်ခု သမီးတစ်ခုရှိတာမှ မပွင့်လင်းရင် ဘယ်သူများ
လာပွင့်လင်းပါ့မလဲ သွန်းနင်းခရဲ့”

“မာမိ ရွှေမရောင်းနဲ့၊ သိလား”

“ဒါဖြင့် ဘာရောင်းရမှာလဲ”

“အပြောကောင်းအဟောကောင်းပဲ၊ ဗေဒင်ဆရာမလုပ်ခေါ့”

မာမိက တဟင်းဟင်းရယ်မောလေ၏။ သွန်း ဆယ်တန်းနဲ့
(မာမိ အသက် ၃၅ နှစ်) မှာ မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သွန်းကိုးပြီး နောက်
ထပ်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ပါချေ။ ဘဝကိုပြည့်စုံတယ်ဆိုပြီး လာကင်ဆူ
ယောက်ျားတိုင်းကို မာမိခါချတတ်မှန်းသိသဖြင့် မာမိကို သွန်း ယုံကြည်
ရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီလိုမိခင်မျိုးကိုမှ သွန်း လျှို့ဝှက်ထားပြီး ရင်မပွင့်ပြီလို့ ကောင်း ပို့မလား။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝဆိုပေမယ့် မာမိက သွန်းကို ညီအစ်မတွေလိုတစ်မျိုး။ သူငယ်ချင်းလိုတစ်ဖုံ ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံ တတ်တာမျိုးပါလေ။

ခြောက်သွားသည့်ဆံပင်များထက် Hair coat ကို ခပ်ပါးပါးလှီး ရင်း သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိ၏။ ပြောမှတော့ စောစောပြော မြန်မြန်ရင် ပေါ့သွားမှာလေ...

“မာမိ”

“ပြော...”

“လျှမ်းမှာ ချစ်ရမယ့်သူရှိနေပြီ”

“ဘယ်လို...”

“အဲဒီကောင်မလေးက သွန်းမဟုတ်တာတော့ အသေအချာပါ ပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“သူလည်း နာမည်တောင် သေချာမသိသေးတဲ့ဟာ။ သွန်းက ဘယ်လိုသိမှာလဲ မာမိရဲ့”

“သမီး... ကပ်တီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မာမိက သွန်းကို နောက်ကျောမှသိုင်းဖက်ထားလိုက်လေ၏။ သူ့အဖေကလဲရသေးတာမို့ ဘာမှကျော့သွားစရာမရှိပါချေ။ မာမိကသာ လှတ စာလေး ဝတ်ထားတာမဟုတ်လား...

“မာမိတို့ထင်ထားသလိုဖြစ်မလာလို့ သမီးဝမ်းနည်းနေသလား”

မျက်ရည်တို့ရစ်ဝဲလာတာကို အပြန်ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်ရ သည်။ တော်သင့်ပြီပေါ့... တစ်ညနေနဲ့ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း ဆိပ်ဖြစ်ဘဲ ငိုပွဲကြီးဆင်နွှဲခဲ့ပြီးပြီဟာ။

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ သွန်းတို့အရွယ်တွေအတွက် အဆန်း ကြယ်မှမဟုတ်တော့တာလေ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ချစ်ပြီး မုန်းကြတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သွန်းဘက်က အဲ့ပုန်းချစ်ခြင်းတွေကို မျိုချသိမ်းဆည်းလိုက် ရတာကိုတော့ အသည်းကွဲတယ်လို့သတ်မှတ်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

“OK...ပါတယ် မာမိ။ ပါးပါးလေး ခံစားလိုက်ရရုံပါ”

မာမိက သွန်းကျော့ကို သုံးလေးချက်ပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးလေ ။ ဒီတစ်လလောက်တော့ သွန်း လိမ့်ချင်သလိုလိမ့်နေမိဦးမှာပါ မာမိ။ စာလေးပါပဲ။ အချိန်တန်တော့လည်း အနည်ထိုင်ပြီး သွန်းစိတ်တွေ ကြည်လင်သွားမှာပါလေ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရင်၊ အခုလို အိမ်တိုင်ရာရောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်ပြင်ပေးတာအတွက်ရေး၊ ပြင်ဆင်ခကို ပိုမယူတာအတွက်မိ
ထပ်ဆင့်ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရပါတယ် အန်ကယ်။ ကျွန်တော်တို့ Service Centre ကို
phone ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ဒီရန်ကုန်မြို့တွင်း ဘယ်နေရာမှာမဆို လိုက်ပြင်
ပေးလေ့ရှိတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျသင့်ငွေကို ဘောက်ချာထဲရေးကာ ဆုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ငွေ
နှစ်သောင်းခွဲကို သေချာရေတွက်ကာ ကျောပိုးအိတ်ဘေးဘက် ဇစ်ဖွင့်
ထည့်လိုက်သည်။ ကားပိုင်ရှင်ကို ဦးညွတ်ပြပြီး ခြံထဲမှတစ်လှမ်းချင်း
ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

လူချမ်းသာတွေအတွက်ကတော့ ဘာမဆို လိုတရချည်းပဲကိုး။
ခုလည်းပဲကြည့် ပစ္စည်းအသစ်ထည့်ရမှာကို ဝပ်ရှော့မှာလာမလုပ်ဘဲ
အိမ်ခေါ်၍ ပြင်ခိုင်းတာလေ။ ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီး ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်ဖြင့်
တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ခဲ့စဉ် လမ်းထိပ်ဘက်မရောက်မီမှာ ကားဖြူ
လေးတစ်စီးထိုးရပ်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဟော”

ကားပေါ်မှ အနီရင့်ရောင်ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာ
ကာ ကားသီးကို ဒေါသတကြီးကန်လိုက်လေသည်။ သူ မျက်နှာမင့်သွား

ချပြီး ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ကြည့်ရတာ ဘီးလေလျော့တာလား။ ဘီးပေါက်
သွားတာလား။ တစ်ခုခုဖြစ်မည်ပုံလေ။ ဟိုဒီလှည့်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ သူ
လျှောက်လာတာကို မြင်သွားလေသည်။

“ဒီမှာ ရှင် ကားပြင်တတ်လား”

အိုး... အလာကြပါလား။ ခေါ်ပုံကိုက မာဆတ်ဆတ်နှင့် အကူ
အညီပေးချင်စဖွယ်ကိုမရှိတဲ့ ကောင်မလေးဖြစ်နေတာလေ။ သူ မကြား
ချင်ယောင်ဆောင်လျက် သူမဘေးမှဖြတ်ကာ ဆက်လျှောက်ခဲ့စဉ် ကွန်
ကရစ်လမ်းဆက် ဒေါက်ဒီနပ်သံထွက်လာလေ၏။

“ဒီမှာ ရှင်. သွန်းပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ နားလေးနေလား
ဟင်”

သူ ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ရသည်။ ပြန်လှည့်ကြည့်စဉ်မှာ သူမက
နေရာမရွေ့သေး။ ခုနက ခြေဆောင့်မိတ်တိုပြတာပဲထင်ပါရဲ့။

“ကားပျက်ရင် ဝပ်ရှော့ကို phone ဆက်ခေါ်ပေါ့ဗျ။ ရန်ကုန်
မှာ ဝပ်ရှော့တွေများပုံလို့”

“သွန်း မသိလို့ပေါ့ရှင်”

သူက ကျောပိုးအိတ်ကိုပြင်လွယ်လျက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပြီး အိတ်
ကပ်ထဲမှ ကတ်အပြာလေးကိုထုတ်၍ ပေးလိုက်တော့ သူမက မျက်လုံး

ဆေးဆိုင်လောက် လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ”

“Service Centre လေ”

“ရှင်က အဲဒီကလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို သွန်း ကားရပ်သွားတာကို ပြင်ပေးပေါ့ရှင်။ ဘာလို့
ဝယ်ရှေ့ကို phone ဆက်ခိုင်းရတာလဲ”

“ခင်ဗျား phone ဆက်မှ ဟိုက လူလွှတ်လိုက်မှာပေါ့ဗျ။ ကျွန်
တော်က တာဝန်ပြီးလို့ ပြန်ပြီ။ ကြားပေါက် လိုက်ပြင်စားနေတဲ့လူမဟုတ်
ဘူး”

“ကြည့်စမ်း! ခဏလေးပြင်ပေးရုံနဲ့ ဘာဖြစ်မှာလို့လဲ။ ရှင်ကိုယ်
ရှင် ကားတစ်စီးလုံး ဆောက်နိုင်တဲ့ အဓိကလူလို့ထင်နေလား ဘဝင်
ကိုက”

သူ ဟက်ခဲရယ်လိုက်မိ၏။ အဲဒါတွေပေါ့၊ မိပိုနဲ့ကွာတယ်ဆို
တာလေ။ မိပိုဆို လူတစ်ဖက်သားကို ဒီလိုနှိပ်ဖို့မပြောနဲ့။ အမြဲအားနာပြီး
တရိုတသေဆက်ဆံတတ်တာ မဟုတ်လား။ ပုံစံကိုက ဆန့်ကျင်ဘက်
ခြားနားပြီး ရင်ပူချင်စရာ။ မိပိုဆို မြင်လိုက်သည့်လူရဲ့ ရင်ထဲထိ အေး

မြဲသွားစေတဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့အလှပိုင်ရှင်လေးပါလေ။

“ခင်ဗျားပြောပုံက ကူညီပေးချင်စရာကိုး”

တိုနေသည့်စိတ်ကို သုံးလေးထပ်မျှလျှော့ချလိုက်ရပါ၏။ မနက်
တတည်းက မကြည်လင်သည့်စိတ်က ခုချိန်ထိ ရင်ထဲမှာ မွေနေဆဲ
ပါလေ။ ကြည့်ရတာ သွန်းထက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက် ငယ်မည်ထင်ရ
သည့်ကောင်လေးကို မချေမငံမောက်မာစွာဆက်ဆံနေမိတာပါ။

အင်မတန် သဘောပြုလှပါတယ်ဆိုတဲ့ သွန်းနှင်းခရုနှလုံးသား
ကို ခုလိုနှောင့်ယှက်ခဲ့တာ ဘယ်သူပါလဲကွယ်။

“Sorry”

“ဘာSorry လဲ။ ခင်ဗျားတို့လူတန်းစားတွေရဲ့ Style က ဒီ
လိုအချိုးပဲလား။ လူတွေကို လူလို့မမြင်ဘဲ ခိုင်းနွားလို့ထင်ပြီး အခုလို
မာရကျောရေနဲ့ပဲ ပြောတတ်တာလေ။ ပြီးရင် Sorry လို့ပြောပြီး ပျား
ညှည်နှုတ်ခမ်းချပါရော”

ဟယ် ဘယ်လိုကြီးတုန်း။ ဒေါသဖြစ်နေသည့်သွန်းက ငြိမ်သွား
ပြီး သူက တရူးရူးဖြစ်နေတာမို့ ပြုံးစိစိလေးဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ရှင်ဒေါသထွက်လာတာကြည့်ကောင်းလို့”

“ဘာ!”

“ကဲပါ၊ သွန်းကား သူ့အလိုလိုရပ်သွားတာလေးတော့ ကြည့်သွားပေးပါ ကောင်လေးရယ်။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးနော်”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပုံကြည့်လိုက်မိ၏။ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်မှ မိပိုထက်ကြီးပုံရနေသည့်မိန်းကလေးမို့ အားနာစိတ်ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဒါဆို သူ့ထက်လည်း နှစ်နှစ်ကြီးမည်ကို။ သူ့ လက်ပါးဖြန့်လိုက်စဉ် သူမမျက်နှာမှာ တအံ့တဩ။

“ဘာလဲ”

“ကားစက်ပုံးသော့”

သူမက dashboard မှာတင်ထားသည့် သော့တွဲလေးကိုယူ၍ သူ့ကိုကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ ဘာမှနားမလည်ပါဘဲ သူ စက်ပြင်တာကို ဘေးနားမှလိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နဖူးထက် ဆံပင်တိုတွေ ဝဲကျနေတာ ရှုပ်အင်္ကျီလက်မောင်းကိုဆွဲတင်ထားသည့် လက်မောင်းမှ နီညိုရောင်သမ်းနေသည့် အသားရောင်၊ အလုပ်ကိုစိတ်ဝင်တစားဖြင့် အာရုံစိုက်နေပြီး ဘေးဘက်ကိုမကြည့်သည့် တည်ငြိမ်မှု၊ အားလုံးအားလုံးဟာ သွန်း အမှတ်ပေးနေကျအတိုင်း အံ့ကိုက်ပါပဲလား။

နီလာသာသီရင် လှောင်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ အခုပဲ အသည်းတွေ

တစ်စစကြွေကုန်ပါပြီဆိုပြီး ရင်ဖွင့်ခဲ့တာလေ။ နီလာအိမ်ကအပြန်မှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်လေးကိုတွေ့တယ်လို့ ပြောရတော့မှာကိုး။

“ပြီးပြီ”

“ဟင်!”

သူ့ကိုငေးနေမိရာမှ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရပါ၏။ လက်ထဲလှမ်းပေးနေသည့်သော့တွဲကိုယူ၍ မေ့နေမိသဖြင့် သူက မွဲပြုံးလေးပြီးလိုက်လေသည်။ အို၊ ရှက်စဖွယ်ပါပဲလား။ ကားစက်ပြင်ပေးသည့်ကောင်လေးကို အငိုက်မိငေးနေတာကိုမှ လူမိခံရတာလေ။

“မယူဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အိမ်အထိလိုက်မပို့ခိုင်းနဲ့နော်။ အချိန်ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်မှာပို့ခိုင်းလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ။ သော့ပြန်ပေးနေတာကိုမယူလို့ စဉ်းစားကြည့်ရတာပေါ့။ ရော့”

“ပြင်ခဲ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဟင်”

“မလိုပါဘူး။ ဘာမှသိပ်ပြင်ပေးရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဩော်၊ မေ့တော့မလို့၊ Bettery လဲလိုက်ပါ။ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ခုခုလိုက်စားပါလားဟင်”

သူ တဟားဟား အော်ရယ်လေ၏။

ကြည့်စမ်း! သွန်းပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဘာရယ်စရာတွေများပါလို့ပါလိမ့်။ ခေါင်းမောရယ်လိုက်သည့်သူဟန်ပန်ကို ငေးခနဲပြစ်သွားရလေသည်။ ကြည့်လို့ကောင်းတာအမှန်ပါပဲ။ သွန်းက (လျှမ်းမှလွဲ၍) ယောက်ျားလေးဆိုရင် ညှိမှသဘောကျတာလေ။ လျှမ်းကတော့ နဂိုက ဖြူဖြူလေးမို့ မျက်စိထဲကြည့်နေကျ ရိုးနေပါပြီ။ ဒီကောင်လေးရဲ့အသားရောင်က နေလောင်ထားတာမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ ညိုညိုလေး သမ်းတာလေးကိုက တစ်မျိုးလေးကြည့်ကောင်းစေတာမဟုတ်လား။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မရယ်ရဘဲ နေမလားဗျ။ ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မင်းသားကို မင်းသမီးက ကျေးဇူးတင်ပြီး တစ်ခုခုလိုက်ကျွေး ပြီးတော့ ရင်းနှီးပြီး အိမ်မှာဝင်ထွက် . . . ဒါမျိုးတွေရိုးနေပြီဗျာ။ ဇာတ်လမ်းတွေ မထွင်ချင်ပါနဲ့”

“အမယ် . . . လူကိုများ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်မဟုတ်လား။ လက်ဆောင်ပြန်ပေးခဲ့မယ်လေရော”

သွန်း ဘာမှပြန်မပြောရသေးခင် သူက ဖျတ်ခနဲ လက်ကိုတို့လိုက်

လေ၏။ ရုတ်တရက်မို့ ထိတ်ခနဲလန့်သွားရပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ လက်ခုံပေါ်မှာ ဆီချေးရာလေး ပေသွားတာလေ။

ကဲ, ဘယ်လိုကောင်လေးပါလိမ့်။ ကျေးဇူးတင်နေသည့်လူကို ဆီသဖြစ်အောင် ဆွသွားတာမဟုတ်လား။ ရန်တွေ့ရန်ကြည့်လိုက်စဉ် သူ့နောက်ကျောကိုယ် မမြင်ရတော့ပါလေ။ စိတ်ဆိုးလိုက်ရမှာလား။

ဟင့်အင်း . . . ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားမိတာအမှန်ပါပဲ။ လက်မှ ဆီချေးရာလေးကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

Taxi က ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာပင် ကားကိုရပ်ပေးတာမို့ အဆင်
ချွေသွားရပါ၏။ ကားခကို အရင်ရှင်းပေးပြီးမှ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါ
သည်။ ဆိုင်ဆုတ်အကြီးကြီးကို လည်ပင်းဆန့်သည်အထိ မော့ကြည့်လိုက်
မိ၏။ 'ဒီလှိုင်ဆ'တဲ့။ ဒီဆိုင် သေချာမှာပါ။ အလင်းက ဆိုင်မှားဝင်မှာ
မို့ဦး ကားငှားစီးခိုင်းတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။

ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်းဝင်လာခဲ့ပါ၏။ တူညီဝတ်စုံနှင့်
အရောင်းစာရေးမလေးများမှလွဲ၍ အန်တီတို့သားအမိကိုမတွေ့ရပါချေ။
ရောက်သေးတာလား (၁၀)နာရီဝန်းကျင်ရောက်နေမှဖြင့် ရောက်တော့
ရောက်သင့်ပြီထင်ပါ၏။ ဆိုင်ခွဲလည်းမရှိတာမို့ မှားစရာအကြောင်းမရှိ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲမသိဘူး”

ဘေးဘက်ဆီမှရေရွတ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပါ။
uniform ဝတ်နဲ့မို့ ဝန်ထမ်းပဲဖြစ်မှာပါပဲ။ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့်
မေးနေသဖြင့် ရာထူးကြီးတစ်ဦးတော့ဖြစ်မှာပါလေ။

“ဟိုလေ၊ အန်တီတို့သားအမိ ရောက်ပြီလားမသိဘူး”

“ဘယ်အန်တီလဲ”

“အန်တီဒေါ်တင်တင်ခကိုပြောတာပါ”

ဆိုင်ရှင်နာမည်ကို ဒေါက်ခနဲပြောလိုက်တာမို့ မျက်လုံးကျယ်သွား
လေ၏။ ပို ဒီနေ့ဝတ်လာတာက မီးခိုးရောင်အစင်းလေးနှင့် ရှပ်ပုံ
blouse လေးပါ။ အောက်မှာ အနက်ရောင်လှံချည်မြောင်းလေးကို တွဲ
ဝတ်ပြီး Slipper အဖြူလေးကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းသာ ဆင်မြန်းခဲ့တာလေ။
ဆံပင်တို့ကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း စင်းစင်းလေးချထားရှိပါပဲ။

“ဒီနေ့ အန်တီလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိစ္စရှိရင် တို့ကိုမှာခဲ့လေ”

အဲ၊ အဲဒါမှန်ကွ။ အန်တီက ဆိုင်လာခဲ့လို့ပြောပြီး ဆိုင်မှာ မှ
ထားဘူးထင်ပါရဲ့။ မေ့များမေ့နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် Mart ကပဲ
မြန်မြန်အလုပ်ထွက်အောင် တမင်ပင်ပြောခဲ့လေသလား။ အတွေးဖြင့်
ဝမ်းနည်းသွားရပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဪ၊ မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်ချင်ကြတာ ဒါမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။

“ပြောစရာရှိတာပြောခဲ့လေ။ ဆိုင်က လူကျတော့မှာ၊ အချိန်ရှိ
တာမဟုတ်ဘူး”

“နေပါစေတော့ မမ၊ ပို၊ နောက်မှပဲလာပါတော့မယ်”

ခေါင်းလေးညွတ်ပြကာ file လေးပိုက်လျက် ထွက်လာခဲ့၏။ အား
ငယ်လိုက်တာနော်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရွှေတွေ့သီးနေအောင်ဝတ်ထားမှ လူ
လိုသတ်မှတ်ကြလေသလား။ ဖေဖေက ဆင်ပေးပါလျက် ပိုရာ မေမေ
ပါ အဲဒီလိုရွှေတွေဝတ်ရမှာကို ရှက်ကြတာမို့ သိပ်မဝတ်ဖြစ်ပါ။ နားကပ်
ကိုတောင် မဝတ်လျှင် မလှဆို၍ စိန်သေးသေးလေးတစ်လုံးနဲ့ နားကပ်
လေးကို ထပ်ရတာလေ။

အင်း၊ အဆင်မပြေတော့လည်း ပြန်ရုံပေါ့နော်။ အလုပ်က တစ်
ခုမရ တစ်ခုခုတော့ ရအောင်ရှာရမှာပေါ့။ ကျောင်းကလည်းပြီးပြီမို့ သိပ်
အခက်အခဲကြီးတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးလေ။

“ဟယ်! ဒါ ဘယ်သူလေးတုန်း”

ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့်မိန်းကလေးကြောင့် လန့်
သွားရပါ၏။ ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာတာမို့ ရှေ့ကိုမကြည့်မိဘဲ ဆိုင်ထဲက
အထွက်မှာ ရုတ်တရက်ဆိုလိုက်တာမို့ အံ့သြဝမ်းသာသွားရလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အဲဒါပဲ သဒ္ဒါပိုကို နတ်သိကြားတွေ 'မ'တယ်ဆိုတာလေ။

"ဆိုင်ကိုလာတာလား"

"ဟုတ်"

"ဦးနိုင်၊ ဆိုင်က ထွက်လိုက်ပြီပေါ့လေ"

"ဟုတ်တယ်"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မာမိသားသိရင် ဘယ်လောက်ပျော်လိုက်မလဲ၊ လာလေ၊ သွန်းကို ခဏလေးတောင်မစောင့်နိုင်ဘူးလား။ သွန်း လာရင် အမြဲနောက်ကျတယ်။ မာမိဆို (၉)နာရီခွဲခွဲရောက်နေပြီလေ။ လာ"

တရင်းတန်းဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်ကိုဆွဲ၍ ပြန်ဝင်လာတာမို့ ဆိုင်ထဲရှိ ခုန မမက အံ့သြသွားလေ၏။ သွန်းနှင့်ခမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးချိုချိုလေးတွေကြောင့် သို့လောသို့လောဖြစ်နေပါသည်။ ကောင်တာနောက်ထဲထိ လက်ဆွဲခေါ်လာကာ ခုံမှာထိုင်ခိုင်းသည်အထိ အားလုံး၏အကြည့်က ပိုတို့ဆီမှာသာလေ။

"လုပ်နေကျထုံးစံမို့သာ လုပ်ပေးရတာ။ အမှန်က လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး။ စာမေးခွဲဖြေနိုင်တယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘာ Major လဲ"

ရွှေပဒေသာစာပေ

"ပထဝီပါ"

"ဒီ Form မှာ ဖြည့်လိုက်နော်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသားပါလား"

"ဟင့်အင်း၊ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်"

"နောက်နေယူလာနော်။ CV form မှာတစ်ပုံ၊ မာမို့ List Book ထဲမှာတစ်ပုံ၊ IT card ထဲမှာတစ်ပုံကပ်ရမှာ။ အားလုံး သုံးပုံပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

form ထဲ စိတ်ဝင်တစားဖြည့်နေသည့်ကောင်မလေးကို ပြုံးပြီးလေးကြည့်နေရာမှ သတိဝင်သွားရပါ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ မန်နေဂျာ မဝါ (ဝါသွေးနီ) ကိုပြောမထားရင် တော်ကြာ ပြဿနာရှာမှာကိုး။

"မဝါရေ၊ သူနာမည် သဒ္ဒါပိုတဲ့၊ ဒက်ဒီဘက်ကဆွေမျိုးဆိုတော့ သွန်းနဲ့ cousin တော်တယ်။ မနက်ဖြန်အလုပ်စခင်းမှာမို့ တွက်တာ ချက်တာတွေ သင်ပေးလိုက်ပါဦးနော်"

"ဪ... အင်းအင်း..."

ကွက်ခနဲပျက်သွားသည့် မဝါမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်ရင်း တွက်ဆလိုက်မိ၏။ ခုန သဒ္ဒါပိုကို ဘယ်လိုများ power ပြလိုက်ပါလိမ့်၊ မျက်နှာတော်လေးနဲ့ထွက်လာစဉ် သွန်းနဲ့ဆုံရတာမဟုတ်လား။ နဂိုကတည်းက

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခပ်အေးအေးနေလေ့ရှိတာမို့ form ဖြည့်နေသည့် သဒ္ဓါပိုရ်မျက်နှာလေး
ကလည်း အေးအေးလူလူပါလေ။

“ပြီးပါပြီ”

“အင်း၊ ပထဝီဆိုတော့ တွက်တာချက်တာကိုကျွမ်းကျင်မှာပေါ့။
သွန်းက ECO ခွဲပြီးတာတောင် အဲဒါမကျွမ်းကျင်ဘူး။ ရွှေချိန်တွေ၊ ရတီ
ချိန်တွေ တွက်တတ်ရတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မနက် (၈)ခွဲကနေ ည(၈)ခွဲထိနော်၊ တစ်ပတ်ကို off တစ်ရက်
တစ်လှည့်စီပေးတယ်။ Staff အချင်းချင်းညီယူရတာပေါ့။ uniform
တစ်ပတ်အတွင်းရမယ်။ မနက်ဖြန် စဆင်းနော်”

“ဟုတ်၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။ ပို ပြန်ပါဦးမယ်ရှင့်”

“ကောင်းပြီ၊ ပိုလိုပဲခေါ်မယ်နော်။ သွန်းက သုံးနှစ်ကြီးပေမယ့်
သွန်းနာမည်ကို ‘မ’တပ်ခေါ်လို့ကြားမကောင်းဘူး။ သွန်းလို့ပဲ ခေါ်လို့ရ
ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဗိုက်ခွင့်ပြုပါဦး”

ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ မဝါကောင်တာရှေ့အရောက်
မှာ အပြုံးလေးဖြင့်နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် တရိုတသေအပြုအမူကို လှမ်း

မြင်ရလေသည်။

“ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် မမ”

“ဪ၊ အေးအေး... ညီမလေး”

ဆိုင်ထဲမှထွက်လာမှသာ အသက်ကိုရဲရဲရှုံ့ဝံ့တော့သည်။

အမယ်လေး... တော်ပါသေးရဲ့။ ပိုတော့ ဟိုက အလုပ်ထွက်၊

နည်းနည်းအလုပ်မရနဲ့ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်ပြီထင်နေတာ နည်းနည်းပဲ
ဆိုတော့တာလေ။ ညနေ အလင်း ရောက်လာလို့သိရင် ဘယ်လောက်
များ ဝမ်းသာလိုက်လေမလဲ။

အတွေးဖြင့် တစ်ယောက်တည်းပြီး၍ ကားမှတ်တိုင်ဆီလှမ်းခဲ့

၍ ကားတစ်စီးက ပို့ရုံနာဆပ်ကျော်ကျော်မှာ ရပ်သွားလေ၏။ ကားပေါ်
ဆင်းလာသည့်လူက ပို့ရုံမှာ ပိတ်ကာသလိုရပ်လိုက်လေသည်။

အို! ဘယ်လိုလူလဲ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ကိုမှတ်မိလား”

အလိုလေး! မှတ်မိလားတဲ့။ ဘယ်တုန်းကသိလို့များ မှတ်မိရမှာ

မလိမ့်။ လူတကာလာရောတိုင်း ယောင်ယမ်းမပါစေနဲ့ဟု အလင်းဆုတ်
ဆေးထားတာမို့ ကြောင်စိစိပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ပိုမသိပါဘူး။

“ဟောဗျာ! တကယ်မှတ်မိပဲကို။ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)ရက်ကျော် လောက်က ကိုယ့်ကားနဲ့ပွတ်မိသလိုဖြစ်ပြီး မင်းလက်မှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တာလေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ မှတ်မိသွားပေလို့ပဲ။ နို့မို့ ကိုယ် အကြောင်ရိုက်တယ်ထင်ပြီး အရှက်ကွဲတော့မလို့ နည်းနည်းပဲလိုတော့တယ်”

ပြီးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားရလေ၏။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အလင်းက ပြောထားတယ်။ သူ့စိမ်းယောက်ျားတွေရှေ့မှာ ရယ်မပြရဘူးတဲ့လေ။

“လက်နာတာ သက်သာသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု ဘယ်လာတာလဲ”

“အလုပ်လာလျှောက်တာ”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“ဒါဆို အိမ်ပြန်မှာပေါ့။ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ လာ”

အမယ်လေး! လိုက်ပို့ပေးမလို့တဲ့။ အလင်းသာသိရင် အထူးတော့မှာ အသေအချာ။ အခုမှ သေချာကြည့်မိတဲ့လူနဲ့ ကားပေါ်အတူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လာတာများတွေ့လိုကတော့ ဘယ်လောက်ခေါ်မီးလောင်လိုက်မည်မသိ။

“မဖြစ်ဘူးရှင့်”

“ဘာလို့မဖြစ်တာလဲ။ ကိုယ်က မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် လိုက်ပို့ပေးမလို့လေ”

“ပို အဆူခံရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူဆူမှာလဲ။ ဟိုကောင်လေးလား”

ပြီးစစကြည့်ပြီး မေးလိုက်တာမို့ ခေါင်းကိုငုံချလိုက်မိ၏။ လက်များတွေ တုန်လာချေပြီ။ ဒီလောက်ကြီးလည်း မရင်းနှီးပါဘဲ တရင်းတနှီးကြီးပြောနေတာ အံ့သြစရာကြီးပါလားနော်။ အလင်းရေ ပိုတာဆက်ပြောရမှာလဲ။ ဘာစကားမှ အစရှာလို့မရပါလား။

“ကိုယ်မေးနေတာ ဖြေဦးလေ”

“မေမေဆူလိမ့်မယ်”

“မဆူအောင် အိမ်အထိ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။ မင်းမေမေနဲ့ ဆုံဖူးသွားတာပေါ့”

“ဟင်! မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝမဖြစ်ဘူးရှင့်။ ဒုက္ခပါပဲ”

လက်ကလေးတခါခါနှင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် အလန်တကြား ခြစ်သွားပုံလေးက ရင်ခုန်စရာလေးပါလေ။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လို

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမူအရာပဲလုပ်လုပ် သူ့မျက်လုံးထဲ ကြည့်ကောင်းနေတာ ခက်ရချည်ရဲ့။ အမေ့ဆုံပေးရမှာ ကြောက်တယ်တဲ့။ သူနဲ့ချစ်သူသာဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဘယ်လိုများ မိတ်ဆက်ပေးမှာလိမ့်။

“ဟင်းဟင်း... ကိုယ်နောက်တာပါ ချာတိတ်ရဲ့။ ဒါဆိုလည်း လိုက်မပို့တော့ပါဘူး။ Taxi...ပေါ့ပဲ တင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ကိုယ့်ကို နာမည်လေးတော့ ပြောခဲ့ပါဦး။ ကိုယ့်နာမည် လျှမ်းထက်သန့်တဲ့။ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်”

“နာမည်ပြောဦးလေ”

“ပို့နာမည် သဒ္ဓါပိုပါ”

“လှလိုက်တာ”

“ရှင်!”

“နာမည်လေးက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းနဲ့လည်းလိုက်တယ်လေ။ လာ၊ ကိုယ် Taxi တားပေးမယ်”

သူက လမ်းပေါ်မှာမောင်းနေသည့် Taxi ထဲ လူပိုပါ့မယ် ကြည့်ပြီး လူလွတ်သည့်ကားကို လှမ်းတားပေးလိုက်လေ၏။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ပိုတက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် တီးတိုးပြောလိုက်ပါသည်။

“ကံကြမ္မာက ကိုယ့်ကိုမျက်နှာသာပေးရင်တော့ မင်းနဲ့ကိုယ် ပြန်ဆုံရဦးမှာပါ သဒ္ဓါပို”

“ဟင်”

“စိတ်ချပါ။ မင်းအိမ်ကို ကိုယ်အတင်းလိုက်ပြီး မစုံစမ်းပါဘူး။

See you later”

Taxi တံခါးကိုပိတ်ပေးပြီး သူလက်ပြတာကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နောက်ကပါများ ပါလာလေမလာဟု စိုးရိမ်တကြီး လှည့်ကြည့်မိတော့ သူက platform ထက် ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုချပြီး မျက်နှာကို ပြန်လွှဲလိုက်ရသည်။ ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးရင် ပြန်ဆုံရမယ်တဲ့။

ဟင်အင်း၊ ပို မဆုံချင်ပါဘူး...။

ပို့မှာ အလင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတဲ့ဟာကိုလေ။ အလင်းသာ ပို့အနား ရှိနေခဲ့ရင် ပို့ဘဝဟာ အရာရာပြီးပြည့်စုံပါတယ်။

ဘယ်အပိုလူမှ ပို့အနား ရှိစရာမလိုပါဘူး။ ပို့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ပို့သွား၊ ပို့စိတ်ကိုနားလည်တဲ့သူ၊ ပို့မျက်နှာအနိပ်အကဲကို ကြည့်တတ်တဲ့သူဆိုလို့ အလင်းသာ ရှိတာပါလေ။

‘လျှမ်းထက်သန့်’တဲ့။

၁၅၆ ♥ မမသဒ္ဓါမောင်

Sorry ပါရှင်ရယ်...

ရှင်အတွက် ပို့မှာ လက်ကျန်သံယောဇဉ် နည်းနည်းလေးမှ ရှိ
မနေလို့ မခင်ပါရစေနဲ့နော်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

“သွားရတာ ပိုများဝေးသွားလားလို့ သမီးရယ်”

“သိပ်မဝေးလှပါဘူး ဖေဖေရဲ့။ ကားဂိတ်နဲ့ ပိုပြီးနီးတဲ့နေရာပါ”

“အေးလေ၊ သမီးအဆင်ပြေရင်ပြီးတာပဲ”

“အစ်ကိုသမီးကို နည်းနည်းပါးပါးဝတ်သွားဖို့ပြောလို့ တော်ပါ
သေးရဲ့။ ရွှေဆိုင်ဆိုတော့ လူကုထံတွေပဲ လာကြမှာလေ။ သမီးတစ်
ယောက်တည်း မှိန်နေမှာစိုးတယ်”

“မမှိန်ပါဘူးမေမေရယ်။ uniform က တစ်ပတ်အတွင်းရှာပါ”

ထမင်းချိုင့်ခွေးရင်းပြောနေရာမှ အိမ်ရှေ့ဆံ့မှခြေသံကြောင့် အလင်း
ရောက်လာပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ မနက်စာစားချိန်မှ ရောက်လာတာကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မိမိသွားပြီလား အမေချို”

“မသွားသေးဘူး သားရေ။ ဒီမှာ ထမင်းချိုင့်ပြင်နေတုန်း”

“အထဲကိုလာလေကွာ။ ဒီမှာအဆာပြေစားနေကြတာသားရဲ့”

ထမင်းစားခန်းလိုက်ကာကိုဆွဲဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ အမေချိုနှင့် လေးလေးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး မိမိကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ အမယ်! ဒင်းက ဒီနေ့မှ အရောင်တွေ ထွက်နေပါလား။

“နင် ထမင်းစားမှာမဟုတ်လား”

“နေပါစေ”

“ဘာနေပါစေလဲ။ ဒီမှာ တစ်ခါတည်း နှစ်ယောက်စာနယ်မလို့ ဟာကို။ ထိုင်”

“စားပါသားရဲ့။ သူစိမ်းအိမ်မှမဟုတ်တာ အလုပ်ရောအဆင်ပြေ ရဲ့လား”

“ပြေတော့ပြေပါတယ် လေးလေး။ ဒါဟေ့ ခုတလောပါးလို့ ကျွန်တော် တခြားအလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“လခစား driver လေ”

“ကောင်းသားပဲသားရဲ့။ လေးလေးတောင် ကုမ္ပဏီကလွှဲအောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှာရလို့ မြဲနေတာ။ သတိတော့ထားပြီးမောင်း။ ကားမောင်းရင် ဒူးနဲ့ခါး တော့ ပြဿနာတက်မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပဲပြုတ်နှင့်ဆီဆားနယ်ပြီး ပန်းကန်နှစ်ချပ်ထဲခွဲထည့်၍ ဇွန်းတပ် ကာ ခဲမှာထိုင်လိုက်ပါ၏။ သူ့အကြည့်တို့က ပို့အပေါ်ရောက်လာတာမို့ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ စလားပါတော့မယ်။ စုံစမ်းစစ်စုတဲ့ စလေးလုံးအရာ ပို။

“နင့်မျက်ခုံး ဆွဲထားလား”

“ပဆွဲပါဘူး။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဪ၊ မဆွဲပါဘူးဆိုမှ။ ယယုံရင် ကိုင်းကြည့်ဟယ်”

ပေပေနဲ့မေမေက စားပြီးပြီမို့ ထမင်းခိုင်းမှထထွက်စဉ် သူ့လက်မ က ပို့မျက်ခုံးပေါ် တကယ်ရောက်လာလေ၏။

“ဟဲ့! လန့်လိုက်တာ”

“မျက်နှာက ဖုံနေတာပဲ။ ဘာတွေလိမ်းထားသေးလဲ”

“သနပ်ခါးပါပဲ အလင်းရယ်။ အပေါ်က တို့ပတ်ရိုက်ပြီး မျက်ခုံး

ခွဲထားရုံပဲ။ လူကိုများ မယုံသင်္ကာနဲ့ လိုက်စစ်နေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မပြောနိုင်ဘူးလေ။ နင်က ဒီနေ့မှ အရောင်တွေထွက်နေတာကိုး”

“ဘာကြောင့်ထွက်နေလဲ၊ နင်မသိဘူးမဟုတ်လား”

“အံ့မာ၊ ပုတ်သင်ညို ရွှေတစ်ပဲသားရတဲ့ဟန်မျိုးနဲ့ style ထုတ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကြည့်မရပါဘူး”

“ကြည့်မရလည်း နေပေါ့ဟယ်။ ငါ့ကိုကြည့်လို့ရတဲ့သူ ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

“မိမိနော်၊ ငါ့လက်သီးကောင်း၊ မကောင်း ပြည့်ချင်နေတာလား”

“ဟေ့၊ ဟိုနှစ်ကောင် ထမင်းစားရင်း ကိုက်နေကြပြန်ပြီလား အလုပ်နောက်ကျမယ်၊ မြန်မြန်”

ဖေဖေ လှမ်းအော်လိုက်တာမို့ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သွားရပါမယ်။ သူ မကျေမနပ်ဖြစ်တာကိုတော့ သဘောကျ၍ ကျိတ်ချယ်လိုက်မိသည်။ သူက စိတ်တိုလာပုံနှင့် သူမခေါင်းကို တစ်ချက်တော့ ရအောင်ထုလိုက်လေ၏။

“အ၊ နာတယ်”

“မပိုနဲ့”

ရေတံသီးနှင့်ပုစွန်ခြောက်ထောင်းကြော်ကို ပုလင်းထဲမှနှိုက်ကာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူပန်းကန်ထဲ တစ်ဖွန်း၊ သူမထဲ တစ်ဖွန်းထည့်ရင်း ခေါင်းဝုံစားနေသည့် မိမိကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ သူမ အရောင်တွေထွက် ကိုထွက်နေတာလေ။ ရွှေဆွဲကြိုးပါးပါးလေးနှင့် လက်မှာ ရွှေလက်စွပ် ကွင်းသေးလေးဝတ်တာ ထားပါတော့။ ရွှေဆိုင်မှာလုပ်ရမှာမို့ ဒီလောက် ဝတ်တာအကြောင်းမဟုတ်။ နဂိုက ဖြူဝင်းသည့်အသားရောင်က ဒီအထိ နုရောင် blouse နှင့် ပိုပြီးတင်းလုံနေတာလေ။ လုံချည်က အနက်ခံမှာ အဝါတုံးလေးတွေကျဲထားသည့် အပျော့သားလေးနှင့် ခါတိုင်းဆက်ပိုပြီး များ နုနယ်နေသည့်နှယ်ပင်။

“uniform က ဘာအရောင်လဲ”

“အပေါ်က ဆင်စွယ်ရောင်။ အောက်က နက်ပြာ”

“စကတ်လား”

“အင်း”

“Martမှာလို အတိုလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အရှည်၊ နောက်က တစ်ထွာကျော်ကျော်၊ ခွဲထား တယ်ထင်တာပဲ”

“ကျွတ်!”

“ဆိုင်ထဲမှာ နေရတာပါအလင်းရဲ့။ ဘယ်သူမှမမြင်ရပါဘူး၊ စိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပူရန်ကော"

"ဆိုင်ထဲမှာက အကြောင်းလား။ နှင် အဲဒါနဲ့ ဆိုင်အသွားအပြန် လိုင်းကားတိုးစီးရမှာကို တွေးပူဦး။ အလကား၊ လှဖို့ပဲသိ၊ ကိုယ်ဒုက္ခ ဖြစ်မှာကျ တွေးမပူဘူး။ နှင့်ကို စပယ်ယာတွေ ဆွဲတင်ပွေ့ချမှာ တော် တော်ကြိုက်လား"

"ငါ အိမ်ကနေ လုံချည်နက်ပြာဝတ်ပြီး သွားမှာပါဟယ်။ မပူပါ နဲ့"

"ပြီးတာပဲ"

"သူက အဖေကျနေတာပဲ။ နေရာတကာပါတယ်"

"ဘာပြောတယ်"

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ပြီးရင်ပေးတော့လေ၊ ဆေးမယ်"

"နှင်နေနီနှင်၊ အေး၊ ငါလာမကြိုမှသိမယ်"

"ဟင်၊ ည(၈)နာရီခွဲကို လာမကြိုဘူးလား"

"မကြိုပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ပေါ့၊ အကျင့်ကိုပါတယ်"

"နှင်ကလည်း"

မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဖြစ်သွားတာနဲ့ သူပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့အပေါ် မိမိ အဘယ်မျှအားကိုးသလဲဆိုတာ သူ့အသိဆုံးပဲမဟုတ်ပါလား။ ဘယ်

အလုပ်ပဲလုပ်လုပ် သူ ညဘက်လာမကြိုမီရင် ကားဂိတ်မှာ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာ လေးဖြစ်နေမည် သူမငုံရိပ်ကို ကြိုမြင်ရစမြဲပါလေ။ အနောက်မှာ ကောင် လေးတွေ ပါလာမှာလည်းကြောက်၊ သူနဲ့ပြဿနာဖြစ်မှာလည်း ကြောက်၊ သူရန်ရှာမှာလည်းကြောက်နှင့် မိမိ မကြောက်ရတဲ့နေ့ရယ်လို့မရှိ၊ ရှင်း ချင်းပြောရရင် မွေးထားတဲ့အဖေကိုတောင် သိပ်မကြောက်ရဘဲ သူ့ကိုပဲ ကြောက်တာမဟုတ်လား။ လေးလေးကတော့ ဘာမဆို အေးအေးလူလူ ပြောဆိုဆုံးမတတ်သည့်သူလေ။

သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးမို့ အလေးထားပြီး အရေးတယူရှိတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့ကို ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်သွားမှာကိုတော့ သူစိုးရိမ် မိသည်လေ။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါရဲ့။ သူက မိမိရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ် အာတွေအထိ အတင်းကြီးစွက်ဖက်နေသည့်သူကိုး။ အဲဒီလောက်ကြီး ဖတ်သက်နေမိပါလျက် သူ့ကိုယ်သူ လွန်နေပြီဟူ၍ တစ်ခါမျှမဆန်းစစ် မိခဲ့ပါချေ။

"နှင်လာမကြိုရင် ငါဘယ်သူနဲ့ပြန်ရမှာလဲ"

"နှင်ပဲ ဘယ်သူကြည့်ကြည့်ဆို၊ အဲဒါဆို ဘယ်သူကြိုကြို လိုက် သွားပေါ့"

"ကြည့်၊ ငါ့ကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလိုလုပ်ပြီ"

“အေးပါဟာ၊ ငါလာကြိုမယ်၊ ပြီးရော”

“အဲဒီလိုလုပ်ပါ သူငယ်ချင်းရဲ့။ အနှစ် (၂၀)ချည်လာတဲ့သံယောဇဉ်လေးကို ငဲ့ကွက်ဦးမှပေါ့”

ပန်းကိုအသာညှစ်ပြောလိုက်တာမို့ သူ့စိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားရမိ၏။ ပန်းကန်တွေဆေးပြီးထားတာကို စင်ပေါ်မှောက်သည်အထိ သူကြည့်နေမိသည်။ သဒ္ဓါပို့၊ နှင် ငါ့ကို တစ်ခါမှစိတ်မကောက်တတ်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘယ်တော့မှဆို ငါမချောရသေးဆင် အလိုလိုစိတ်ပြေနေတာကရော ဘာကြောင့်ပါလဲ မိမိရယ်။

ဒီလောက်နားလည်မှုရှိနေတာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးဇူးကလေးဘာကတည်းက သံယောဇဉ်ကြောင့်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား။ အနှစ် (၂၀)ဆို တဲ့ကာလအတိုင်းအတာက သာမန်မဟုတ်တာတော့ အသေအချာပါပဲ။ မိမိ၊ ဒီထက်မကတဲ့သံယောဇဉ်တွေရှိနိုင်တာကို နှင်မြင်နိုင်ပျံ့လားလေ။

“ကားဂိတ်ကို ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အခုလား”

“အေး”

“အို၊ သိပ်လိမ္မာတဲ့ကောင်လေးပါလားနော်”

“လာပြန်ပြီ ဘာကောင်လေးလဲ။ ငါ နင့်ထက်နှစ်လကြီးတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမေ့နဲ့”

“အေးပါဟယ်၊ အလင်းကလည်း”

နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းထိပ်ထိလျှောက်လာပြီး ကားဂိတ်မှာ ကားရပ်စောင့်ကြပါသည်။

“ငါလည်း ဒီနေ့ အလုပ်သွားလျှောက်ရမှာ”

“ဟင်၊ နှင် ဝပ်ရှော့မှာ မလုပ်ဘူးလား”

“လုပ်တယ်လေ... အခုအလုပ်က အချိန်ပိုင်းပဲလုပ်ပေးရမယ့် အလုပ်ဟာ။ မနက်၆နာရီ ကြိုပိုလုပ်ပေးရမှာ။ ကြားချိန်မှာ ဝပ်ရှော့ပြန်လုပ်လို့ရတယ်လို့ ငါ့ကို ကိုသက် ပြောထားတယ်”

“ဒါဆို နှင်အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ပြေ မပြေတော့မသိဘူး။ အိမ်ကသွားတော်ကတော့ လစာပိုလိုချင်တာပဲ။ အဖေဘယ်လောက်ပေးပေး လောက်တယ်ရယ်လို့မရှိပါဘူး။ အသားငါးလည်း အမြဲချက်နေတာမဟုတ်။ ငါကြည့်နေတာတော့ တစ်လတစ်လ သူ့ဖို့အလုပ်ပြင်ပစ္စည်းတွေ၊ ဖိနပ်တွေနဲ့ ပါတိတ်တွေဝယ်နေတာ စဲတော့တယ်။ အဖေတော့ ဒေါ်သေးမျှင်နဲ့ရပြီး ဦးတွတ်ပုံဖြစ်ပြီထင်ပါရဲ့”

မိမိက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပေမယ့် ပြုံးတော့ပြီးလိုက်လေ၏။ အင်း၊ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ရွှေဆိုင်ထိုင်ရင်း ဒီလိုပြီးလိုက်ဖြင့် ဝယ်သူတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝိုင်းဝိုင်းကိုလည်နေတော့မှာပါပဲလား။

“မိမိ”

“ဘာလဲ”

“နင်ဆိုင်ထိုင်ရင် သိပ်မပြုံးနဲ့စမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်ကောင်တာမှာ ဝယ်သူတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာစိုးလို့ ပြောနေရတာလေ”

“ကြည့်၊ စိတ်က ပုပ်ပြန်ပြီ။ ဈေးသည်က ပြုံးနေမှ ဝယ်သူက ဝယ်ချင်မှာပေါ့ဟဲ့။ တကတည်းမှပဲ၊ အမိန့်တွေက ပေးပြန်ပြီ”

“ဘာလဲ၊ နင်မကျေနပ်ဘူးလား”

စကားပြန်မရဘဲ မျက်စောင်းသောလွင့်လာလေ၏။ မဟုတ်သေးဘူးနော်။ နင်အဲဒီလိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်တာနဲ့ သူစိမ်းကောင်လေးတွေ ပစ်ကျလာမယ်လို့ အတန်တန်သတိပေးထားပါလျက်နဲ့မှ ဒီလိုလုပ်သလား။ ကားလာသည်နှင့် သူလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ကာ ကားပေါ်တက်သွားတော့သည်။ ခက်တယ်မိပိုရာ။ နင် ဒီအလုပ်ဝင်မှ ငါ့ဆီထဲ ပိုပြီးမောနေရတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။

သူလည်း တခြားလိုင်းကားတက်စီး၍ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ခြံကူး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြီးရှေ့မှာ ခဏရပ်၍ လူခေါ်ဘဲလဲကိုနှိပ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ်”

“ဒီအိမ်ရှင်က မှာထားလို့ပါ ဦးလေး”

“ဪ၊ မောင်သက်ထွန်းပြောထားတဲ့ကလေး ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဆို ဝင်သွားပါကွယ်။ အထဲမှာ မမကြီးစောင့်နေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခြံထဲသို့ဝင်လာခဲ့၏။ ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် တိုက်ကြီးနှင့် လှပလွန်းသည့်ပန်းပင်တွေကို လမ်းတစ်လျှောက်ငေးလာခဲ့မိသည်။ မိမိသာ မြင်ရင် ‘နင်နေချင်တာ ဒါမျိုးမဟုတ်လား’ လို့ ငေါ့ပြီးမေးမည်သာ။ သူကျိတ်ပြုံးမိလိုက်စဉ် တိုက်ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ပြီးသားဖြစ်နေချေပြီ။

အားပါး . . . အထဲမှာမှ ပိုပြီးထည်ဝါလွန်းနေတာပါလား။

“ဝင်ခဲ့လေ ကလေးရဲ့။ ဘာငေးနေတာလဲ”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ကိုသက် လွှတ်လိုက်တာပါ အန်တီ”

“အေးကွယ်၊ အန်တီကတော့ အန်တီ driver နဲ့မို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သမီးက တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်တစ်ခါ ရက်ခြားဆင်းတာမို့ ညဘက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိတ်မချတာနဲ့ အချိန်ပိုင်း driver ထပ်ခေါ်တာပါ။ လစာကိစ္စရော မောင်သက် သေချာပြောရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောထားပါတယ်ခင်ဗျ"

"ဒါဆိုလည်း ဒီနေ့ပဲ စဆင်းလိုက်ပါသားရယ်။ သမီးကို အခုပဲ ပို့ပေးရမှာ။ အန်တီက ဟွည်းအသစ်တွေအတွက် ပန်းတိမ်ဖိုသွားရမှာ မို့ လမ်းမကြိုဘူးဖြစ်နေလို့"

"ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်ခင်ဗျ"

တော်ပါသေးရဲ့။ အလုပ်လျှောက်ရမှာမို့ လူလူသူသူသပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးထွက်လာခဲ့မိတာ မှန်သွားပေလို့ပဲ။ နို့မို့ လွယ်မယ်မထင်ပါချေ။ ဝပ်ရှော့ပန်နေဂျာနှင့် မိတ်ဆွေတွေမို့ သူ့ကို ကိုသက်အတွင်းလှည့်ပြီး ဘာကိုမှသေချာမစစ်ဆေးပေ။ ဧည့်ခန်းကခုံပုလေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးဝင် ထိုင်နေသည့်သူ့ကို အန်တီကြီး တစေ့တစောင်းအကဲခတ်နေတာကိုလည်း သတိမထားမိခဲ့တာလေ။

"သွန်း၊ သွားတော့မယ် မာမီ"

"အေးအေးသမီး၊ ဒီမှာ driverလည်းရောက်နေပြီ။ အဆင်သင့် ပဲ"

"ဟုတ်လား"

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့်ခြေသံကို သူမကြည့်ဖြစ်ပါချေ။ သူ ရှေ့တည့်တည့်မှာပေါ်လာသည့် 'ခြံခံမို့မို့လေးကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိ ဒါ၏။ မိပိုရဲခြေချောင်းလေးတွေက ရှည်ရှည်လေးနှင့် ချစ်ဖို့ကောင်းလွန်း နေတာလေ။

"ဘာပဲကြည့်နေတာလဲ"

"ဗျာ"

ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်မိစဉ် သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား ရလေ၏။ ဟောဗျာ! ဟိုတလောကပဲ ကားပြင်ပေးလိုက်ရသည့်သူဌေး သမီးမရွှေချာနဲ့မှ လာဆုံရတယ်လို့၊ ကောင်မလေး၏နှုတ်ခမ်းတွေ ကွေး ထက်သွားတော့သည်။

"ရှင်ကိုး... နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"လင်းလက်အောင်ပါခင်ဗျာ"

"ကောင်းပြီ၊ သွန်းက လင်းလက်လို့ပဲခေါ်ပါ့မယ်။ သွန်းကိုတော့ အသွန်းလို့ခေါ်ရမှာကို ရှင်သိထားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ"

"ဒါဖြင့် သွားဖို့ လင်းလက်ရေ၊ မာမီ၊ သွန်းသွားပြီ"

လက်ထဲလှမ်းပေးလိုက်သည့်သော့ကိုယူလိုက်ရင်း သူ ခေါင်းခါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇၀ ♥ မမသဒ္ဓါမောင်

လိုက်မိ၏။ ကံကြမ္မာက မျက်လှည့်ပြလိုက်တာ မြန်လှသည်လား။ ဤ
ကောင်မလေးနှင့် ဤသို့ဤနယ်ပြန်ဆိုရလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်မထားခဲ့
တာလေ။

နောက်ခန်းမှာထိုင်၍ ရှေ့မှနောက်ကြည့်မှန်ကို သွန်းကြည့်လိုက်
ပါ၏။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကားကိုကရုတစိုက်မောင်းနေသည့် သူ့မျက်နှာ
ကိုမြင်ရင်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

အရင်တစ်ခေါက်တွေ့တုန်းကလိုမဟုတ်ဘဲ ဒီနေ့မှ သင်သင်ရပ်ရပ်
ဝတ်လာတာမို့ သူ့ရုပ်က သန့်နေတာလေ။

'လင်းလက်အောင်' တဲ့လား...

ရှင်ဘယ်လိုလူများလဲဟင်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

“မင်္ဂလာပါ မမ”

“ဪ... မင်္ဂလာပါကွယ်။ လာလာ၊ ပိုနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။
ဒါက မေမေသွယ်၊ ဒါက ခင်ဥမ္မာနဲ့ ဒါက ပြသန္တာတဲ့၊ မမက ဝါသွေးနီတဲ့၊
ဒီနေ့ off ယူတဲ့တစ်ယောက်က လဲ့လဲ့ဝင်းတဲ့။ အားလုံးမှတ်ထားမယ်
နော်။ ဒါ မမလေးရဲ့ cousin သဒ္ဓါပိုတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အားလုံးကိုပြီးပြနုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ကောင်တာနောက်ထဲသို့ ဝင်
လိုက်ရလေ၏။ မှန်ပုံးတွေထဲ ပစ္စည်းတွေခံပြီးပြီမို့ ကောင်တာ(Alu-
minium ပုံး)တွေကို သော့ခတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။ လက်ခွပ်တွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို ဘူးလေးတွေထဲ နှစ်ကွင်းစီထည့်ပေးနေတာကို ဝိုင်းကူလုပ်ပြီးစဉ် မမဝါက စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖွင့်ပြလေ၏။

“ဒါက အတို Notes တွေလေ။ အားလုံးကို ဒေါ်လာဈေးနှုန်းပဲ သတ်မှတ်ထားတယ်။ foreigner တွေလာသလောက် အဲဒီပစ္စည်းရဲ့ Ticket ကိုကြည့်ပြီး ရောင်းရုံပဲ ပိုရဲ့။ ဒီ Ticketလေးမှာ Code Number နဲ့ ဈေးကို တစ်ခုစီတွဲပြီးရောင်းထားတယ်။ K ဆိုတာ US dollar ကိုခေါ်တာ။ A ကနေ J အထိက one ကနေ Zero ပေါ့။ မှတ်လို့လွယ်ပါ တယ်။ အစဉ်လိုက်လေးပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“Dollar ရော၊ FEC ရော၊ ရွှေဈေးရောက အမြဲပြောင်းနေတယ်။ ဒီတော့ မနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်နဲ့ ညနေတစ်ကြိမ် အခေါက် ရွှေပေါက်ဈေးနဲ့ dollar ပေါက်ဈေးကို phone အမြဲလာတယ်။ အန်တီ ပန်းတိုင်ဆိုင်က ဆက်တာလေ။ အဲဒီကပြောလိုက်တဲ့ဈေးနဲ့ ဒီက Ticket ကဒေါ်လာဈေးကို ပျင်းမျှတွက်ချက်ပြီး ဈေးပြောရမှာ။ Calculator နဲ့တွက်ရမှာနဲ့ တာမှလက်မဝင်ပါဘူး။ လျှော့ဈေးတွေ အလျှော့တွက်တွေ ကို အစကတည်းက နုတ်ထားပြီးသား။ မမတို့ဆိုင်က သူများဆိုင်ထက် ရွှေဈေးလျော့မှန်း customerတိုင်းသိကြတယ်။ နားလည်ရဲ့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါလေး အရင်ကျက်နှင့်နော်။ ပြီးရင်ဈေးတွက်နဲ့ ရတီချိန် တွက်တာ သင်ပေးမယ်”

မမဝါက လျှောက်လွှာသုံးလေးရွက်နှင့် ပို့ကိုပေးထားခဲ့လေ၏။ ခုနဲ့ စီထည့်ပေးလိုက်သည့်လက်စွပ်လေးတွေမှာလည်း ရွှေရောင်ကြိုးမျှင် လေးနှင့် ကတ်ဖြူလေးတွေတွဲထားတာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ Code Numberသာရှိပြီး ရွှေချိန်က လယ်ဂျာစာအုပ်ထဲမှာ ရှာဖတ်ရမှာဖြစ် လေ၏။ အရောင်းနှင့်အဝယ်စာရင်းကို စာအုပ်နှင့်ကောင်တာတစ်ခုစီ မှာ တစ်အုပ်စီ ထားပေးထားပါသည်။

သွန်းကတော့ ဒီ Platinum ကောင်တာမှာထိုင်ရင်း စာရင်း တွက်တာထင်ပါရဲ့။ မနေ့က ဒီမှာထိုင်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရတာကိုး။ အမယ်လေးနော်၊ ငွေတွေသိန်းချီပြီး တွက်ရကိုင်ရဦးမှာပါလား။ ဖေဖေ ခုခိုးက ပြန်လာလျှင် သူ BOSS ငွေထုပ်တွေကို ဝိုင်းကူရေတွက်ပေး ပူးပါရဲ့။ ဘဏ်ထုပ်တွေမို့ ငွေလျော့သည်ဟု တစ်ထုပ်မှမရှိတော့ စိတ်ချ ရသည်လေ။ ဒီဆိုင်မှာတော့ ငွေက သောင်းပြောင်းတွေလာတွေ ဓရရ တော့မှာကိုး။ ရင်မောလေစွ သဒ္ဒါပို။

“သွန်း မလာသေးဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မလာသေးဘူး ကိုထက်ရဲ့။ လမ်းမှာ ပွိုင့်မိနေလို့ နောက်ကျ တာထင်တာပဲ”

“ကျွတ်! ကျွန်တော်မှာထားတဲ့ပစ္စည်း ဒီနေယူလာမယ်ဆိုလို့ အဲဒါဝင်ယူတာ။ Meeting က (၁၁)နာရီစမှာ”

“ဒါဆို အထဲမှာ ခဏဝင်စောင့်လေ ကိုထက်ရဲ့။ လာတော့မှာ ပါ။ သိပ်ကြာမယ်မထင်ပါဘူး”

တရှပ်ရှပ်ခြေသံကြားရအပြီးမှာ body spray ရနံ့ကို သင်းခနဲရလိုက်လေ၏။ ခြေသံက ပို့အနီးမှာရပ်သွားတာမို့ ဖျတ်ခနဲမောကြည့်လိုက်စဉ် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ အလို၊ သူနဲ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတိုးရတယ်လို့။

“ကိုယ်ပြောတယ်မဟုတ်လား သဒ္ဓါရဲ့။ ကံကြမ္မာနတ်မင်းကြီးက ကိုယ့်ဘက်မှာ မားမားမတ်မတ်ကြီးရပ်ပေးပါတယ်လို့။ ခုတော့ မင်းဘယ်လိုရှောင်ချင်လဲ။ ပြောပါဦး”

“ဟင်! ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒါ ကိုယ့်အန်တီရဲ့ဆိုင်လေ။ သွန်းက ကိုယ့်ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပေါ့။ ဒီတော့ မင်းက ဒီဆိုင်မှာ ဘာလဲ”

သူမ နာခေါင်းလေရာကို ရှုံလိုက်မိပါ၏။ တွေ့ဖို့မလိုအပ်တော့ဘူး

ရွှေပဒေသာစာပေ

သို့ ထင်နေကာမှ တည်တည်ကြီးလာဆုံရတယ်လို့။ အတင်းကြီးပတ်သက်ချင်နေသည့်လူနှင့်မဆုံအောင် ဘယ်လိုများကြံစည်ရပါမလဲနော်။ ခက်ရသည်ရဲ့။

“ပိုရေ ခိုင်းစာယ်လို့မထင်ပါနဲ့။ ကိုထက်ကို အအေးလေးတစ်ဘူးလောက်ယူပြီး ညှဉ်ခံထားပေးပါ။ မမလေး ရောက်မလာသေးလို့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရေခဲသေတ္တာအပူလေးကိုဖွင့်လိုက်တော့ Tin ဘူးမျိုးစုံက အစီအစဉ်၊ ဘာအမျိုးအစားရွေးပေးရမလဲတွေးနေစဉ် သူက တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“Sunkist ပေးပါ”

အအေးဘူးကို သူ့ရှေ့မှာချပေးလိုက်ပြီး တစ်သျှူးဘူးကိုပါ ယူပေးလိုက်ပါ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသလိုဖြစ်နေတာမို့ စိတ်ကမလုပ်။ ဒီလိုကြီးထိုင်ကြည့်နေရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲနော်။ သွန်းကလည်း ဒီနေ့မှ ဘာကြောင့် နောက်ကျနေရတာပါလိမ့်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အလုပ်ထဲစိတ်မဝင်စားဘဲ ဆိုင်ရှေ့ကို ဆွဲခံလှည်းမျှော်နေတာ လည်ပင်းဆာပ်တောင်လောက် ရှည်လာတော့မယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မင်း ဘယ်သူ့ကိုမျှော်နေတာလဲကွ"

"အဲဒါ ရှင်အဖေပါပါဘူး"

"မပါလို့ရမလား သွန်းကိုယ်စား ဧည့်ခံထားပေးပါဆိုတာကို လူ
ကို ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ခိုင်းထားတာလေ"

"အဲဒီမှာ အအေးသောက်ပါလား"

"ကိုယ်မှမဖွင့်တတ်တာ"

"ဟင်! ဒါလေးကိုတောင်"

"အင်းလေ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲသောက်သောက်၊ ဆိုင်မှာပဲသောက်
သောက်၊ ဘူးကိုဖွင့်ပေးပြီး ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးတာကိုပဲ အဆင်သင့်
သောက်ခဲ့ရတော့ လက်အနာခံပြီး မဖွင့်တတ်ဘူး"

မျက်စောင်းက ခိုင်းခနဲရောက်သွားလေ၏။ လာပြန်ပြီ ခိုက်ကျသွား
တစ်ယောက်၊ လူကိုများ ခိုင်းခိုင်းထားတယ်ထင်နေလားမသိ။ အရောင်း
စာရေးမလုပ်ရသေးခင် waiterss ဖြစ်ပြီလေ။ ဖန်ခွက်ကိုယူကာ T
ဘူးကိုဖောက်၍ ထည့်ပေးတော့ သူ့မျက်နှာက ပြုံးစိမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊
တမင်သက်သက် ပို့ကိုစနေတာပဲပေါ့။ သူပြောတာ အဟုတ်ထင်ပြီး လူ
ပေးမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့။

"Thank ပါ သဒ္ဓါ။ ကိုယ့်ကို ကိုသန့်လို့ခေါ်နိုင်ပါတယ်"

"မခေါ်ပါဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်"

နှုတ်က လွှတ်ခနဲထွက်သွားတာမို့ စွာရာရောက်သွားပြီလား
ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် သူက စိတ်ဆိုးပုံမရပါချေ။ ဒုက္ခပါပဲတော်။
ဒီသူဌေးသား လေရှည်နေတာနဲ့ သွန်းကလည်း မရောက်သေးတာလေး။

"အဲဒီလိုမတွက်ရဘူးလေ။ တစ်ကျပ်သားမှာ ဘယ်နှရွေးရှိသလဲ၊
တစ်ကျပ်ကို ရွှေဈေးလေးသိန်းဆို နှစ်ရွေးဆို ဘယ်လောက်လဲဆိုပြီး
သုံးချက်တွက်နည်းနဲ့ ရှာရတယ်လေ"

ကြည့်! ရှည်ပြန်ပြီ။ မဝါ မသင်ရသေးတာမို့ ဒီတိုင်းလျှောက်
ရေးနေတာကို ဆရာလုပ်နေတာကို။ ballpen ကိုဆောင်ခနဲချပြီး နှုတ်
ခမ်းစုလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာက ပြုံးမြဲမြဲ၊ လူကိုကလေးလို့ထင်ပြီး ပြော
ချင်သလိုပြော ဆွဲချင်သလိုဆွဲနေတာလေ။

"ဟောချာ၊ မတွက်ဘူးလား"

"သင်မှမသင်ရသေးတာ၊ မတွက်တတ်ဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ကိုယ်သင်ပေးမှာပေါ့။ လာ"

"မသင်ချင်ပါဘူး ရှင်က ပို့ဆရာမှမဟုတ်ဘဲ။ မမဝါ သင်ပေးလို့မ
ပယ်"

"မဝါမှမအားတဲ့ဟာ ကလေးမရဲ့။ အားတဲ့လူ သင်ပေးမယ့်ဟာ"

ကို ဆရာက ရွေးနေသေး”

“မသင်ပါဘူး။ ရှင့်မှာ အလုပ်မရှိဘူးလား၊ ဒီမှာအချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး လာထိုင်နေရတာပဲလို့”

သူ ရယ်ဟဟဖြစ်သွားရလေ၏။ ဤကောင်မလေး စိတ်တိုလာ အောင် စရာတာ ရင်ထဲအတော်လေးပျော်ရပါလား။ စိတ်ချမ်းသာလိုက် တာနော်။ အဲဒီမျက်စောင်းလေးတွေကို သိမ်းထားလို့ရရင် သိမ်းထား လိုက်ချင်ပါရဲ့။

“ကိုယ့်မှာ အလုပ်ရှိ၊ မရှိသိချင်ရင် ကုမ္ပဏီလိုက်ခဲ့လေ”

“အို! ဘာကိစ္စလိုက်ရမှာလဲ။ မလိုက်ပါဘူး”

“ကိုယ်အလုပ်ရှိ၊ မရှိ မင်းသိအောင် သက်သေပြမလို့လေ သဒ္ဒါ ရဲ့”

“မလိုပါဘူး။ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ဘူးလား ကိုယ်က ဆိုင်တယ်လို့ထင်တာပဲလေ”

ကြည့်စမ်း! ဘယ်လိုစကားတွေများ ပြောနေတာပါလိမ့်။ သူနဲ့ ဒီလို သာ ထိုင်စကားပြောနေတာကို အလင်းသာမြင်ရင် ပြဿနာတက်မှာ အသေအချာပင်။ တော်ကြာ ခုချက်ချင်း နင်ဒီအလုပ်ကထွက်ဆိုမှ ပြီး ပါလေရော။ အလုပ်ကို တစ်ရက်တည်းဆင်းပြီး ထွက်ရတာပဲလို့ ရာဇဝင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွင်သွားတော့မှာလေ။

“ဟောကြည့်! လည်ပင်းလေး ဆန့်ပြန်ပြီ”

မျက်စောင်းကိုသာ ဒိုင်ဆန့်ထိုးမိပြန်လေ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။

အလင်း သေချာမှာထားပါလျက်နဲ့ သူ့ကို ဘာကြောင့်များ မျက်စောင်း တွေထပ်တလဲလဲခဲနေမိပါလိမ့်နော်။ အလင်းသာသိလို့ကတော့ ကောင်း ကောင်းကြီးအပြောခံလိုက်ရမယ့်ဖြစ်ခြင်း။

“ည ကိုယ်လာကြိုပြီး အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ သိလား”

“မလိုပါဘူး၊ ဘာကိစ္စပို့မှာလဲ။ ဗိုကို လာကြီးမယ့်သူရှိပြီးသား”

“ဘာလဲ၊ ဟိုကောင်လေးကိုပြောတာလား။ သူ့မှာ မင်းကိုကြို ဗို့ ကိုယ်ပိုင်ကာမှမရှိဘဲ”

“ရှင်နော်”

“စိတ်ကိုလျှော့ ချာတိတ်ရဲ့။ ဒီလောက်လေးပြောတာ စိတ်ဆိုး စရာလား။ ဘယ်လိုလေးမှန်းကိုမသိ”

ခေါင်းကိုလှမ်းမှတ်လိုက်တာမို့ မျက်လုံးပိုင်းသွားရပါ၏။ ကြည့် စမ်း! သိပ်လည်းမရင်းနှီးသေးပါလျက် အလင်းလိုမျိုး ဆက်ဆံရတာပဲ လို့ မုန်းစရာကြီးပါလားနော်။

“မင်းမျက်စောင်းတွေ ကိုယ့်ရင်မှာ လာစိုက်တာ ကိုးခုရှိနေပြီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သဒ္ဓါရဲ့”

“သေလိုက်ရှင်”

သူက တဟက်ဟက်ရယ်လေတော့၏။

ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်နှင့်အတူ ဆိုင်ထဲသို့ သွန်းနှင်း

ရောက်လာလေသည်။

“အံ့မာ! နင်က ငါ့ New Staff လေးကို လာကြည့်နေတယ်

ပေါ့လေ လျှမ်းရဲ့”

“Sorry... ငါမှာတာ ပါရဲ့လား သွန်း”

“ဝါတယ် platinum ခြယ်ကြီးဆိုတော့ ဘယ်သူ့အတွက်တုန်း”

“ငါ့ Best friend ရဲ့ Mother ကြီး Birthday အတွက်ပါ

ကွာ”

“ရော့ ငါ့ချာတိတ်မကို တော်တော်မှရောလိုက်ရဲ့လား”

“No, နင်နဲ့မရင်းနှီးခင်ကတည်းက ငါနဲ့သိထားပြီးသား။ You are my Genie, my best friend Thoon”

“ဘာရယ်”

လက်ထဲမှနားကပ်ဘူးကိုယူ၍ဖွင့်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်လိုက်ရင် သူ့ရယ်လိုက်လေ၏။ သူ့ဆိုလိုရင်းကို သွန်းက သဘောပေါက်လိုက်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ့် ကောင်မလေးက ဘာမှမသိရှာသေးတာမို့ မျက်လုံးလေးတွေ အဝိုင်း သားနှင့်ပါလေ။

အဲဒီမျက်ဝန်းလေးတွေကိုပဲ စချစ်မိခဲ့တာပါသဒ္ဓါ။ ရင်ထဲက စစ် နှိပ်ခြင်းတွေကို မင်းတစ်ယောက်သိပါလေစ။

“ကိုယ် ညကျ တကယ်လာကြိုမှာနော်၊ မယ့်မရှိလေနဲ့”

“ဟဲ့”

“ငါသွားပြီ သွန်း”

လက်ထဲမှကားသော့ကိုဝှေ့ယမ်းပြီး ဆိုင်ပြင်ထွက်သွားသည့် သူ့ အကျာပြင်ကို အငေးသားဖြင့်ကြည့်နေမိစဉ် သဒ္ဓါပိုထဲမှ အသံတုံတုံလေး ချက်လာလေ၏။

“ပို သူ့ကိုသိလည်းမသိဘူး၊ ရင်းလည်းမရင်းနှီးပါဘူး”

မှန်သင့်သလောက်တော့မှန်ပါတယ် ပိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ လျှမ်းဘက် က မင်းအပေါ်မှာ သာမန်ထက်ပိုသတိသံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်တည်နေ သော သွန်းသာအသိဆုံးမဟုတ်လား။

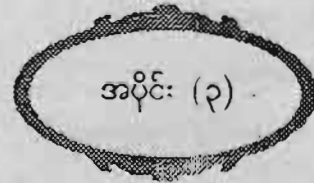
ဒီဆိုင်ကို အကြောင်းရှိမှလာလေရုံတဲ လျှမ်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ဆိုင်ရှေ့မှာ မြောင်းပေါက်မတတ် အလာစိပ်တော့မယ်ဆိုတာကို ကြိုမြင် နေမိပါရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈၂ ♥ မမသဒ္ဓါမောင်

လျှမ်းရဲ့မီးခွက်စောင့်နတ်သမီးလေးတဲ့လား...

နင်တို့နှစ်ယောက်ဖူးစာဆုံအောင် မြားနတ်မယ်လေးအဖြစ် ငါ
နေပေး၊ လုပ်ပေးပါ့မယ် လျှမ်းရယ်နော်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ

OR

life is love.

သို့တည်းမဟုတ်

ဘဝဆိုတာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရယ်ပါ။

အခန်း (၁၃)

“လျှမ်းက သဘောကောင်းပါတယ် ပိုရဲ့။ ငွေကြေးပြည့်စုံတာ
မယ့် မိန်းကလေးတွေကို ထည်လဲတဲ့အကျင့်မျိုးမရှိဘူးလေ”

ဘာသဘောမျိုးနဲ့ ပိုရဲ့ဟု ချီးမွမ်းပြနေတာလိမ့်။ ရွှေဈေး
တက်တွေတွက်ပြီးတော့ ရတီချိန်ပစ္စာတွေကို calculator ဖြင့် တွက်
ချရာမှ သွန်းကိုမော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ လက်လေးမေးထားရ၍ ပိုကို
လေးလေးကြည့်နေတာမို့ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“ပို အမှန်အတိုင်းပြောမယ်နော်”

“ပြောလေ”

“သူ့ကိုစိတ်မဝင်စားဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

"ဟောတော်"

"ပို့မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်လာရတဲ့သူ ရှိပြီး သား သွန်းရဲ့။ အလင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုမှ ရင်းနှီးပတ်သက်ဖို့ အကြောင်းမရှိဘူးလေ။ ပြီးတော့ အလင်းက ပို့အပေါ် အရမ်းအူတိုတာ"

အမယ်လေးနော်၊ ကြားပွဲစားတော့ လက်မှိုင်းချရတော့မယ့်ပုံပါ လား။ လျှမ်းအပူကပ်လွန်းတာမို့ အခုလိုပြောပေးနေရပေမယ့် ရင်ထဲ မှာ တယ်မချီလှပေ။ ရင်နာနာနဲ့ပြောနေတာပါ ပိုရယ်။

"ကျောင်းတက်ကတည်းက ဦးအနားကို ဘယ်ကောင်လေးမှ ကပ် လို့မရဘူး။ လက်သံကလည်း သိပ်ပြောင်လေရဲ့။ အခုအလုပ်ဝင်တဲ့အထိ ပဲ ပို့ကိုစောင့်ရှောက်နေတာလေ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် Mart မှာ လုပ် တုန်းကတောင် ဦးနိုင် မရိုးသားဘူးဆိုပြီး ပို့ကို အလုပ်ထွက်ခိုင်းနေတာ သွန်းရဲ့"

ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ပါ၏။ ဒါကို မာမိလည်းသိသွားရတာ ပါ။ နင့်ကလေးမလေး ငါ့ကိုလွှဲပေးလို့ပြောတုန်းက ဦးနိုင်တစ်ယောက် တရူးရူးနဲ့ ဒေါသတွေထွက်လို့တဲ့လေ။ မမကြီးက သူ့အသည်းကိုခွဲပါ တယ်လည်းဆိုရာ ကိုယ့်ထက် အသက်ထက်တက်ငယ်တဲ့ကလေးကိုမှ

နန်းရသလား။ စာကလေးကို အမြောက်နဲ့ချိန်သလိုဖြစ်နေတာ နင်မရှက် ဘူးလားဆိုပြီး phone ထဲကနေ အော်ငေါက်လိုက်လို့ ငြိမ်သွားတာတဲ့ လေ။ သဒ္ဓါပိုတာ လူတိုင်းချစ်ပါစေဆိုတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်တဲ့ ကောင်မလေးပါ။

"အခုလည်း သူ့လိုက်ပို့ပေးမယ်ပြောနေတာကြာပြီ။ ပိုက လိုင်း ကားနဲ့စောစောပြန်လို့ မဆံ့တာတော်သေးတယ်။ ပြီးတော့ အလင်းက သူ့ဆိုင်ဆင်းနေရတော့ ပိုတို့လမ်းထိပ်ကပဲစောင့်ပြီး ကြိုနိုင်တော့တာ ချီး"

လျှမ်းပြောတာ တော်တော်လေးမှန်နေပါရောလား။ ပို့နှုတ်က အလင်းအလင်းဆိုပြီး မကြာခဏထွက်လာတတ်တဲ့အသံလေးထဲမှာ နိုင် ခြံတဲ့သံယောဇဉ်တွေ ထုနဲ့ထည်နဲ့ ပျော်ဝင်နေတာလေ။ သွန်းနဲ့ လျှမ်း တောင် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပေမယ့် ဤမျှအထိ ရင်းနှီးမှုတို့မရှိလေ ခဲ့။ ပိုတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးဖေးမမ ခိုနေပုံပါပဲလား။

"ဒါဆို ပို့ ချစ်သူတစ်ယောက်မှမထားခဲ့ဖူးပေါ့နော်" calculator ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပို့ရဲ့ရာဇဝင်ကို စိတ်ဝင်တစားစပ်စုနေပါလိမ့်နော်။ ဒီလောက်အရိပ်ပြလို ထည်း အကောင်ကိုမမြင်ပါလား။ ပို့ရင်ထဲက ချစ်နေရတဲ့သူကို သွန်း

ဘာကြောင့်မရိပ်မိတာပါလိမ့်။

“ထားလို့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒင်းလက်က ပို့ကိုလည်း ညှာတာမဟုတ်ဘူးသွန်းရဲ့”

“ဟင်! ပို့ကိုလည်းရိုက်တာပဲလား”

“ထုတာလေ သွန်းရဲ့။ သူ့ဗလ လက်အားကြီးနဲ့ထုတာ ဘယ်လောက်နာတယ်ထင်လဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ မိုက်ခနဲတောင်မှူးသွားတာ”

“ပို စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“စိတ်ဆိုးတယ်ရယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ စိတ်တော့ကောက်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏလေးပါပဲ သူ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ကောက်ချင်နေတဲ့စိတ်က အလိုလိုပြောင်းရော။ အဲဒီလို မေမေကဆို ပို့ကို သုံးစက္ကန့်မိပိုလို့ နာမည်ပေးထားတာလေ။ ပိုစိတ်ကောက်ပြေတာ မြန်လွန်းလို့တဲ့”

သွန်းပါ လိုက်ပြီးသိလေ၏။ စကားမပြတ်ပြောနေတာမှန်ပေမယ့် လက်ကပစ္စည်းတွေ နေရာချတာကို မပြတ်စေပါလေ။ ဒီတစ်လအတွင်း သဒ္ဓါပိုရောက်လာချိန်မှစပြီး ရောင်းအားတက်လာတာ အသိသာကြီးပါ။ လူဝင်ပါးချိန်မှာသင်ထားသည့် ရွှေဆိုင်တွက်နည်းတွေဆို မမေ့အောင် ပြန်တွက်တတ်တာကလည်း ချစ်စရာလေးပါပဲ။ ကျန်ကောင်မလေးတွေက အနားရသည်နှင့် ဟိုဒီစုပြီး စကားတွေပြောတတ်ကြပေမယ့် ပို့က

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ သီးခြားရယ်လေ။ နဂိုကတည်းကလည်း အနေအေးပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်တာပဲဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။ တစ်ခါတလေ ပို့လက်ထဲမှာ ရွှေတွေကျောက်တွေနဲ့ပတ်သက်သည့် ‘ရတီ’ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်တစ်လေ ရှိနေတတ်သည်ပဲ။

“သူကရော ပို့ကိုအတော်လေးချစ်ရဲ့လား”

“ချစ်ရဲ့လား”တဲ့။ မေးနေပြီကော အလင်းရယ်။ ပို့တက်က တစ်ဖက်သတ်ပိုသာခြင်းတွေကို ပြနိုင်ပြောနိုင်ပေမယ့် အလင်းဘက်မှာ ဘယ်လိုအလေးသာခြင်းမျိုးရှိနေမလဲဆိုတာကိုဖြင့် ပိုမှမမြင်နိုင်တာပဲ။

“သူငယ်ချင်းလိုထက်တော့ ပိုမယ်ထင်တာပဲ သွန်းရဲ့။ ပိုလည်းမပြောတတ်ဘူးလေ။ သူ့ရင်ထဲထိတော့ ပို ဝင်ကြည့်လို့မရဘူး။ သူက လျှို့ဝှက်တတ်တဲ့သူကိုး... ပြီးတော့”

စကားကိုရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ခင်မောရပါတယ် အလင်းရယ်။ နှုတ်ခမ်းပွဲချင်းမီးမှတ်တဲ့ဘဝမျိုး နင်မဖြစ်ချင်တာကို ငါလည်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝမှာ တကယ့်အရေးအကြီးဆုံးလိုအပ်ချက်က ‘ငွေ’မှမဟုတ်တာလေ။ ဒါကိုနင်သိပါရဲ့လား။ မေတ္တာလွှမ်းခြုံထားတဲ့ချစ်ရိပ်မြှူဆိုတာ ထာဝရအေးချမ်းမှုရှိတယ်ဆိုတာကို နင်သိအောင် ငါဘယ်လိုများပြောပြရပါ့မလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အလင်းဘဝက သနားစရာကောင်းတယ် သွန်းရဲ့”

“ဟောတော်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့မှာတော့ သနားကြောင်း သွားမပြောမိပါနဲ့။ ပစ္စည်းမဲ့မာနအိုးကြီး ပေါက်ကွဲထွက်လာမှာ အသေအချာပဲ”

“သူက ဘာဖြစ်နေလို့တုန်း”

“သူ ဆယ်တန်းနှစ်မှာ အမေ ဆုံးသွားတယ်လေ။ အခု မိဘမဲ့ နဲ့အတူနေရတာပေါ့။ လေးလေးအောင်က အန်တီမိုးဆိုးတာကို မပြောဘူး။ သူ့ရှေ့ကျရင် အလင်းကို သားသားနဲ့ ချီချီသာသားလေး ခေါ်ပြောဆက်ဆံတာလေ။ ကွယ်ရာကျတစ်မျိုး၊ တစ်ခါတလေ အလင်း မနေအလုပ်ဆင်းရင် အဆာပြေတောင်မှ မစားသွားရဘူး။ ညနေပြန်ရင်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ထမင်းကျန်ရင်လည်း အရည်ပွစိနဲ့သုံးနေပြီ။ မကျန်ရင်လည်း အရှင်းတဲ့။ အစာစားချိန်မမှန်တော့ အခု အလင်းမှာ gastritis ဖြစ်နေပြီ။ အလုပ်မှာလည်း ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတာဆိုတော့လေ အရွယ်ကလည်း စားကောင်းတဲ့အရွယ်ဆိုတော့ အစားမမှန်ရင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှုကိုသိသိကြီးနဲ့ သိပ်တေတာပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ပိုပဲ စိတ်ဆစ်ရဲရတယ်။ အဲဒါ သူ့ကြောင့်ပေါ့”

“သနားပါတယ်နော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

တိုးသဲ့သဲ့ညည်းလိုက်တာကြောင့် ပို ပြုံးမိလိုက်မိ၏။ လူတစ်ဖက်သားကို ငဲ့ညှာသနားတတ်တဲ့မိန်းကလေးတိုင်းမှာ မိခင်စိတ်ရှိလို့ပဲတဲ့။ ဒါဆို အလင်းကိုသနားသွားတဲ့ သွန်းမှာလည်း ဒီလိုမိခင်စိတ်မျိုး ရှိနေလို့ပေါ့နော်။ ဘာကိုမှမရည်ရွယ်ပါဘဲ အလင်းရဲ့အကြောင်းကို စိတ်ရှည်ရှည်လေးပြောနေမိတာ သွန်းကလည်း စိတ်ဝင်တစားနားထောင်လို့ပါလေ။

“သူ အခုဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဝမ်းရှေ့မှ ဘလုပ်တာလေ”

“ဟုတ်လား”

“သူမိထွေးနဲ့ မကြာခဏစကားများရပေမယ့် အဖေသိရင် စိတ်ညစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဘယ်တော့မှပြဿနာမရှာဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမကြည်ရင် ပိုတိုအိမ်ကိုကူးလာရော။ အဲဒါ သူ့စိတ်သက်သာအောင် ရှောင်နည်းတဲ့လေ”

“ပိုတို အိမ်ချင်းနီးလို့လား”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်လေ။ ကြားမှာ လမ်းရှိနေတာပေါ့”

“ကိန္နရီချောင်းခြားလား”

သွန်း စလိုက်တာကို စိတ်မဆိုးဘဲ ပြုံးနေပြန်လေ၏။ ခက်ချေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီကော လှမ်းရယ်။ ပိုတို့နှစ်ယောက်ကြားကကြိုးကို နှင် ဘယ်လိုလက်
နက်မျှသုံးပြီး ဖြတ်လိုရပါ့မလဲ။ သူတို့နှစ်ဦးက လက်ချင်းတွဲထားပါဘဲ
ချည်နှောင်ခြင်းတွေက တင်းကျပ်နေတာအမှန်ပါလေ။

“သူမိထွေးက တော်တော်ချောလို့ သူ့အဖေက ရွေးခဲ့တာလား”

“ချောတော့ချောတယ်။ ပြီးတော့ အန်တီမိုးက အိမ်မှာဝင်ထွက်
နေတဲ့ မေမေအေးရဲ့သူငယ်ချင်းပဲလေ”

“မေမေအေး?”

“အင်း... အလင်းရဲ့မေမေကို ပိုက မေမေအေးလို့ခေါ်ခဲ့တာ
အလင်းကလည်း ပိုအမေကို အမေချိုလို့ခေါ်တာလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အလင်းက အန်တီမိုးကို ဒေါ်သေးမျှင်လို့ခေါ်တယ်။ ကွယ်
မှာပေါ့။ လေးလေးအောင်ကို ဦးတွတ်ပိတဲ့”

“ဘာလဲ အန်တီမိုးလည်း ပါတိတ်တွေ ဝယ်စုလို့လား”

“အစစ်ပဲ”

နှစ်ယောက်သားရယ်လိုက်ကြစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူရိပ်ဝင်လာသဖြင့်
ခုံမှာထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပါ၏။ ကောင်တာနားမှာ ရပ်လိုက်
ရင်း အပြုံးချိုလေးနှင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“မင်္ဂလာပါရှင်၊ ဘာများအလိုရှိပါသလဲ”

“မျက်စောင်းလေး(၁၅၀၀)ဖိုးလောက်၊ ပေးပါ”

“ဟင်!”

ကောင်တာရှေ့ရပ်နေသည့်သူက ပုံကြည့်၍ပြောလိုက်တာမို့ မျက်
နှာပွားရပါ၏။ အမယ်လေးနော်... customer ထင်ပြီး မျက်နှာ
ချိုသွေးလိုက်မိတာ မှားပါရောလား။ သူ ပြုံးစရာနှင့်ကြည့်နေတာကို မျက်
စောင်းခဲလိုက်ပြီး ခုံမှာ သွားပြန်ထိုင်လိုက်မိလေ၏။

“ဟော! မရောင်းဘူးလား။ မင်းပဲ ဘာအလိုရှိသလဲဆို”

“ဒီဆိုင်က ရွှေဆိုင်ရှင်။ ရှင်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းမျိုးရောင်းတာမဟုတ်
ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ် ခုနပဲ တစ်ရာဖိုးလောက် ရလိုက်တယ်လေ
မဟုတ်ဘူးလား”

“နင်ကတော့လေ ရောက်တာနဲ့စပြီး ဒီအချိန်ကြီး အိမ်ပြန်ဘဲ
ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အထဲဝင်၍ထိုင်ပြီးမှ ပိုက ထရပ်ရန်ပြင်လိုက်ရာ သူက ပို့လက်
တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထားလိုက်လေ၏။

“ကိုယ်၊ ကိုက်စားမှာဖိုးလို့လား”

“ဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ထိုင်နေလေ... အိမ်က ထွက်ပြေးမှာမဟုတ်ဘဲ သွန်းရဲ့။ ကိုယ် daily duty ဝင်ဖို့ ခုကတည်းက လာစောင့်တာ”

“ဘာကျူတီလဲ”

“သဒ္ဓါသိတယ်လေ”

ကြည့်၊ တွေ့လား... သွန်းတစ်ယောက်လုံးရှိနေပါလျက် နည်းနည်းမှမဆင်ခြင်ဘဲပြောရတယ်လို့။ ပြီးတော့ လူရှေ့မရှောင် ပို့လက်ကို ဆွဲလိုက်တာကရော ဘာသဘောလဲ။ ရှင်တောင့်နော် အလင်းရဲ့လက်သီးနဲ့ တော်တော်လေးနီးစပ်နေပြီ။ သိရဲ့လား။

“ဘာသိရမှာလဲ၊ မယိပါဘူး”

“မင်းကို ကိုယ်ပြောထားပြီးသားလေ။ ညတိုင်း အိမ်အထိလိုက် ပို့ပေးမယ်ဆိုတာ”

“မလိုပါဘူး (၈)နာရီခွဲဆိုတာ အစောကြီးရှိသေးတာ။ လိုင်းကားတွေများ ပုံလို့၊ ပုံတို့က ကားကြိုလမ်းကြိုစီးတတ်တဲ့အစားမျိုးမဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ကားကိုအပိုင်စားယူပြီး လိုက်စီးပါတော့လား သဒ္ဓါရယ်”

ဟောကြည့်၊ ဘာစကားကြီးတုန်း၊ လူကို ဘာဦးတည်ပြီးပြောနေမှန်းလဲမသိ။ သွန်းကလည်း တစ်ခွန်းမှထင်မပြောတော့ သူနှင့်ပို စကားများတဲ့ပုံစံပဲ ပေါက်နေတော့တာလေ။

“ဝိုက သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို လိုချင်တပ်မက်တဲ့စိတ်မျိုးမရှိဘူးဆိုတာ ရှင်သိထားပါ”

“ဟောဗျာ... အဲဒါ စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“ပစ္စည်းတွေသိမ်းတော့မယ်နော် သွန်း”

“အင်း၊ သိမ်းလေ”

(၈)နာရီကျော်နေပြီပဲ မှန်ပုံထဲမှပစ္စည်းတွေကို ဘူးထဲသို့သေချာ စီထည့်စဉ် သူက ဘေးမှာလာရပ်လိုက်လေ၏။ ကျွတ်! ခက်လိုက်တာနော်။ သွန်းကလည်း နည်းနည်းပါးပါးလေးတောင်မှ မတားဘူးတဲ့လား။ သူကလည်း တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပိုပြီး အတင့်ရဲလာပုံပြနေတာလေ။

“ကိုယ် ဘာကူပေးရဦးမလဲ”

“မလိုပါဘူး ရှင်ရှုပ်မှ ပစ္စည်းတွေပျောက်ကုန်လိမ့်မယ်။ ရတဲ့လစာလေးနဲ့ သိန်းရာကျော်တန်ပစ္စည်းတွေကို မလျော်ပေးနိုင်ဘူးရှင်”

“အားပါး... သဒ္ဓါပြောမှပဲ ကိုယ်က လူဆိုးကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေပြီ။ သဒ္ဓါလိုချင်ရင် ဒီလိုဆိုင်မျိုး ဘယ်နှဆိုင်လိုချင်လဲ။ ကိုယ်ဝယ်ပေးနိုင်

ပါတယ်”

“ဒီမှာ၊ ရှင် ဟိုခုံမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးသွားထိုင်နေတာကမှ ဖို့ကို ကူညီရာရောက်လိမ့်မယ်ရှင်၊ ဦးလျှမ်းထက်သန်ရဲ့။ အလုပ်လုပ်နေတာ ကို လာမနှောင့်ယှက်ချင်ပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“OK... OK... ကိုယ့်ကို ဒီလိုကြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့တော့ မကြည့်လိုက်ပါနဲ့။ ထိုင်နေဆို ကိုယ်ထိုင်ပါ့မယ်။ You are welcome, Thadar”

တောက်! သေတော့မယ်နော်။ လူကိုလာပြီး ‘မင်းသဘောပဲ’ လို့ ပြောပြီးတော့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လျှောက်လုပ်နေပြီးတော့များ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်လေးထားပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေကို ခပ်မြန်မြန်လုပ်နေ လိုက်ပါ၏။ ခါတိုင်းနေတွေက သူ့ရောက်မလာခင် ပိုက bus ပေါ်ရောက် နှင့်နေတာမို့ သူ့ကိုရှောင်တိမ်းနိုင်သည်လေ။ ဤနေ့တော့ ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မလဲ။

ဘုရားသိကြားတွေမပြီး သွန်းကိုပဲ သူခေါ်သွားပါစေ။ ဒါမှလွတ် လွတ်လပ်လပ်ပြန်ခွင့်ရမှာလေ။ သွန်းနဲ့ပို့နေရက ဆန်ကျက်ဘက်တွေ မို့ လမ်းလည်းကြုံစရာမလိုပါချေ။ ကဲ! ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ရှင်ရယ်။ ရှင်ကပဲ ဖို့ကို Super glue နဲ့ လိုက်ကပ်နိုင်မလား၊ ပိုကပဲ cutter

ရွှေပဒေသာစာပေ

နဲ့ အကောင်းဆုံးဖြတ်နိုင်မလားဆိုတာကိုပေါ့။

“သွန်းကို ဦးမောင် လာကြိုမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်လေး လာကြိုမှာ”

“driver အသစ် ခေါ်ထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မာမိနဲ့သွန်းက အပြင်ထွက်ချိန်တူနေလို့ ဒီတစ် ယောက်ကို အချိန်ပိုင်းနဲ့ခေါ်လိုက်တာလေ။ လူငယ်ဆိုတော့ ညဉ့်နက် လည်း မျက်စိမပွဲဘူးပေါ့”

“တော်တော်ငယ်သလား”

“Are you jealous me?”

“No, အဝေးကြီးပါကွ”

နှစ်ယောက်သားပြီးလိုက်ကြစဉ် မီးခံသေတ္တာထဲ ဖုန်းသိမ်းကြ သည်အလုပ်က ပြီးချေလေ၏။ အားလုံး ခေါင်းဖြီးသူဖြစ်ချိန်မှာ ပိုက ထမင်းချိုင့်နှင့်အိတ်ကို ဖျတ်ခနဲယူ၍ ထွက်ရန်ပြင်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့! နေဦးလေ”

“ရှင် လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

“ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးဖို့စောင့်နေတာ မင်းသိရဲ့သားနဲ့ သဒ္ဓါရာ”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ ပိုရယ်။ ခရီးကြိုရင် သွန်းရဲ့ကားနဲ့လိုက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခိုင်းပါတယ်နော်”

“ဟင့်အင်း၊ ပို လိုင်းကားနဲ့ပဲပြန်မှာ။ ဘယ်သူကားနဲ့မှ မလိုက် နိုင်ဘူး ဒါပဲ”

“သဒ္ဒါ၊ နေဦး”

ဆိုင်ပြင်ကို ဖျတ်ခနဲအထွက် သူကလည်း နောက်မှလိုက်အဆွဲ ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ထားသည့်ကားမှလူကလည်း လှည့်အကြည့် အားလုံးက လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်သွားရလေသည်။

“မိပို”

“ဟင်! အလင်း”

လက်ကောက်ဝတ်ကိုလှမ်းဆွဲထားသည့်လက်ကို ဒေါသမျက်ဝန်း ဖြင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒီလူ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ မိပိုလက်ကို ဆွဲ ထားရတယ်လို့။

“လင်းလက် ရောက်နေပြီလား”

ဆိုင်ထဲမှထွက်လာသည့်သွန်းကြောင့် မျက်နှာကြောကိုလျှော့ချ လိုက်ရပါ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီလူနဲ့ မိပိုက ဘာလဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြီး ရင်းနှီးပတ်သက်နေရတာလဲလို့။ မိပိုကလည်း ဒီလူလက် ဆွဲတဲ့အထိ ခွင့်ပြုသတဲ့လား...

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါသတွေက တရိပ်ရိပ်တက်လာတာလေ။ မိပို နင်တော့ နာဦးမယ်။

“အလင်း၊ ငါ... ”

“လျှမ်းက ပိုကိုလိုက်ပို့လိမ့်မယ် လင်းလက်ရဲ့။ ကြည့်ပါဦး၊ ပို ပြောတဲ့အလင်းဆိုတာ လင်းလက်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တောင်ထင် မထားဘူး။ ထူးဆန်းလိုက်တာနော်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး အလုပ် တူနေတာ”

သွန်းပြောတာကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ သူ့အကြည့်တို့က မိပို လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ဆီမှာသာ တစိုက်မတ်မတ် ရှိနေလေ ၏။ လက်ကိုရုန်းနေသည့် မိပိုရဲ့အသားဖြူဖြူမျက်နှာလေးရော၊ လက် ဒါ ရဲလာချေပြီ။ ဟိုလူကလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကို လုံးဝလျှော့မပေးပါလေ။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အခု မင်းတာဝန်ချိန်မဟုတ်လား လင်းလက်ရဲ့။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်စမ်းပါ”

သူ ဒေါသတကြီးဖြစ်လာရလေသည်။ ထိုလူ၏ထိမထင်အကြည့် ဆွဲက သူ့မျက်လုံးနှင့် တည့်တည့်ကြုံဆုံလေ၏။ ပြဿနာပါလား။ သူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူငယ်ချင်းလေးရဲ့လက်ကိုမှ ဖျက်စိရေ့မှာ ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်နေတာလေ။

“ခုချက်ချင်း မိမိလက်ကိုလွှတ်လိုက်စမ်း”

“မင်းက သဒ္ဓါနဲ့ဘာဆိုလို့ ခုလိုလာအမိန့်ပေးနေတာလဲ”

“မိမိက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဗျ”

“မှန်တယ်လေ။ အခုချိန်က သဒ္ဓါက အလုပ်ချိန်ပြီးလို့ ပြန်ရမှာ။ မင်းက သွန်းကိုပြန်ပို့ရမယ့်တာဝန် ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ လာပါ သဒ္ဓါရယ်။ ကိုယ် အိမ်အထိပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အို! မဟုတ်ဘူးလေ”

“ငါတို့သွားပြီ သွန်း”

“အင်း”

“မိမိ”

သူပြော၍မျှမဆုံးခင် မိမိကို တိုလှူက ကားပေါ်ခေါ်တင်သွားလေ၏။ ဖျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ကြည့်နေသည့် သူ့လက်မောင်းကို လက်တစ်ဖက်က လာကိုင်လိုက်လေသည်။

“သွားကြဖို့လေ လင်းလက်ရဲ့။ မင်းဒေါသတွေဖြစ်နေလို့လည်း ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်မချ မဖြစ်ပါနဲ့။ လျှမ်းက တို့ရဲ့ငယ်သူချင်း

ပါ။ မင်းရဲ့မိမိ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်ချ”

“ဒီလူ တော်တော်လွန်ပြီ”

“သူ တမင်လုပ်လိုက်တာမဟုတ်ရပါဘူး လင်းလက်ရဲ့။ ပို ထွက်သွားလို့ လိုက်ဆွဲလိုက်တာပါ။ မင်းအထင်မလွဲပါနဲ့”

“ခင်ဗျားမပြင်ဘူးလားဗျ။ မိမိလက်ကို ဒီလိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ဘာအကြောင်းမှခေါ်စရာမရှိဘူး။ သူ ဒီလောက်ရုန်းနေတာကိုတောင်မှ ရအောင်ခေါ်သွားသေးတယ်။ တောက်!”

သူမက သူ့ကျောပြင်ကို အသာပွတ်သပ်၍ စိတ်ပြေအောင်လုပ်ပေးလေ၏။ မဖြစ်ဘူး မိမိ။ ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေရင် နင့်ကို ဒီလူမရမက လိုက်နေဦးမှာပဲ။ နင် ဒီအလုပ်ကနေ ထွက်ရမယ်။ ငါလည်း ထွက်မယ်။ ဒါပဲ...။

ကားကို ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးမောင်းထွက်လိုက်စဉ် နံဘေးမှာ ပါလာသည့်သူမက သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲခပ်နာနာရိုက်လိုက်လေသည်။ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ရတာ အခက်ခဲဆုံးအလုပ်တခုလေ။ ကြားဖူးနားဝ စကားလုံးတွေက သူ့ဘာထဲကို လက်တွေ့ဝင်လာခဲ့လေသလား။

“အလုပ်ထွက်မယ်ဆိုပြီး ပို့ကိုပြောဖို့မကြံနဲ့နော်။ ပိုက (၅)သိန်း အလျော်အစားနဲ့ (၃)နှစ်စာချုပ်ကိုချုပ်ထားရတာ။ သူထွက်ဖို့အစီအစဉ်

လုံးဝမရှိဘူး”

“တောက်! ခင်များတို့တော်တော်လွန်နေပြီနော်”

“Relax! မင်းစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ကျင့်စမ်းပါ လင်းလက်နဲ့။
ဘာမဟုတ်တဲ့အသေးအမွှားကိစ္စလေးနဲ့ ဒေါသမီးမရွေးစမ်းပါနဲ့”

ကြည့်စမ်း! ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားကိစ္စတဲ့လား။ မိပိုဟာ
သူ့ဘဝမှာ အရေးမကြီးတဲ့လူတဲ့လား။ သူမတို့ဘက်ကတော့ သူတို့လို
လူတန်းစားကို ဤသို့ဤနယ်ပင် သဘောထားကြမှာပင်။ ဒါပေမဲ့ သူ
ကတော့ မိပိုကို အရာရာထက်ပိုပြီး အလေးထားဂရုစိုက်သူပါလေ။

မိပို နှင့် ဒီလူကိုရွေးချယ်လို့မဖြစ်ဘူးနော်။ ငါ ချမ်းသာချင်တယ်
ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် ဒီလိုဖြတ်လမ်းမျိုးလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိတာအမှန်
ပဲ။ ဒီလိုမျိုးပဲ နင်လည်း အခုလိုမလုပ်ရဘူး။

အဲဒီလူလိုလူစားမျိုးက ငါတို့လိုလူတန်းစားကို အတည်သဘော
နဲ့သတ်မှတ်မှာမဟုတ်ဘူး မိပို။ နင့်ကိုအရင်လေးတစ်ရပ်လို ထင်ရာကစား
သွားမှာကို နင်သိပါရဲ့လား။ နင့်အန္တရာယ်ကိုရော မြင်ရဲ့လား။

ရင်တွေပူလိုက်ရတာမိပိုရယ်။ ငါအဖြူစင်ဆုံးချစ်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်
ချင်းကို ဒီလိုလူရဲ့လက်ထဲတော့ အလွယ်လေးအပါမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါ
အမှန်ပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတူရှိစဉ်အခိုက် အနိုင်ယူခိုက်ကျခဲ့တာတွေကို နင်အမှတ်ထား
ခဲ့သလားမိပို။

အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့။ နင့်အပေါ်မှာ သူများတွေထက် ပိုသာတဲ့
ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ချစ်တယ်ဆိုတာကို နင်ယုံကြည်စေချင်ပါတယ် မိပိုရယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

အနောက်ကိုလည်ဆန့်ကြည့်ရာမှ ဖျတ်ခနဲပြန်လှည့်ကာ ရန်တွေ့
လိုက်သည့်သူမကြောင့် သူပြေးလိုက်မိ၏။ ဒီကောင်လေးနဲ့ သဒ္ဓါကြားကို
သူ တော်တော်ကြီးကြိုးစားပြီး ဝင်ရောက်လာ။ အင်းပေါ်လေ၊ သွန်းနဲ့
သူတောင် (၂၅)နှစ်ကြာ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ။ သဒ္ဓါတို့နှစ်ယောက်ကတော့
အနည်းဆုံး အနှစ် (၂၀)လောက်တော့ ရှိကြမှာပါပဲ။

“ဇက်လည်း လည်သွားပါဦးမယ် သဒ္ဓါရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ
လဲ။ လင်းလက်က သွန်းကိုပို့ပြီး ပြန်လာရင် ကြာဦးမှာ။ မင်းကို အိမ်
အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောထားရဲ့သားနဲ့”

ရွှေပဒသာစာပေ

“ရှင်ကို မပို့နဲ့လို့ အခါခါပြောနေတာ မကြားဘူးလားရှင်။ ရှင် အခုလိုလုပ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာ၊ အလင်း ဘယ်လောက် စိတ်ပူပြီး ကျန်ခဲ့ရသလဲ”

“သူက ပူတာလား။ မင်းက ပူတာလား သဒ္ဒါ။ ပြောပါဦး”

ကားကို လမ်းဘေးမှာတိုးရပ်လိုက်၏။ သူမက ဘေးတံခါးကို ဆွဲ၍တစ်မျိုး၊ တွန်း၍တစ်ဖုံ ဖွင့်ပါသော်ငြား တံခါးက တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ပါလေ။

“မင်းပင်ပန်းရုံပဲရှိမယ် သဒ္ဒါ။ ကားတံခါးက ကိုယ် ဖွင့်ပေးမှရမှာ”

“ရှင်နော်. . . ကားကိုဘာလို့ရပ်လိုက်တာလဲ”

“ကိုယ်သိချင်တာကို အရင်ဖြေလေ”

“ဘာလို့ဖြေရမှာလဲ။ ရှင်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“မင်းကိစ္စက ကိုယ့်ကိစ္စပဲပေါ့ သဒ္ဒါ။ ကိုယ်ကောင်းကောင်းနေတာကို မင်းမဖြေရင် ကားကို ခေါင်းပြန်လှည့်ရလိမ့်မယ်နော်။ ဘယ်သူအိမ်ကို ရောက်သွားမယ်ထင်သလဲ”

“ရှင်နော်. . . ရှင်”

မျက်လုံးဝိုင်းကလေးတွေက ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာလေ၏။

တံခါးလည်းဖွင့်၍မရ။ သူ့ကိုလည်း ကြောက်လန့်ရင်း အော့အန်တွေ ပင် ပြန်လာချေပြီ။ အလင်းရေ! ငါ့ကိုကယ်ပါဦး။ နင်စိုးရိမ်သလိုဖြစ်နေတာ ကို နင်သိပါ့မလား။

“မင်းနဲ့လင်းလက်က ဘယ်အဆင့်ကိုရောက်နေပြီလဲ”

နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ လူကိုတရားခံမေးသလို လာမေးနေရသလား။ ဘေးနားမှာ ကားတွေတစ်စုံတစ်ရာမောင်းသွားပေမယ့် ကုကယ်သူမဲ့နေ ရတာလေ။

“ဖြေလေ”

လူက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ပေါင်ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်လုံး ဆုပ်ထားတာကို သူ့လှမ်းကိုင်လိုက်တော့ လက်အစုံက အေးစက်လို့ပါ လေ။ ကြောက်တာလား။ အင်း. . . ငါ့မှာ ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့တာမို့ လန့်တာပဲဖြစ်မှာပါနော်။

“သဒ္ဒါ”

“ဟို. . . ဝိုက်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဒါ. . . ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့. . . ဘာလဲ”

“အလင်းကို ပို့ချစ်တယ်”

“ဘာရယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူမှဖျက်လို့မရတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပဲ”

“သေချာလား သဒ္ဓါ”

“...”

“ကောင်းပြီလေ... မင်းစိန်ခေါ်ရင် ကိုယ်ကလည်း ဘွားမခတ် စတမ်း ပေါ့။ အဲဒီစကားကို မင်းပြန်ရင်သိမ်းပေးပါ သဒ္ဓါ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကိုယ်က မင်းကို မြင်မြင်ချင်းချစ်မိသွားလို့ပါ။ မင်းဆီက ပြန်ပေးလာမယ့်ချစ်ခြင်းတွေကို ကိုယ်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရဘူး။ ဟုတ်ပြီလား”

“အို! မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပို့မှာ အလင်းတစ်ယောက်လုံးရှိနဲ့ပြီးသား လို့ ရှင်ကိုပြောထားပြီးပြီလေ”

သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားစက်ကို နှိုးလိုက်လေ၏။ အချက် ပြီးကိုဖွင့်၍ ကားကိုပြန်ကွေ့လိုက်စဉ် သူမမျက်လုံးအစုံ ကျယ်သွားရ လေသည်။

ဘုရားရေ! ဒီလူတော့ ပို့ကိုခေါ်ချင်ရာခေါ်သွားတော့မှာပါလား။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ။ မင်းစကားကို ပြန်ရင်သိမ်းလို့”

“ရှင်... ရှင်နော်။ ကားကို ချပုန်လှည့်ပေးပါ”

“...”

“ကိုလျှမ်းထက်သန့်၊ ပိုတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ကားကိုပြန်လှည့် ပါ။ ရှင်ခေါ်တဲ့နောက်ကို ပို့မလိုက်နိုင်ဘူး”

သူ့လက်မောင်းကို လာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့် လက်ထွယ်သွယ်လေး များက အေးစက်စက်။ အနိုင်ကျင့်ရာများရောက်နေပြီလား။ လျှမ်းထက် သန့်ရဲ့ဘဝမှာ မဖြစ်နိုင်တာမရှိခဲ့ဘူး သဒ္ဓါပို။ ကိုယ်က လိုချင်ပြီဆိုရင် ရအောင်ယူလေ့ရှိတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲခက်ခဲနေပါစေ။ မလျှော့သော ဖွဲ့နွဲ့ဝိရိယရှိတတ်တဲ့လူလေ။

ကဲ၊ မင်းဘာဆက်ပြောမလဲ ကြည့်ကြပါဦးစို့။

“ကို... ကိုသန့်၊ ပို တောင်းပန်ပါတယ်။ ရှိကြီးမိုးပါရဲ့”

“ကိုယ်ပြောစေချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး သဒ္ဓါ”

“ပို ပြန်ရင်သိမ်းပါတယ်”

“သေချာလား”

ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်ပြစဉ် ကားက ကျီခနဲ ရပ်သွားလေ၏။ အမယ်လေးလေ... အတင်းကြီးထိုးရင်လိုက်ရတယ်လို့။ ဒုက္ခတွေတော့ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုစဉ်းစားပေးမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုလား သဒ္ဓါ”

“အဲဒါကတော့...”

ကားစက်ကိုပြန်နှိုးတော့ သူမမျက်လုံးလေးတွေက သနားစွာ တောင်းပန်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ကိုယ်တော်တော်များ ဗိုလ်ကျနေ မိပြီလားသဒ္ဓါ။ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ မင်းကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်မိတဲ့ ချစ်စိတ် တွေက အရိုင်းဆန်သလိုဖြစ်ခဲ့ရင်လေ။

“ကိုသန့်...”

“Yes or No ယုံကြည်ပါ သဒ္ဓါ။ ဒါဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိုယ်စောင့်နိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ပို စဉ်းစားပေးမယ်”

“Are you sure?”

“ဟုတ်”

“OK... ဒါဖြင့် သဒ္ဓါအိမ်ကိုသွားကြစို့”

တော်ပါသေးရဲ့။ အိမ်ပြန်ဖို့စိတ်ပြောင်းသွားပေလို့ပဲ။ နို့မို့ကား

များနေတာနဲ့ပဲ အိမ်ကိုရောက်ဖို့ ကြာနေဦးမှာလေ။

“လမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်ပေးနော်”

“အိမ်ရှေ့အထိပို့မယ်”

“ပိုက...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အိမ်ပေါ်ထိလိုက်လည်မယ် သဒ္ဓါ။ ဟုတ်ပြီလား”

သူမ သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ ဇွတ်ကြီးပါပဲလား။ ဒီအတိုင်းသာ ရှေ့ဆက်သွားရရင် သူနဲ့အလင်း ထိပ်တိုက်တွေ့မှာမလွဲ ပဲလေ။

“ဒါလည်း ငြင်းဦးမှာလား”

“သဘောရှင်၊ ရှင့်သဘောပဲ”

သူက သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်လိုက်လေ၏။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ် တော့ သူအရင်ဆင်းလိုက်ပြီး သူမဘက်တံခါးကို လာဖွင့်ပေးပါသည်။ ခြံစည်းရိုးတံခါးသေးသေးလေးကိုဖွင့်ဝင်စဉ် အိမ်ဝမှာ မေမေက ရပ် စောင့်နေလေ၏။

“အလင်းလား... သမီး”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ”

“ဒါဆို ဘယ်သူတုန်း”

ခြံထဲမှာ ထွန်းထားတာက မီးလုံးမို့ မေမေ သဲသဲကွဲကွဲမတွေ့ရ သူမ အိမ်လေးပေါ်ထိ သူတက်လိုက်လာတော့ မေမေမျက်နှာမှာ တအံ့ တကြဲ။ အလင်းက ပုဆိုးပဲအမြဲဝတ်လေ့ရှိပြီး သူကတော့ ဘောင်းဘီပဲ ချီသည့်လူလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျွန်တော် လျှမ်းထက်သန့်ပါ အန်တီ။ ‘ဗျူတာလူ’ကုမ္ပဏီက GM ပါ။ အခု သဒ္ဒါလုပ်နေတဲ့ ‘ဒီလှိုင်းခ’ရွှေဆိုင်က သွန်းရဲ့ ငယ်သူ ငယ်ချင်းပါ”

“ဪ၊ ထိုင်လေ သားရဲ့။ အစ်ကိုရေ... ဒီမှာ ဧည့်သည်မိ လာတယ်”

သစ်သားဆက်တီလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း အိမ်လေးကိုဝိုက် အကဲခတ်၍ကြည့်လိုက်မိ၏။ မိသားစုသုံးဦးတည်မို့ အိမ်သေးသေးလေး ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ထဲမှအပြင်အဆင်တို့က သေသေသပ်သပ်နှင့် ကြည့်လို့ အဆင်ပြေပါသည်။ သဒ္ဒါက အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းသည့် မိန်းကလေးမဟုတ် ပါလား။

အိမ်ထဲမှအသက် (၅၀)ခန့်လူကြီးထွက်လာတော့ သူ ထရင်၍ကြ လိုက်ပါ၏။ သူမမျက်နှာကတော့ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့်ပါလေ။

“ထိုင်ပါ မောင်ရင်။ သမီးကိုလိုက်ပို့ပေးတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“ခဏနော်၊ အန်တီ တစ်ခုခု...”

“နေပါစေအန်တီ။ ဦးချုပ်နေပြီမို့ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော် ပြန်တော့မှာပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လူကြီးတွေကို ရည်ရည်မွန်မွန်ပင်ပြောနေတာမို့ သူ့ကိုမျက်စောင်း သာခဲလိုက်မိတော့၏။ ခုနတုန်းကဖြင့် ဇွတ်တရွတ်ထင်ရာခိုင်းတော့မည့် ပုံနှင့်လေ။ မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။ တကယ်ပဲ မုန်းစရာကြီး။

“နောက် အားရင်လည်း လာလည်ပါသားရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

“မေမေကလည်း”

“ဟဲ့၊ ဧည့်သည်ကို ကျေးဇူးတင်စကားလေးဘာလေးမပြောဘဲ ဇွတ်တုတ်ထိုင်နေရလား သမီးရဲ့”

“နေပါစေ အန်တီ။ သူလည်း ပင်ပန်းလာတာကိုး။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီနဲ့အန်ကယ်။ ငြုန်းစားကြီးလာတာမို့ ဘာမှဝယ်မလာ မိလို့ အားနာပါတယ်။ နောက်မှပဲ”

“ရပါတယ် မောင်ရင်ရယ် မလိုပါဘူး”

“ကိုယ်ပြန်ဦးမယ် သဒ္ဒါ။ မနက်လာကြိုမယ်နော်”

လူကြီးတွေရှေ့မှာ ခပ်ပိုင်ပိုင်ပင်ပြောချလိုက်တာမို့ သူမစိတ်ထဲ သွားရပါ၏။ ကြာရင် ဒီထက်ပိုပြီးပြောလာတော့မှာမို့ သူ့လက်ကိုဆွဲခေါ် ခဲ့ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း။ ကိုယ်မပြန်မှာစိုးလို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကန်တော့ပွဲထိုးဆို ထိုးပါ့မယ်ရှင်။ ပြန်ပါတော့ မနက်ကိုလည်း လာမကြိုပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“စိတ်ချ။ ကိုယ့်က မင်းတားရင် ပိုပြီးရှေ့ချင်တော့ ခက်တယ် သဒ္ဓါရဲ့။ မနက် (၇)နာရီထိုးတာနဲ့ အိမ်ရှေ့အရောက် လာကိုလာဦးမှာ”

“ရှင်နော်၊ ပြောနေတဲ့ကြားက”

ခြံပြင်သို့ရောက်လာပြီး ကားတံခါးဖွင့်လိုက်စဉ် သူ့မျက်နှာလည် ထွက်သွားလေ၏။ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ ထိုးလိုက်သူက သူမရဲ့ အလင်းရယ်လေ။

“ဟယ်! အလင်း၊ မလုပ်နဲ့လေ”

“ယုတ်မာဦး၊ ခင်ဗျား မိမိကို လက်ဖျားနဲ့တို့ရဲတို့ကြည့်လိုက် စမ်းပါ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အလင်း”

“နင် ဝင်မဆွဲစမ်းနဲ့ မိမိ။ ငါဒေါသတွေ နှင့်ဆီရောက်လာလိမ့် မယ်”

“တော်ပါတော့ အလင်းရယ်”

တားနေသည့်ကြားက သူ့ကို အလင်း၏လက်သီး သုံးလေးချက် တော့ ထိသွားလေ၏။ သူက နှုတ်ခမ်းမှသွေးစကို လက်ခံဖြင့် ပွတ်သုတ်

လိုက်ပြီး အလင်းကိုပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ။ လမ်းထဲမှာ အိမ်တံခါးတွေပိတ်ကုန်ပြီမို့ သူမ တိုးတိုးကျိတ် ကျိတ်တားနေရတာမဟုတ်လား။ အလင်းတစ်ယောက်ကတော့ ပြဿနာ ကို မီးခွက်ထွန်းပြီး ရှာချေပြီပဲ။

“ငါက ငါ့အသားကိုထိရင် ဒီထက်ပိုပြီး ပြင်းထန်တဲ့တုံ့ပြန်မှု မျိုး ပြန်လုပ်တတ်တယ် လင်းလက်ရဲ့”

“လုပ်လေ... လုပ်စမ်းပါ အလင်းတို့က ယောက်ျားချင်း နယ် ခွေးဘူး”

သူက လမ်းဘေးမြောင်းထဲသို့ သွေးရောနေသည့် င်ကျီကိုတံတွေး ကို ပျစ်ခနဲထွေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် လင်းလက်၏လက်ကို အတင်ဆွဲ ထားသည့်သူမကို ဝိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကိုယ့်ရင်ထဲနာတယ် သဒ္ဓါ။ မင်း ဒီကောင့်လက်မောင်းကို အားကိုး ကြီးဆုပ်ကိုင်ထားတာကမှ ကိုယ့်ကို ပိုပြီးနာကျင်စေတာပါ။

မလိုချင်ဘူး။ ဒီလက်လေးတွေက ကိုယ့်ကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ထားသင့် ထာလေ။ ပြီးတော့ အဲဒီလက်ဖဝါးနုနုလေးတွေကို ကိုယ်သာလျှင် ပိုင်ပိုင် ခြီးဆွဲခေါ်သွားချင်တာပါ။ ခုတော့ မင်းက ကိုယ်မဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက် ကိုမှ ဆွဲထားရတယ်လို့။

“ခုချက်ချင်း သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ပါ သဒ္ဓါ”

“ဟင်!”

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားတယ်နော်”

“ခင်ဗျား”

သူ့ကိုအော်လိုက်စဉ် မိမိလက်တို့က ဖျတ်ခနဲပြုတ်သွားလေ၏။ အလို ဒီလူမှာ ဘယ်လို power တွေများရှိနေလို့ မိမိကိုလွှမ်းမိုးနိုင်ရတာလဲ။

တအံ့တသြဇာနော် သူ့ထံမှ စကားသံထွက်လာပြန်လေသည်။

“မင်း၊ သဒ္ဓါနဲ့သူငယ်ချင်းဆိုရင် အဲဒီအဆင့်မှာပဲ ရပ်နေပါ လင်းလက်။ ရှေ့ကိုဆက်တိုးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ခင်ဗျားအမိန့်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ မိမိကို ကျုပ်ပိုင်တယ်”

သူ့ထံမှ မထိတရီအပြုံးပေါ်လာလေ၏။ ပိုင်တယ်တဲ့လား။ ဆိုင်တောင်မဆိုင်သေးတဲ့လူကို သူ့နှလုံးသားကိုပိုင်တယ်လို့ ရဲတဲ့စွာပြောနေတာလေ။ မင်းငယ်ပါသေးတယ် လင်းလက်ရယ်။

“စကားကိုအကုန်မပြောပါနဲ့ လင်းလက်။ သဒ္ဓါကို မင်းဆိုင်မလား ငါပိုင်မလားဆိုတာ အချိန်က သက်သေပြပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မင်းသိထားဖို့က တစ်ခုတည်းပဲ လင်းလက်။ ငါက နှုတ်ခမ်းကွဲရုံလောက်ပဲ နာကျင်ရတာပါ။ မင်းရဲ့နှလုံးသားကို ငါ အရှင်လတ်လတ် နာအောင်လုပ်ပြမှာ အသေအချာပဲ။ မင်းစောင့်ကြည့်လိုက်လေ။ လျှမ်းဆက်သနဲ့ရဲ့ရာဇဝင်မှာ ဘယ်တော့မဆို Responds ကို အမြဲတမ်း နှစ်ဆပြန်လုပ်တတ်တယ်။ ကိုယ်ပြန်ဦးမယ် သဒ္ဓါ။ See you tomorrow morning ”

မှတ်တက်ရပ်နေမိစဉ် အလင်းထဲမှ တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ သူ့ဘေးက back ဆုတ်၍ ထွက်သွားလေ၏။ လမ်းပေါ်မှခဲလုံးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်တော့ မိမိက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

“အလင်း”

“နင် အခုချက်ချင်း အလုပ်ထွက်တော့ မိမိ”

“အလင်း၊ ငါ... ငါ... သုံးနှစ် bond ထိုးထားတယ်ဟဲ့”

သူ့နှလုံးခုန်သံ ရပ်သွားရသည့်နှယ်ပင်။ အဲဒီငွေတွေက သူတို့ဘဝကို ဘယ်အချိန်ထိ အုပ်စိုး မိုးကာထားမှာပါလိမ့်။ ငါစိတ်နာတယ် မိမိ၊ အဲဒါအမှန်ပဲ။

♥ ♥ ♥

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၅)

“ထမင်းကြော်စားမှာလား”

“မစားပါဘူး”

“နင်ကလည်းဟယ်”

“ငါ့ကိုမဟေးနဲ့စမ်း၊ နင် ဒီလူကို ဘာကတိတွေပေးထားလဲ မိပို၊ အခု ငါ driver သွားလုပ်ရမှာ၊ နေ့လယ် ဝယ်ရော့မှာ ထမင်းကျွေးတယ်၊ အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ငါမေးတာသာဖြေ”

အဲဒါမှအကုသိုလ်၊ လူကိုအကျပ်ရိုက်စေတဲ့မေးခွန်းတွေချည်း မေးနေကြတာပါလား၊ အလုပ်ထွက်ချင်ပေမယ့် ပို့မှာ လျော်စရာငွေက မရှိ၊ အလုပ်ဆင်းပြန်တော့လည်း ကိုသန့်အန္တရာယ်က တဖောင့်၊ ခုလည်း အလင်းက

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြဿနာရှာပြန်ပြီလေ။

“ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

“နင် မရှင်းမရှင်းမလုပ်နဲ့နော် မိမိ။ ငါ့အကြောင်း နင်သိတယ် မဟုတ်လား”

စိတ်ကြီးနဲ့ငါနဲ့ ညစ်လိုက်တာနော်၊ ဖေဖေက ခပ်စောစောကတည်းက အလုပ်သွားပြီး မေမေက ဈေးသွားပြီမို့ ပိုတုရန်ဖြစ်တာကို တားမယ့်သူမရှိ။ ဒင်းကလည်း အစောကြီးကို ပေါက်ချလာရတယ်လို့။

“ငါ့ကိုလာမဆွနဲ့နော်၊ ငါအလုပ်ဆင်းတာ သွန်းအသိ”

“အေးလေ၊ အလုပ်ဆင်းတာပဲ ကောင်းကောင်းဆင်းမှပေါ့။ ဘယ်နှယ် ဟိုလူက လာပြီရတာလဲ အဲဒါကိုရှင်း”

“သူဟာသူ လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုပြီး...”

“အဲဒါ နင်ငြင်းပါလား။ ဘာလို့ နင့်ပါးစပ်က အာစေးမိနေလဲ”

“ငြင်းတာပဲဟဲ့။ သူက အတင်းလိုက်ပို့တာ ငါဘာပြောလို့ရမှာလဲ။ သွန်းကိုယ်တိုင်က ထည့်ပေးနေတာ”

“သူက နင့်အုပ်ထိန်းသူမို့လို့လားကွ။ နင့်ကို ဟိုလူနဲ့တွဲဖို့ပြောရအောင် ဘာလဲ”

ထမင်းကြော်အိုးကို ဖိုပေါ်မှချလိုက်ပြီး ရေနွေးအိုးတင်ထားလိုက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါ၏။ မနေ့ကတည်းက ထမင်းချိုင့်ထည့်ရန် မေမေ ငါးကြော်ပေးထားတာ မို့ ဟင်းထပ်ချက်ရန်မလိုပါ။ ထမင်းချိုင့်ထည့်ဖို့ထက် အလင်း ရန်လာရှာတာကို ပိုဦးစားပေးရှင်းရဦးမှာလေ။

“လူမှုရေးတို့၊ အားနာမှုတို့လည်း ရှိသေးတာကိုး”

“ဘာလူမှုရေးလဲ။ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ နင် နေရာတကာ အားနာနေရင် လူပါ၊ ပါသွားလိမ့်မယ် မိမိရဲ့”

“နင်အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ အလင်းရဲ့။ ငါ့အန္တရာယ်ကိုတော့ ငါကြည့်ရှောင်တတ်ပါတယ်။ သူလည်း ဒီလောက်ထိ မရိုင်းပါဘူး။ မေမေတို့ကို တရိုတသေစကားပြောသွားတဲ့ဟာ”

“ဘာမရိုင်းရမှာလဲ။ ညကပဲ ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောသွားလဲ နင်သိတယ်လေ”

“အဲဒါ နင့်ဘက်ကလွန်တာလည်း ပါတယ်လေ။ သူ့အသားနာမှတော့ ဒီလိုပဲ ပြန်ပြောတော့မှာပေါ့။ နင်ဗိုလ်ကျတာကို သည်းခံတာ ငါတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ လူတိုင်း နင့်ကိုသည်းခံမယ်ထင်နဲ့”

“မိမိ”

ကြည့်စမ်း! သူ့ကို မိမိပြန်အော်နေပါရောလား။ ဘယ်တော့မှဆို သူပြောသမျှ မျက်နှာသေလေးနဲ့ ငြိမ်နေတတ်တဲ့ကောင်မလေးက ခုတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့ကိုတုံ့ပြန်နေပါရောလား။ ဘယ်လိုလဲ မိပို။ နင့်မှာ ဘယ်က ခွန်အားတွေရလို့ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့များ ငါ့ကိုပြန်အော်နေတာလဲ။

“နင်တောင်မှ သူဌေးသမီးပဲ ရှာချင်တာဆို။ ငါလည်း ဒီလိုလူနဲ့တွေ့တာ ဘာအကြောင်းလဲ။ အိမ်အထိလိုက်တွေ့မှတော့ ငါ့ကိုအတည်မဟုတ်ဘူးလို့ နင်ငွတ်ငြင်းမယ်မကြုံနဲ့ အလင်း... ငါ”

“တော်... တော်... တော်တော့။ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်စမ်းမိပို”

သူ လက်ကာပြလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုငုံ့ချထားလိုက်မိ၏။

ဘုရားရေ! သူ့အလွယ်တကူပြောထွက်ခဲ့တဲ့စကားတွေကို အတည်လို့ မိပိုက ယူဆထားသတဲ့လေ။ တကယ်ရည်မှန်းထားတယ်လို့များ နင်ထင်နေလား။ ငါက ငါက အိမ်မှာ မိထွေးနဲ့အတူမနေချင်တော့လို့ ဘာရယ်မဟုတ် ပြောခဲ့မိတာပါကွာ။

လောကမှာ ဘယ်အရာမဆို သူတန်ရာတန်ကြေးနဲ့ပဲ ဝယ်လို့ရတာတဲ့။ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့အဆင့်အတန်းနဲ့ သင့်လျော်ရာကိုပဲ ငါရမယ်ဆိုတာကို အလိုလိုနားလည်ထားပြီးသားပါ။ ဒါကို နင်မသိနိုင်ဘူးတဲ့လား။ ငါမဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုရွေးဖို့ နင်ပြင်ဆင်နေပြီလားဟင်။

“နင် သူ့ကိုခေါင်းညှိတ်လက်ခံလိုက်ပြီလား မိပို”

“စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ငါ ဒီလောက်အညွှာမလွယ်ဘူးဟဲ့”

ရင်တော့ တော်တော်အေးသွားရပါ၏။ တွေ့တာမှ လင်းလောက်ပဲရှိသေးတာ။ မိပိုမှာ မာနလေးတော့ ရှိသေးတာပဲလေ။

“သူ ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“အင်း...”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ညကပဲ”

“နင်ဘာပြောလိုက်လဲ”

တုံ့ပြန်သံထွက်မလာပါချေ။ ဘုရား! ဒီလူ့ကိုလက်သင့်ခံဖို့များ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလားမိပို။ ဘာမဆို အစစတိုင်ပင်ခဲ့ပါလျက် ဒီကိစ္စကျမှ ငါ့ကိုအသိမပေးဘဲ နင်တိတ်တဆိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား။ လူက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင်း အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့တော့ပါချေ။

မိပို၊ အနီးဆုံးမှာရှိနေတဲ့ငါ့ကိုတောင် နင်မမြင်ဘူးပေါ့။ ၅၂၈ ကာလပြီး နှယ်လာခဲ့တဲ့ ရေသောက်မြစ်ကိုကျ လျစ်လျူရှုမိနိုင်တာပေါ့လေ။ အစက ငါမရိပ်မိခဲ့ပါဘူး။ အခု သူများလှတော့မယ်ဆိုမှ ငါက ပန်းဝင်ခါနီး ချော်လဲတဲ့အပြေးသမားလိုဖြစ်နေပြီလေ။

အချစ်ဆိုတာ ဖွင့်မပြောပြပါဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အလို

လိုသိနိုင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူးလား မိမိ။ ရေထဲလွတ်သွားတော့မှ ငါမိတဲ့ ငါးက ကြီးတယ်လို့ထင်နေရင် ငါက လောဘသမားတစ်ဦးပဲဖြစ်တော့မှာ အမှန်ပဲလေ။ နောက်ကျခဲ့ပြီလား သူငယ်ချင်းရယ်။

“ငါ စဉ်းစားပေးမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်”

မငြင်းဘူးပေါ့လေ။ ခါးခါးသီးသီးငြင်းလိုက်ရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ ငြင်းယှဉ်နိုင်တဲ့သတ္တိတွေ ပျောက်ကုန်ပြီလား။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ဒီလူ နဲ့ဆိုမှ နှင်တွေ့ခဲ့ရတာလား။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားမိမိ။ ကျေးဇူးပြုပြီး နှင်ငြင်း ပေးပါနော်။

“ငါက ခေါင်းခါခိုင်းရင်ရော”

“အလင်း...”

“လန့်မသွားပါနဲ့။ ငါ ဒီလောက်ထိဝင်ပြီး မစွက်ဖက်ပါဘူး”

နှင် ဒီလောက်မျက်နှာပျက်စရာမလိုပါဘူး အလင်းရယ်။ “ငါ သဘောမတူဘူး။ ဒီလူကို နှင်ခေါင်းခါလိုက်ပါ” လို့ပြောလိုက်ရုံနဲ့ ပြီး ပါတယ်။ ငါက မိန်းကလေးပါ။ ကိုယ့်ကိုဖွင့်ပြောလာတဲ့သူကိုပဲ စဉ်းစား ခွင့်ရှိတာကို နှင်သိပါရဲ့လား။

“ငါ သူ့ကိုတောင်းပန်ပေးပါ့မယ်”

“ဘာရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဲဒါ နှင်အတွက်ပါ မိမိ။ ငါ့မာနကို ဒီလူခြေဖမ်းအောက်မှာ ချပေးလိုက်ရတာ ငါ့အတွက် ဘယ်လောက်ထိခက်ခဲမလဲဆိုတာ နှင်သိ တယ်မဟုတ်လား”

“ငါ့ကိုငဲ့ပြီး နှင်ဒီလောက်ထိလုပ်ဖို့မလိုပါဘူး အလင်းရယ်”

“ငါလုပ်သင့်တယ်ယူဆလို့ လုပ်မှာပါမိမိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချင့်ချိန် စဉ်းစားပြီးမှ နှင်လက်ခံပါ။ ငွေကြေးချမ်းသာတာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ နှင်ခေါင်းမညှိတ်မိပါစေနဲ့။ ငါ စေတနာနဲ့ပြောနေတာပါ မိမိ”

“ငါနားလည်ပါတယ်”

ခေါင်းကိုသာ အသာညှိတ်လိုက်မိပါ၏။ စေတနာတဲ့။ အဲဒီ နောက်မှာ မေတ္တာဆိုတာ ပါမနေဘူးပေါ့နော်။ ငါအမှန်တကယ်လိုအပ် နေတဲ့မေတ္တာတရားကိုတော့ နှင်မပေးချင်ဘူးပေါ့လေ။ ဟုတ်လား... အလင်းရယ်။

“တိ! တိ!”

“သမီးရေ ပြီးပြီလား။ ဒီမှာ မောင်ထက် လာကြိုနေပြီ”

ဈေးမှ မေမေပြန်လာတာနှင့်များ တိုးလေသလား။ ထမင်းခွက် ထမင်းစားဖြစ်တော့တဲ့ ထမင်းချိုင့်ကိုသာ ထည့်လိုက်တော့၏။ နှစ်ယောက် သာအတူထွက်လာတော့ သူက ကားပေါ်မှဆင်းကာ စောင့်နေလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုယ် နောက်မကျပါဘူးနော်”

“နောက်ကို လာမကြိုပါနဲ့လား ကိုသန့်၊ တကူးတကကြီးဆိုတော့ အားနာလို့ပါ”

“ဒီလိုပြောဖို့မလိုပါဘူး သဒ္ဓါ”

သူမနောက်မှာကပ်ပါလာသည့်ကောင်လေးကို သူကြည့်လိုက်ပါ၏။ ညကကိစ္စ ခုထိ အစာမကြေသေးတဲ့ပုံလား၊ တကယ်တမ်းနစ်နာရတဲ့လူက သူပါလေ။

“ညကကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် လွန်သွားတာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

မျက်နှာတစ်ဖက်ပင့်သွားရပါ၏။ ဘာသဘောပါလိမ့်၊ ဒီလိုတောင်းပန်မည်ဟု ထင်ထားတာကြောင့် တအံ့တသြဖြစ်သွားရလေသည်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာ plan တွေများချထားကြလဲ လင်းလက်ရေ၊ ကိုယ်က အချဉ်မဟုတ်တာတော့ အသေအချာပါပဲ။

“မိမိကြောင့်ပါ”

“OK... လေ။ ကိုယ်မေ့ပေးပါ့မယ် လင်းလက်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့သတိပေးလိုက်မယ် ကိုသျှမ်းထက်သန့်”

“ဘာများလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ခင်ဗျားကြောင့် မိမိ မျက်ရည်မကျပါစေနဲ့၊ မိမိသာ ခံစားရရင် ကျွန်တော်က အသက်ချင်းလဲရရင်တောင် မနှမြောဘူးဆိုတာပါပဲ”

သူ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ လက်ကမ်းပေးလိုက်တာကို ကောင်လေးက စိတ်မပါဟန်ဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ စိမ့်ခေါ်ရင် အဆုံးထိပေါ့ လင်းလက်ရယ်။ အချစ်ဟာ စစ်ပွဲလို အနိုင်ရဖို့မလွယ်ကူမုန်း၊ ငါလည်းသိနေပြီးသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာစစ်မှန်ရင်တော့ သဒ္ဓါရဲ့နှလုံးသားကို ငါပိုင်ပိုင်ကြီးရနိုင်မှာပါလေ။

“ကားပေါ်တက်တော့လေ သဒ္ဓါ”

“ဟုတ်”

ဖွင့်ထားပေးသည့်တံခါးမှတက်ရန် ခြေကိုလှမ်းလိုက်စဉ် အလင်းက သူမလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထားလိုက်လေ၏။ နားနားသို့ကပ်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည့်စကားက သိပ်မကျယ်ပေမယ့် နားသယ်စပ်ကို လာရိုက်လိုက်သည့် ထွက်သက်ငွေ့ငွေ့ကြောင့် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖိုသွားရပါသည်။

“အစစ အမြဲသတိနဲ့ဆက်ဆံပါ မိမိ”

“အင်းပါ”

“သွားတော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လက်မောင်းကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ ဘဝမကျလှပါ
ချေ။ သူ့ရင်နေရာကို ကွယ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားတာမို့ သဒ္ဒါကိုများ ဒီ
ကောင် နမ်းလိုက်လေသလား။ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည့် သဒ္ဒါ
မျက်နှာမှာ ဘာအပြောင်းအလဲမှမရှိတာမို့ ရင်အေးသွားရပါသည်။

နေနင့်ဦးပေါ့ လင်းလက်ရယ်။ သဒ္ဒါချစ်ခြင်းတွေကို ငါအပိုင်ရ
တဲ့တစ်နေ့ မင်းရှေ့မှာ မင်းအသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် ငါလုပ်ပြမယ်
မှတ်။

ကားကို back ဆုတ်လျက် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကတ္တရာလမ်းမကြီး
ရောက်တော့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းလာခဲ့သည်။ သူ့ကြိုပို့လုပ်ခွင့်ရသည်
နှင့် သဒ္ဒါ၏အလုပ်ချိန်ကို ပြင်ချေပြီ။ အလုပ်စချိန်ကို နောက်ရွှေ့၊ အလုပ်
ဆင်းချိန်ကို ရှေ့ရွှေ့လုပ်တော့ သွန်းရဲ့မျက်စောင်းထိုးချက်တွေက မြား
တံတွေနယ်။ အချစ်ဟာ မညီမျှခြင်းတွေကို ပေးတတ်တယ်ဆိုရင်တောင်
မှ ဒါတွေအားလုံးကို ညီသွားအောင် သူညီပြလိုက်ချင်တာလေ။

“breakfast...ဘာစားခဲ့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ်လာတာ စောသွားတာကိုး။ သဒ္ဒါ ဘာစားချင်လဲပြောလေ”

“ဘာမှမစားချင်ပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တစ်ခုခုစားကြရအောင်လေ။ ထမင်းကြော်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်
ကော်ဖီနဲ့မုန့်ပဲ စားချင်လား”

“နေပါစေ... ပို, ဆိုင်ကိုပဲ မြန်မြန်ရောက်ချင်ပြီ”

သူ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့ဘာတွေစိစဉ်ထားလဲဆိုတာကို သဒ္ဒါမှမသိ
သေးတာလေ။ လင်းလက်နဲ့တိုင်ပင်ခွင့်ရသွားရုံနဲ့ ကိုယ့်ကိုအသာလေး
ရှောင်လို့ရမယ်ထင်မထားပါနဲ့ သဒ္ဒါ။ ကိုယ်က အသာလေးလှည့်စားလို့
ရမယ့် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးလေးမဟုတ်တာကို မင်းသိထားပါ။

“မင်း (၁၀)နာရီမှ အလုပ်စတင်ရမှာ သဒ္ဒါရဲ့”

“ရှင်!”

“ပြန်ရင်တော့ (၇)နာရီပေါ့”

“ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ အန်တီနဲ့သွန်း စိတ်တိုအောင်”

“မကျေနပ်လို့ထွက်ဆိုလည်းထွက်ပေါ့ သဒ္ဒါ။ မင်း bond ထိုး
အားတဲ့ (၅)သိန်းကို လျော်ပေးပြီး ကိုယ့် secretary ဝင်လုပ်ရုံပေါ့။
ချုပ်ချင်လား... ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာလေ”

“မလုပ်ပါဘူး၊ ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းအမူအရာကို ပြင်လိုက်ပါ သဒ္ဒါ။ လင်းလက်နဲ့ပြောဆိုတိုင်
ချုပ်ချင်သွားတာနဲ့ ကိုယ့်ကို ဒီလိုလေစိမ်းတွေ မတိုက်ချင်နဲ့။ ကိုယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မကြိုက်ဘူး။

ကားကို ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဆင်းလိုက်လေ၏။
တစ်ဖက်ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်၍ သူမလက်ကိုကိုင်ကာ ဆင်းစေလေသည်။
ခုနစ်ကဖြင့် အလင်းနဲ့အလံဖြူပြီး စစ်ပြေငြိမ်းကြပြီးတော့ အခု တစ်စခန်း
ထလာပြန်ပါရောလား။

လက်ဖျားကိုဆုပ်ကိုင်ထားဆဲမို့ ရုန်းလိုက်ပေမယ့် သူကလွတ်
မပေးချေ။ အခုလေးတင်ပဲ အလင်းသတိပေးလိုက်တာမှ ဗုဗုနွေးနွေးရှိ
သေးတာလေ။ ဒီလူလက်ကလွတ်အောင် ပို ဘယ်လိုများလုပ်ရပါ။

“ထိုင်”

ကော်ဖီနှင့်မုန့်တွေကိုမှာလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်
ကြီးကြည့်နေတာမို့ မျက်လွှာကိုချထားလိုက်မိသည်။ သတိတဲ။ အမြဲရှိ
နေရမယ့်အရာပါပဲ။

“ကိုယ့်ကိုပြီးပြပါဦးလား သဒ္ဓါ။ မင်းအပြီးလေးကို အိပ်မက်တွေ
ထဲအထိ ကိုယ်စွဲလမ်းသွားရတာအမှန်ပါ”

“...”

“ကိုယ်၊ ညကပဲ ဒက်ဒီတို့မေးလို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရတယ်”

“ဟင်!”

“ယောက်ျားနှစ်ယောက် လက်နဲ့ချင်းယှဉ်ပြီးလုရအောင် သဒ္ဓါပို
ဆိုတာ ဘယ်လောက်များလှလို့လဲတဲ့။ ဗာမီမေးတာကိုဖြေဖို့ ကိုယ့်မှာ
အဖြေက အဆင်သင့်ရှိမနေဘူး သဒ္ဓါ။ ဒီတော့ ဗာမီတို့ရှေ့ကို မင်းလက်
ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သွားပြဖို့ ကိုယ် ready ဖြစ်ဖို့လိုနေပြီ။ ကိုယ့်မျက်နှာမှာ
ဒဏ်ရာရတဲ့အထိ ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့ရလဒ်က ကိုယ့်အတွက် အနိုင်တော့
ဖြစ်သင့်တယ်လို့ ယူဆထားတယ် သဒ္ဓါ”

“ရှင်!”

“ကိုယ်လေးလေးနက်နက်ပြောနေတာပါ။ မင်းဆီက လက်ခံခြင်း
ကိုပဲ ကိုယ်အမြန်ဆုံးလိုချင်နေပြီ သဒ္ဓါ။ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါ”

ကဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်နိုင်ပါ
တယ်ဆိုတဲ့လူက မိဘတွေကိုဖွင့်ပြောပြီး ပို့ဆီက အဖြေကိုတောင်းချေ
ပြီလေ။

အလင်းရယ်! ငါ ဘာများလုပ်ရမလဲဟင်...

အခန်း (၁၆)

ခြံထဲသို့ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့်ဝင်လာသည့်သူ့ကို အပေါ်မှ လှမ်းမြင်
နေရလေ၏။ ဘာကြောင့်များစိတ်ဓာတ်တွေ ကျလာတာပါလိမ့်။ အမြဲ
ဘက်တက်ကြွကြွနှင့် ဖျတ်လတ်နေသည့်ကောင်လေးက အခုလိုငြိမ်နေ
တာ့ ရင်ထဲမကောင်း။ ‘အလင်း’တဲ့။ သဒ္ဒါပိုလိုခေါ်ချင်ပေမယ့် သွန်း
မခေါ်ရဲ။ သူ့အထင်တသေးကြည့်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်လေ။

“မာမိစမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပြီ။ စာရိတ္တမှာ အမှတ်ပြည့်ပဲ ကပ်တိ”

မာမိပြောထားတာကိုသတိရ၍ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့လာချိန်နဲ့တိုက်
ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ လက်ဝတ်လက်စားနဲ့ရော၊ ငွေထုပ်ရော၊ တစ်ခါစီထား
ပြီး စမ်းသပ်သတဲ့လေ။ လက်နဲ့လုံးဝမတိုမထိဘဲနေပြီး မာမိထွက်လာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စဉ်မှာ သိမ်းဖို့မေ့နေလို့ဆိုပြီး သတိပေးတယ်တဲ့။

“ဒီကလေးရဲ့ပုံစံလေးက ဂျစ်ကန်ကန်ဖြစ်နေပေမယ့် လူကြီးမိဘ ကိုရှိသေတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကူညီချင်တဲ့စိတ်က ပေါင်းကြည့်မှသိတာ သမီးရဲ့။ ကျန်ခဲ့တဲ့ Sunday ခေါ်ထားတုန်းက ခြံထဲမှာ ကိုမြိုင်တစ် ယောက်တည်း ပန်းအိုးတွေရွှေ့နေတာကို အမြင်မတော်လို့ဆိုပြီး ဝင်ကု ပေးသွားသေးတယ်။ မာမိပြောတဲ့လူဖြောင့်ဆိုတာ ဒီကလေးမှအစစ်ပဲ”

အမှတ်တွေတစ်မှတ်ပြီးတစ်မှတ်ပေးနေသည့်မာမိကို သွန်း ရယ် တော့ မာမိက သွန်းခေါင်းကိုတောင် ခေါက်လိုက်သေးတာလေ။ ဟုတ် လား၊ ကောင်လေး။ စမြင်ဖူးတုန်းကလို သွန်းကိုထိမထင်ပုံစံလေးနဲ့ မထိ တရီမပြောတော့ဘူးလားဟင်။ ဘယ်လိုပဲနေနေ မင်းက မင်းပါပဲလေ။

“သမီးရေ၊ အလက်ရောက်နေပြီဟေ့”

အမယ်! အလက်တဲ့။ မာမိကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ သွန်း ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ စဉ်းစားတုန်းရှိသေး။ မာမိက အဖျားဆွတ်ခေါ်လိုက် တာကိုး။ လေ့ကားမှဆင်းလာတော့ ထိုင်ခုံပုလေးပေါ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း မလှုပ်မယှက်နှင့် သူထိုင်နေပြန်လေ၏။ ဒါ လင်းလက်အောင်ရဲ့ style ပဲလား။

“သား ဘာစားလာလဲ၊ အိမ်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်စားကြတယ်လေ။

ဘစ်ခါတည်းဝင်ပြီးစားသွားပါလား။ သမီးလည်း မစားရသေးဘူး”

“နေပါစေ အန်တီ။ ကျွန်တော် အိမ်က စားလာခဲ့ပါတယ်”

“သားရဲ့မိထွေးက သားကိုပြင်ကျွေးလို့လား”

“ဗျာ!”

အလိုလေး! သူ မိထွေးနဲ့နေရတာကို ဒီအိမ်ကလူတွေ ဘယ်လို များ သိသွားရတာပါလိမ့်။ ရောက်တာနဲ့ထွက်၊ ပို့ပြီးတာနဲ့ပြန်ဆိုပြီး ခပ် တန်းတန်းနေနေခဲ့တာတောင်မှ သူ့အကြောင်းတွေကိုသိနေတာ အံ့ဩ စရာလေ။

“ဘာမှမစားဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ လာလေ”

“ရပါတယ် မမသွန်း.. . ကျွန်တော် ဝပ်ရှော့မှာ (၁၁)နာရီဆို ထမင်းစားရပြီခင်ဗျ”

“ဝပ်ရှော့မှာ (၁၂)နာရီခွဲမှ ထမင်းကျွေးတာမဟုတ်လား။ အား နာရမယ့်နေရာမဟုတ်ဘူး။ ကားပြင်တာလည်း ပင်ပန်းတဲ့ဟာပဲ။ ဗိုက် ထဲမှာ အစာရှိနေမှပေါ့။ လာပါ အလက်ရဲ့”

ဟိုက်! အန်တီပါမက သွန်းနှင်းခပါ သူ့ကို နာမည်ဆန်းတွေ ခေါ်နေပါရောလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ထွင်နေကြတာပါလိမ့်။

“ဪ၊ လာပါဆိုနေမှ”

လက်မောင်းမှလာဆွဲနေပြီမို့ ထလိုက်လာခဲ့ရ၏။ ဧည့်ခန်းမှာလွဲ၍ ဒီအိမ်ကြီးထဲကိုမရောက်ဖူးတာမို့ ထမင်းစားခန်းထဲ တောက်လျှောက် ဝင်လာရသည့်အခန်းတွေက အံ့သြစရာနဲ့ပင်။ ပြည့်စုံတဲ့သူတွေအတွက် ကတော့ ဒီအိမ်က ကျဉ်းတယ်လို့ဆိုကြဦးလေမလား။

“ဒီမှာထိုင်၊ မိစိုး၊ နင့်အစ်ကိုအတွက် တစ်ပန်းကန်ထည့်လာပေး။ များများလေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ကြက်သားနိုင်းချင်းနှင့်ခေါက်ဆွဲကြော်ကိုမြင်တော့ မိပိုကိုသတိရလာမိလေ၏။ မိပိုက ခေါက်ဆွဲကြော် သိပ်ကြိုက်တာလေ။ ဂေါ်ဖီကို ပါးပါးလှီး၍ sause နှင့်ဆမ်းထားတာကအစ မိပိုအကြိုက်ပေကိုး။

“စားလေ သား။ အိမ်မှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ်အန်တီ”

“အဆင်မပြေရင် ဒီမှာလာနေလို့ဖြစ်တယ်နော်။ အောက်ထပ်မှာ အခန်းလွတ်တွေ အများကြီးပဲရှိနေတာ။ သား ဘယ်အခန်းပဲနေနေရတယ်”

“အာ၊ မဟုတ်တာ”

“သူက ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ မာမီရဲ့။ ပိုနဲ့မှမခွဲနိုင်ဘဲကိုး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်လား သား”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ရပါဘူး အန်တီရယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း အတူစားနေရတာမို့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးဖြစ်ရပါ၏။ အခွင့်အရေးယူသလိုများဖြစ်နေပြီလား။ အန်တီတို့မျက်နှာကတော့ ယကတိအေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ။ မာနကင်းစင်သည့်ပုံရိပ်တွေကို အန်တီထံမှာ တွေ့နေရသည်လေ။

“သဒ္ဓါပိုကို ကိုထက် စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ အန်တီကို မြတ်ပြောသေးတယ်။ မြတ်ဆိုတာ ဟိုဘက်ခြံမှာနေတဲ့ ကိုထက်ရဲ့မာမီလေ”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့”

“မြတ်တို့မိသားစုလည်း အန်တီတို့လို အဆင့်အတန်းမခွဲ ဆက်ဆံတတ်တာ သားရဲ့။ သဒ္ဓါပိုအတွက်တော့ စိတ်ပူစရာဘာမှမရှိတူးလေ။ အန်တီလည်း အိမ်ကသမီးအတွက်ပဲ ပူနေရတာ”

“မာမီနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မတော်တရော်မျိုးတွေနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

ခေါက်ဆွဲက လည်ချောင်းဝမှာ နင်သွားရပါ၏။ သူ့ကိုမယုံလို့များ အခုလိုပြောလေသလား။ သူ့ဘက်က သွန်းနှင်းဆအပေါ် ဒီနေ့ထိ ရိုးသား

ရွှေပဒေသာစာပေ

စာဆက်ဆံပြောဆိုတာ သူ့အသိဆုံးပါလေ။ သူ့စိတ်ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိသူဆို၍ မိမိတစ်ယောက်သာရှိတာပါ။

“သားရော ချစ်ရမယ့်သူ တွေ့နေပြီလား”

“ဗျာ!”

ဟောဗျာ! မေးခွန်းက တစ်မျိုးလှည့်မေးပြန်ပါရောလား။ အခုမှ ခက်ခဲတဲ့မေးခွန်းတွေကို ဖြေရမည့်ကျောင်းသားလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံနေ ရပြီလေ။ ဘာသဘောနဲ့များလဲ အန်တီ။

“မာဇီကသာ မေးနေ။ အလက်က ပို့ကိုသိပ်အူတိုတာ မာမိရဲ့ လျှမ်းနဲ့ခုတ်မတည့်ကြတာတာပဲကြည့်။ လျှမ်းကလည်း သဒ္ဒါပို့ကို သည်း သည်းလှုပ်ချစ်ရှာတာလေ”

ဘာသည်းသည်းလှုပ်ရမှာလဲ။ သူ မိမိကိုချစ်တာလောက် ခြေဖျား မပြောနဲ့။ ခြေမှုန်တောင် မှီမှာမဟုတ်တာကို။ တွေ့တာမှ လပိုင်း လေးရှိသေးတာ။ ဒင်းက မိမိကိုမှမရရင် ကမ္ဘာမကျေဆိုပြီး စိမ်ခေါ်သေးတာလေ။

“ဟုတ်လား သား”

“ဟိုလေ၊ မိမိနဲ့ကျွန်တော်က လည်ပင်းဖက်ကြီးလာတဲ့သူလေ ချင်းဆိုတော့ သံယောဇဉ်ပိုတာပါ အန်တီ။ အဲဒီလိုကြီး ကဖျက်ယခုတ်

လုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ရပါဘူး”

“သဒ္ဒါပို့ကလည်း မျက်နှာဖြင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းနဲ့ ပြည့်တဲ့ကလေးပေါက်။ အန်တီတို့တောင်မှ မြင်မြင်ချင်းချစ်မိသေးတာ။ သားရော...”

သူ အစာနှင့်သွားရပါ၏။ သွန်းနှင်းခံကာ ရေဖန်ခွက် လှမ်းပေး လိုက်တာမို့ အမြန်သောက်ရင်း မျိုချလိုက်ရပါသည်။ လိုက်များအစ်နေ တာလား။ မိမိကို သူချစ်နေတာကိုသိတော့ရော အန်တီတို့ ဘာများလုပ် ပေးနိုင်လို့လဲ။ ခက်ပါတယ် မိမိရယ်။

“ပြီးရင် သွားစို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“အေးအေး... သား”

အိမ်ထဲမှပြေးရုံတမယ် ထွက်လာသည့်သူ့ကိုကြည့်ရင်း သက်မ ခုလိုက်မိ၏။ ပြောမထွက်ရဲတာပဲရှိမှာပါ။ သူ့မျက်လုံးကို ကြည့်လိုက် ကတည်းက သဒ္ဒါပို့ရဲ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိသံယောဇဉ်ကြီးပြီး မြတ် နိုးနေသလဲဆိုတာကို သိသာစေသည်ပဲ။

ရှင်ကမှ ကံကောင်းပါသေးတယ် အလက်ရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားခွင့်ရနိုင်သေးတာလေ။

၂၄၀ ♥ မမသဒ္ဓါမောင်

“တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရတဲ့အချစ်က ရင်မောစရာကြီးနော်”

“ဗျာ!”

ဟိုက်က! ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေချည်း ဆက်တိုက်ကြားနေရတာပါလား။ ဘေးမှာထိုင်လိုက်လာရင်း ညည်းသလိုလေး ရေရွတ်လိုက်တာကြောင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သွန်းနှင်းခရဲမျက်နှာလေး နှမ်းနေတာ သိသာလွန်းသည်။

“သွန်းပြောတာ မှားနေလို့လား အလက်ရဲ့”

“အင်း၊ မမှားပါဘူး”

“ရှင်က အတော်နေနိုင်တဲ့လူပဲ။ ကိုယ်က အနီဆုံးမှာရှိနေပါလျက် နဲ့ အရင်ဆုံးဖွင့်မပြောရတယ်လို့”

“သူစိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ပါ မမသွန်းရယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာက ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုလို့ ဗလာပဲရှိတာမို့ပါ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ချစ်သူကို တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့ မြှင့်မြှင့်မားမားထားချင်ကြမှာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ မိမိကို လက်ရှိဘဝထက် ပိုမြင့်မြင့်မှာရှိစေချင်လို့ ပြောမထွက်ခဲ့တာပါ”

“အချစ်မှာ အဲဒါတွေမလိုပါဘူး အလက်ရယ်။ အချစ်လို့ပဲ ဂိုဏ်းလေးတွေကြည့်ပါ။ ချစ်ခြင်းသာတူညီရင် ကျန်တဲ့ဟာကသန့်တွေက ဘာ

မှ အသုံးမဝင်တော့တဲ့ အပရိုကတွေသာ ဖြစ်သွားမှာလေ။ ရှင်က ကံကောင်းပါတယ်။ ရှင်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို ဖွင့်ပြောခွင့်ရှိပါသေးတယ်။ သွန်းမှာသာ...”

ဘုရားရေ! သွန်းနှင်းခ ဘယ်သူ့ကိုများ ချစ်နေတာလဲလိမ့်။ အနီးစပ်ဆုံးဆို၍ လျှမ်းထက်သန်တစ်ဦးသာ ရှိနေတာလေ။ ဒါဆိုရင်တော့ လောကကြီးမတရားဘူးဗျာ။ သွန်းနှင်းခရဲချစ်ခြင်းတွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီး သူမိမိကိုမှ လာချစ်ရတယ်လို့ လျှမ်းထက်သန်ရယ်။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ဟိုလူ့ကိုများ”

“တော်တော့ ဆက်မပြောနဲ့”

“ဒီလူ တော်တော်မတရားဘူးဗျာ”

“အချစ်မှာ တရားတယ်၊ မတရားဘူးရယ်လို့ မရှိဘူး အလက်ရဲ့။ ဒီလူကိုတော့ချစ်ပါ။ သူ့ကိုမချစ်ရဘူးလို့လည်း အမိန့်တွေပေးလို့ မရဘူး။ သူ့စိတ်နဲ့သူ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတာကို ရှင်နားလည်မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ဗျာ”

“စိတ်လျှော့လိုက်တော့ ဖွင့်ပြောမှ အချစ်ပီသတာမဟုတ်သလို ချိုသိပ်ပြီးချစ်နေရင်လည်း အံ့ပုန်းချစ်လို့အမည်တပ်နိုင်တယ်”

သူ မချီပြီး၊ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သွန်းနှင်းခက စိတ်ကိုဖြေလွယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သားပဲလေ။ သူ့လိုတန်ခိုးခံစားပြီး စိတ်ညစ်နေတဲ့ပဲလည်း မပေါ်ပါ
ချေ။ ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းကလေးရဲ့ကွာဟချက်ပဲလား။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က အံ့နုနုချစ်တဲ့လူတွေပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့”

ရယ်သံက ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သား။

ဆိုင်ရှေ့က ကားကို parking ထိုးပြီး ရပ်လိုက်ပါသည်။ သွန်း
နှင်းခက Cream - puff ဘူးဖွင့်ကာ ထပ်သုတ်လိုက်လေ၏။ အပူရစ်
ကို ဟန်လုပ်တယ်ဆိုတော့ ဒါကိုပဲပြောတာပဲထင်ပါရဲ့။

“လာလေ၊ ဆိုင်ထဲလိုက်လည်ပါလား၊ တစ်ခါတလေပေါ့”

“နေပါစေ”

“ဘာနေပါစေလဲ။ လာပါ၊ ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင်ပါ”

လက်မောင်းကိုလှမ်းပုတ်ပြီး ခေါ်နေပြီမို့ သော့ဖြုတ်လျက် ဆင်
လိုက်ရတော့သည်။ ဆိုင်ထဲဝင်တော့ သွန်းနှင်းခ၏လက်က သူ့လက်
မောင်းကိုကိုင်၍ ဝင်လာလေ၏။ ထောင့်ဆုံးကောင်တာဆီ လျှောက်လာ
စဉ် အပြုံးလေးနှင့်ကြိုလိုက်သည့်မိမိကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ပိုရေ၊ ဒီမှာဘယ်သူလဲကြည့်ပါဦး”

ပြုံးနေသည့်မျက်နှာလေး၏အကြည့်တို့က သူ့လက်မောင်းဆီ

ရွှေပဒသာစာပေ

ရောက်သွားစဉ် အပြုံးရပ်သွားရလေသည်။

ကြည့်စမ်း! သွန်းက ဘာသဘောနဲ့များ အလင်းရဲ့လက်ကိုကိုင်
ထားရတာပါလိမ့်။ အလင်းကလည်း မငြင်းဘဲ ငြိမ်နေရတယ်လို့။

“ဒီမှာ ပိုလုပ်တာပဲ လကျော်နေပြီ။ အလက်က တစ်ခါမှဆိုင်ထဲ
မဝင်လာဖူးလို့ အလည်ခေါ်ခဲ့တာလေ။ ဖွည်းလေးတွေ လှတယ်မဟုတ်
လား”

ဘုရားရေ! အလက်တဲ့လား...

အခေါ်အဝေါ်တွေတောင် ပြောင်းကုန်ပါရောလား။ နှစ်ယောက်
စလုံး ဘယ်အခြေအနေ၊ ဘယ်အဆင့်ထိရောက်အောင်များ အလင်း
ဖန်တီးလိုက်ပါသလဲ။ နေ့ချင်းညချင်း အခြေအနေတွေပြောင်းကုန်တာ
လေ။

“အလက်က ဘာမျိုးကြိုက်တာလဲ”

မှန်ပုံထဲငုံကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်သွန်းကိုမကြည့်ဘဲ ပို့ထံ
ရောက်လာသည့်အလင်းရဲ့မျက်လုံးတို့နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရပါ၏။

နှင်ဘာသဘောလဲ အလင်းရယ်...

“မနက်က ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ကော်ဖီနဲ့မုန့်”

ရွှေပဒသာစာပေ

“ဒီမှာပဲ မှာပြီးစားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး သူငယ်ကျွေးတာ”

‘သူ’ဆိုတော့ အလင်းမျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားပါ၏။ နှင်နဲ့ သွန်းကို ငါသံသယမဝင်စေချင်ရင် ခုလိုတွဲမလာနဲ့ပေါ့ အလင်းရယ်။ သွန်းကိုတွဲဖို့ဆုံးဖြတ်တဲ့အထိမှာ နှင်ရင်ဘတ်ထဲက အချစ်တွေမပါနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ငါသိနေပါတယ်။

မနက်ကပဲ ပြောခဲ့မိတာတွေကို နှင်အမှတ်ထားပြီး တွဲခတ်ပြလိုက်တာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်က ယောက်ျားလေးမို့ ငါ့ထက် အခွင့်အရေးသာပါတယ် အလင်းရယ်။

“ငါသွားတော့မယ် မိမိ”

“အင်း”

“ညဉ့်နက်တဲ့အထိ သူနဲ့လျှောက်မသွားမိစေနဲ့ဦး”

“အင်းပါ”

ခေါင်းကိုလှမ်းပုတ်၍ ပြောလိုက်တာကြောင့် ကျေနပ်သွားရပါ၏။ ဒီလိုအပြုအမူလေးတွေက မကြာခင် ရပ်တန့်တော့မှာလား အလင်းရယ်။ သွန်းရှေ့မှာ ငါ့အပေါ်တရင်းစာနီးနဲ့ ဆက်ဆံမှုမျိုး နှင်လုပ်ပြခဲ့ပုံတော့မလာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

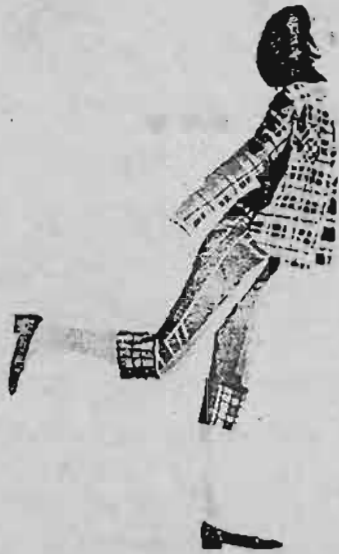
နှင်နဲ့ငါက (၅၂၈)ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ ဒီအဆင့်မှာ ရပ်တန့်နေရတာမှန်ရင် နှင်ရင်ဘတ်ထဲက (၁၅၀၀)ကို ဘယ်သူကများ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာပါလိမ့်။

ဪ၊ အလင်းရယ်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၇)

“အလက်ကို သမီးဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘာကိုလဲ မာမိရဲ့”

“ရွေးချယ်မှုအတွက်”

“ဘယ်လို! သွန်းရဲ့ရွေးချယ်မှု၊ ဟုတ်လားမာမိ”

မာမိက ခေါင်းညှိတ်ပြလေ၏။

ဘုရားရေ! မာမိရဲ့ အလက်အပေါ်ထားတဲ့ ယုံကြည်မှုအရှိန်က ဘယ်အထိတောင်မှမြင့်နေပြီလဲ။ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပြုံးပျော်လာသည့် အလက်ရဲ့မျက်နှာ၊ ပိတ်ရက်တိုင်း တခြားမလည်ဖြစ်ဘဲ အိမ်ကို ဘာမှ အလုပ်တွေဝိုင်းကူပေးလေ့ရှိသည့်စိတ်၊ ဒါတွေဟာ မာမိရဲ့ကျေနပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိတ်တွေကို ဖြည့်ဆည်းပြည့်ဝစေသည်ကို။

“ဟုတ်တယ်၊ မာမိသဘောကတော့ သမီးကို အလက်နဲ့သဘော တူတယ်ဆိုတာပဲ”

“အာ... မာမိကလည်း”

“တကယ်ပြောနေတာ ကစ်တီရဲ့။ အလက်ဟာ မာမိ့ဩဇာကို နာခံမယ့်ကလေး။ သမီးကို ကူညီဖေးမပေးနိုင်မယ့်သူမျိုးပါ။ မာမိ့သမီး ကို နိုင်စားမယ့်ယောက်ျားမျိုးနဲ့ သမက်တော်ရမှာ မာမိအကြောက်ဆုံး ပဲ ကစ်တီ။ စီးပွားရေးအရ မာမိတို့မှာ ခိုင်မာမှုရှိနေပြီးသားပါ။ ဒီထက် ပိုကြီးပွားဖို့လည်း လောဘတကြီးရှာမနေချင်တော့ပါဘူး။ အဓိကက မာမိ့သမီးကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဖေးမချစ်ခင်နိုင်တဲ့ဒီလိုကလေးမျိုးနဲ့ ပဲ ဆုံစေချင်တယ်။ အဲဒါ မာမိ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ကစ်တီ”

ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာနော်။ ဖူးစာတွေရေစက်တွေကို မာမိ ဘယ်ချောင်မှာ သွားထားလိုက်ပြီလဲ။ သွန်းရင်ထဲမှာရှိနေတာက လျှမ်းဖြစ်နေသလို အလက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာက သဒ္ဒါပိုရယ်။ ဒီ အချစ်တွေ ကိုယ်စီရှိနေပါလျက်နဲ့ သွန်းတဲ့၊ ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ အသီးသီး ဆုံဆည်းစရာမရှိနိုင်တော့ဘူးလား မာမိ။

မာမိပြောသလိုမျိုး အလက်ကရော သွန်းကို လွယ်လင့်တကူ

လက်ခံလိမ့်မယ် ထင်နေလား။ သဒ္ဒါပိုကိုကြည့်တဲ့ အလက်ရဲ့မျက်ဝန်း တွေကို မာမိမှမတွေ့ဖူးတာလေ။ ဟုတ်တယ် မာမိ။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေ မှာ ကြင်နာမှုယုယမှုဆိုတဲ့အရာတွေ အများကြီးပျော်ဝင်နေတာ အမှန် ပါလေ။ ဒါတွေကို မာမိသိပါရဲ့လား။

သဒ္ဒါပိုခေါင်းလေးကို လှမ်းအုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့အလက်ရဲ့လက်တွေ က ဘယ်လောက်များ နွေးထွေးနေမှာပါလိမ့်။ ညီမလေးဆိုတာရဲ့ တစ် ဖက်ကမ်းအလွန်ချစ်ခြင်းများစွာနဲ့ လက်ဖျားကတစ်ဆင့် စီးမျောသွားမှာ ကို သွန်းသိနေပါတယ်။ အဲဒါကို သဒ္ဒါပိုကိုယ်တိုင်လည်း သိနေမှာပါ။

သွန်းမှာ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူး မာမိ။ ကိုယ်ချစ်နေမိတဲ့သူက ကိုယ့် ကိုအသိအမှတ်မပြုတာလေ။ ဒါဆို သဒ္ဒါပိုကရော၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဘေး မှာရှိနေတဲ့ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို သူ စိတ် ကြိုက်ရွေးချယ်ခွင့်ရမှာလေ။

အချစ်ဆိုတာနဲ့ပဲ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာရွေးလေမလား... သို့တည်း မဟုတ် ဘဝနဲ့သက်ဆိုင်နေတာပို့ ဦးနှောက်ကိုသုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက် လေမလား... တစ်ခုခုကိုတော့ သဒ္ဒါပို ရွေးလိမ့်မည်သာ။

“မာမိပြောသလိုဆိုရင် ဖူးစာဆိုတာကို ဘယ်နေရာ သွားထား မှာလဲ မာမိရဲ့”

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဖူးစာမလိုပါဘူးသမီးရယ်။ ဦးရာလူရစတမ်းပါ”

မာမိစကားကြောင့် သွန်း မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်လိုက်မိလေ၏။ အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းမှာမှ သားအမိနှစ်ယောက်သား လွတ်လပ်စွာ ပြောနေတာလေ။

“ဟဲ့! ရယ်မနေနဲ့လေ၊ အတည်ပြောနေတာ။ မာမိပြောနေတာ သမီးအတွက်ချည်းပဲနော်”

“ဪ၊ သမီးဘက်က နှစ်နာရမှာကျ မာမိက ထည့်မတွက်ဘူးလား။ ကိုယ့်သမီးကို သူစိမ်းလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ချင်နေတာ၊ သွန်းက ဟင်းရွက်ကင့်စဉ်းမဟုတ်တဲ့ဟာကို”

“ဘဝနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့အတွက် အများကြီးစဉ်းစားရမှာပေါ့ သမီးရယ်။ အလက်ဟာ မီးခဲပြာဖုံးကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကိုတင်ရင် တင်သလောက် မြင့်လာမှာအမှန်ပဲ။ ‘ကြေး’ဆိုတာ ဒီတိုင်းထားရင် သူ့အလိုလိုမဲပြီး အရောင်ပျောက်နေမှာပေါ့။ ကိုယ်လိုသလိုသာ တိုက်ခွက်လိုက်ရင် ရွှေလိုအရောင်တောက်ပလာလိမ့်မယ်။ မယုံရင် စောင့်ကြည့်ချေ”

“အလက်က ‘ကြေး’ဆိုရင် သွန်းက ဘာလဲ မာမိ”

“အခေါက်ရွှေလေ”

“ဟာဟာ! မာမိ ဟာသပြောတာပဲ”

“မလောင်ပါနဲ့အေ။ ညည်းချည်း အပြားခတ်လို့ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး မိရွှေသွန်းရဲ့။ ရွှေဆိုတာ ‘ကြေး’နဲ့လိုသလောက်ရောတတ်မှ ကိုယ် ခံသွင်းလို့ရမယ့်ရတနာဖြစ်လာတာ။ မယုံမရှိနဲ့ ကပ်တီ”

သိပ်လှတဲ့နှိုင်းယှဉ်ချက်လေးပါပဲလား။ သွန်းတောင် တစ်ခါမှဒီလို မတွေးခဲ့တာလေ။ အလက်က ‘ကြေး’တဲ့လား။ ဒါဆို သူ့ရည်းသက်သက်လည်း သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူ ရှိနေမှာပေါ့နော်။ ရွှေနဲ့သာရောလိုက်ရင် ပိုတန်ဖိုးမြင့်တဲ့နေရာကို ရောက်သွားမှာအမှန်ပါပဲ။ အလက်ရေ ဒီလိုစကားတွေ သာကြားရင် ရှင့်မျက်နှာ ဘယ်လောက်တောင်များ ရဲလိုက်မလဲနော်။

“မေမေမေးတာကိုဖြေလေ သမီးရဲ့။ ဒါ ရှက်စရာလား”

“မေမေမေးခွန်းကြီးက ပိုအရှက်ရစရာဖြစ်နေတာကိုးလို့”

“ဖြစ်စရာလား သမီးရဲ့။ မေမေမေးတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ”

ဟုတ်တာပေါ့။ မေမေအတွက်ကတော့ ရှင်းတာပေါ့လေ။ ‘မောင်

အိတ်နဲ့သမီးကဘာလဲ’ဆိုတာလောက် ရှင်းတာမရှိတော့ဘူး။ ပို့မှာသာ

၂၅၂ ♥ မမသဒ္ဒါမောင်

ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိဘဲ အကျပ်ရိုက်နေရတာလေ။ သူ့ဘက်က သေချာ နေပေမယ့် ပိုက အဖြေပေးဖို့ တွေဝေနေရတဲ့သူပါ။ ခေါင်းညှိတ်ရမှာလား ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းခါရမှာလားဆိုတာကို ခုချိန်ထိ ပို ဆုံးဖြတ်လို့မှမရ သေးတာပဲ။

“ဟိုလေ၊ ကိုသန့်ကတော့ ပို့ကိုဖွင့်ပြောထားတယ် မေမေရဲ့”

“အဲဒီတော့”

“ပိုကတော့ စဉ်းစားဦးမယ်လို့ပဲ ပြောထားပါတယ်”

“စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုတာ သူ့အတွက် အဖြေတစ်ဝက်ရသွားတာ ပဲလေ သမီးရဲ့”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့သူကို ခေါင်းခါလိုက်ရုံပဲ ရှိမှာပေါ့။ အခု သမီးက စဉ်းစားဦးမယ်လို့ပြောလိုက်ကတည်းက သူ့ကို လက်ခံဖို့ တစ်ဝက်သေချာနေပြီပဲ”

ဘုရားဇေ! ဒါကို ပိုဘာကြောင့် မတွေးခဲ့မိပါလိမ့်။ အလင်းကို ချစ်တယ်လို့ပြောလိုက်တော့ သူပေါက်ကွဲခဲ့တာ။ တစ်ဖွတ်ထိုးညှပ်နှင့် လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့မှာမို့ ဖြေသိမ့်ပေးခဲ့ရတာ။ ဒါတွေဟာ ဒီလိုဖြစ်လာ ဖို့ အစပျိုးတာမှန်း ပို နားမလည်ခဲ့ရိုးအမှန်ပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

‘ချစ်တယ်’ဆိုတာကို ယောက်ျားလေးအများစု လွယ်လင့်တကူ ပြောထွက်ခဲ့ပါလျက် အလင်းနှုတ်မှ ဘာကြောင့် ထွက်မလာတာပါလဲ။

‘မိမိ နင့်ကို ငါချစ်ခဲ့တာကြာပါပြီ’ လို့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက် ရုံပါ အလင်းရယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာကိုမှ ဖုံးကွယ်သိပ္ပံက် ထားစရာတွေ မလိုအပ်ပါဘူး။

ကိုသန့်နဲ့အတူတွဲတွေ့လိုက်ရတိုင်း နင်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက် ပျက်သွားတာကို မြင်နေရပါလျက် နင် ဘာကြောင့် မျှီသိပ်နိုင်စွမ်းရှိ နေရတာလဲ။

(၅၂၈)ကနေ (၁၅၀၀)ကိုပြောင်းဖို့ အလွယ်လေးပါကွယ်။ ဘာမှ သိပ်မကြာသေးတဲ့ကာလအတောအတွင်းလေးမှာ ပိုနားကို ရောက်လာ တဲ့ ကိုသန့်က အရင်ဦးဆုံးဖွင့်ပြောခဲ့တာ ဘယ်လောက်များ မြန်ဆန် လိုက်ပါသလဲ။

‘ဥယျာဉ်မှူး ပန်းမခူးရ’ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကိုများ နင် လက်ကိုင် ထားတာလားဟင်။ နင်အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိခဲ့တဲ့ပန်းပွင့်လေးကို အလှ ကြည့်ရုံသက်သက်ပဲထားခဲ့တာလား။ ဘယ်လိပ်ပြာပဲလာနားနား နင် ဒီအတိုင်း မုဒိတာပွားပြီး နေစိမ့်နိုင်တယ်ပေါ့လေ။

‘သဝန်တိုတာအချစ်’တဲ့။ အချစ်စစ်မှန်ရင် ဝန်တိုမှုတွေဖြစ်တတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တယ်ဆို။

ငါ့အနားကို ဘယ်ကောင်လေးမှ အကပ်မခံရလေအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ကောင်လေးက... 'လျှမ်းထက်သန့်'ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာတာကိုတော့ ဂရုတစိုက်နဲ့ မတားမြစ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

အချစ်ဆိုတာ ဘဝနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့အရာလားဟင်။ ဒါဆိုရင်တော့ ပိုလိုမိန်းကလေးက ဘဝနဲ့ချီပြီး ရွေးချယ်မှုပြုလုပ်ရတော့မှာအမှန်ပဲ။ လိုအပ်ချက်ဆိုတာကို ဘာလဲလို့ နင်မေးဖူးလားဟင်။

ချိန်ခွင်လျှာနဲ့ ချိန်စက်ရင်တောင်မှ ငါ့သံယောဇဉ်က နင့်ဘက်ကို တစ်ဖက်စောင်းနင်းကြီး သက်ရောက်နေမှာအမှန်ပါအလင်။ ဒါပေမယ့် နင်က အဲဒီတစ်ဖက်မှာ ဘာကိုမှမထည့်ခဲ့တာဘဲ။

အချစ်ဟာ ရယူခြင်းလို့ နင် မယူဆမသတ်မှတ်ခဲ့ဘူးထင်ပါနဲ့။ ဘဝတူတွေဖြစ်ပါလျက် အနာဂတ်ကိုဆက်လှမ်းဖို့ ခွန်အားဆိုတာ ငါ့နှစ်ဦးလက်တွဲလိုက်ရုံနဲ့ အလိုလိုပြည့်လာမယ့်အရာပါ လင်းလက်အောင် သို့သော် ပိုကိုချိတ်ဆက်မယ့်လက်က ကမ်းမလာခဲ့ဘူးလေ။

ရင်နာတယ်ဆိုတာ သဒ္ဓါပိုအတွက် အဆုံးမဲ့ပါပဲကွယ်။ ငါ့ဘဝက အမှုအရာနဲ့ဘယ်လောက်ပဲပြုခဲ့ပြဲ နင်ကမှမမြင်တတ်ခဲ့တာပဲ။ တော့ နင့်ဆီလှမ်းချင်နေတဲ့ငါ့ခြေလှမ်းတွေကို ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်လိုက်တာ

အကောင်ဆုံးလို့ ငါယူဆတယ်လေ။ ဒါကို နင်နားလည်နိုင်ပါလေစ။

“ပို သူ့ကိုခေါင်းမညှိတ်မိသေးပါဘူး မေမေရဲ့”

“အချိန်တန်ရင်တော့ ညိတ်လိုက်ပါသမီးရယ်”

“ဟင်!”

“မေမေတို့မိန်းမသားတွေအတွက် အချစ်ဆိုတာ အရေးပါတဲ့ အရာတစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝနဲ့ယှဉ်ကြည့်ရင် အဲဒီအရာက သေးသေး မှန်မှန်လေးပါ သမီး။ သူ့ဘက်က မေတ္တာစစ်မှန်ရင် သမီးရဲ့ရွေးချယ်မှု ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မှားစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး”

ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလိမ့်၊ အချစ်က အရေးကြီးဘူးတဲ့လား။ ပိုလိုအရွယ်ငယ်ငယ်လေးအတွက် အဲဒီအချစ်က အရေးမပါဘူးတဲ့လား မေမေ။ ရင်ခုန်ခွင့်ဆိုတာကို ဒီအရွယ်မှာမှ မခံစားရရင် ဘာလုပ်တော့ မှာလဲ။

တစ်သက်မှာ တစ်ခါလေးဖြစ်ဖြစ်တော့ ချစ်ပါရစေ...

ရင်ခုန်ခံစားပါရစေလား...

“သမီး တွေဝေနေတယ်ဆိုတာကို မေမေသိပါတယ်”

“မေမေ”

“နှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် သမီးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရ

သလဲဆိုတာကိုပေါ့။ ဒီမှာသမီး... သံယောဇဉ်နဲ့လုံးသားကို မရော
ယှက်မိပါစေနဲ့။ အလင်းကို သမီးချစ်နေတယ်လို့ထင်နေတာဟာ ငယ်
သံယောဇဉ်ကြောင့်ပါ။ သူ မိထွေးနဲ့နေရတာ၊ အဆင်မပြေအမြဲဖြစ်တာ
စေတနာထားမိတာ၊ သနားမိတာတွေကို အချစ်လို့ သမီးထင်နေတာ
မဟုတ်လား။ ဘဝတူအဆင့်မို့ ဖေးမကူညီချင်တာကို မေမေ မတားဆီး
ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသံယောဇဉ်လောက်နဲ့တော့ သမီးတို့ဘဝကို လက်
တွဲဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ မေမေထင်တယ်။ ဒီတော့ သမီးရွေးချယ်မယ့်
ဘဝကို တွေ့ဝေတုံ့ဆိုင်းမှုကင်းကင်းနဲ့ ရှာပါလို့ပဲပြောချင်ပါတယ်။"

မေမေက ပို့ကျောပြင်လေးကို အသာပွတ်သပ်၍ အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားလေ၏။ ကုတင်ထက်ပေ့ရာပေါ်သို့ တစ်ကိုယ်လုံးကို မှောက်
လှဲချလိုက်မိသည်။

ရင်မောလေစွ အလင်းရယ်...

ညဘက်လရောင်မှန်မှန်အောက်မှာ မျက်ရည်ကျိတ်ကျနေတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာကို နင်သိပါရဲ့လား။ ကယ်သူ့ခွဲတွင်း
ကြီးထဲ လှောင်ပိတ်နေတဲ့ ငါ့စိတ်တွေကို ထွက်ပေါက်ရဖို့ နင်မဖွင့်ဖူး
နိုင်တော့လောက်အောင် နင့်အသည်းမာလွန်းနေတာ အမှန်ပေါ့လေ။
လမ်းထိပ်အုတ်ခုံမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ကံတာသံက တိတိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တခိုးငိုရှိုက်နေသည့် ပို့အသံကို တစ်ခဏချင်း ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

"ဒုက္ခရိုးစက်အောက် x x x ငါ့အတွက် မလျှောက်နဲ့တော့ x x x
သွားလိုက်ပါ ကျောခိုင်းတော့ x x x ဖျော်စရာတွေမရှိဘူး x x x

အချစ်တစ်ခုနဲ့ရောနှော x x x ဘဝကိုမပြတ်နဲ့တော့ x x x သွား
လိုက်ပါ လမ်းခွဲတော့ x x x ငါ့မမြို့ငြင်ပါဘူး x x x

ကံကြမ္မာမှန်တိုင်းတစ်ခု x x x ငါ့ဆီ နင်ဝင်မလာသင့်ဘူး x x x
မကိုးကွယ်နဲ့ x x x အချစ်က ဘာမှအရေးမကြီးဘူး x x x

မင်း ငါ့ကိုမေ့လိုက်တော့ x x x နှောင့်လင့်ချက်ထားတာမှားပြီနော်
x x x အိပ်မက်က တစ်ခုမှဖြစ်မလာတော့ x x x မင်းလေး ငါ့ကိုမေ့လိုက်
တော့ x x x

ကျေနပ်ဖို့ အပြစ်တွေပေးလိုက်တော့ x x x စိစားချက်မဲ့တယ် ပြော
ချင်ပြော x x x တစ်နေ့တော့ နားလည်လိမ့်မယ်နော် x x x မင်းလေး ငါ့ကို
မချစ်နဲ့တော့ x x x မင်း ငါ့ကိုမေ့လိုက်တော့ x x x

ဒုက္ခရူးများရူး x x x ငါ့အတွက် မထူးဘူးပေါ့ x x x နောက်ထပ်
အသည်းကွဲတော့ x x x နာကျင်စရာမရှိဘူး x x x

အချစ်တစ်ခုနဲ့ရောနှော x x x ဘဝကိုမပြတ်နဲ့တော့ x x x သွား
လိုက်ပါ လမ်းခွဲတော့ x x x ငါ့မမြို့ငြင်ပါဘူး x x x

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံကြမ္မာမှန်တိုင်းတစ်ခု x x ငါ့ဆီ နင်ဝင်လာသင့်ဘူး x x x
 မကိုးကွယ်နဲ့ x x အချစ်က ဘာမှအရေးမကြီးဘူး x x x
 မင်း ငါ့ကိုမေ့လိုက်တော့ x x x မျှော်လင့်ချက်ထားတာ ချားပြီ
 နော် x x x အိပ်မက်က တစ်ခုမှဖြစ်မလာတော့ x x x မင်းလေး ငါ့ကို
 လိုက်တော့ x x x

ကျေနပ်ဖို့ အပြစ်တွေပေးလိုက်တော့ x x x ခံစားချက်မဲ့တယ် ပြော
 ချင်ပြော x x x တစ်နေ့တော့ နားလည်လိမ့်မယ်နော် x x x မင်းလေး ငါ့ကို
 မချစ်နဲ့တော့ x x x မင်း ငါ့ကိုမေ့လိုက်တော့ x x x

အား x x x ကံကြမ္မာမှန်တိုင်းတစ်ခု x x x ငါ့ဆီ နင်ဝင်လာသင့်
 ဘူး x x x မကိုးကွယ်နဲ့ x x x အချစ်က ဘာမှအရေးမကြီးဘူး x x x

မင်း ငါ့ကိုမေ့လိုက်တော့ x x x မျှော်လင့်ချက်ထားတာ ချားပြီ
 နော် x x x အိပ်မက်က တစ်ခုမှဖြစ်မလာတော့ x x x မင်းလေး ငါ့ကို
 မေ့လိုက်တော့ x x x

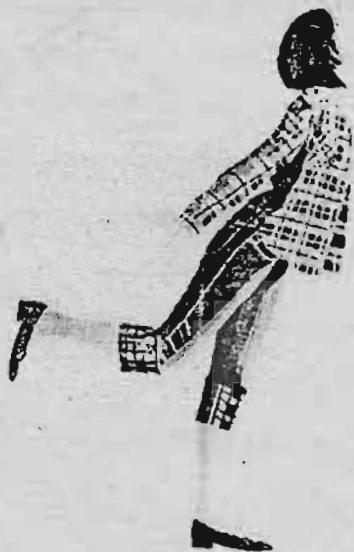
ကျေနပ်ဖို့ အပြစ်တွေပေးလိုက်တော့ x x x ခံစားချက်မဲ့တယ်
 ပြောချင်ပြော x x x တစ်နေ့တော့ နားလည်လိမ့်မယ်နော် x x x မင်းလေး
 ငါ့ကိုမချစ်နဲ့တော့ x x x မင်း ငါ့ကိုမေ့လိုက်တော့ x x x

ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့အသံတို့က ပိုးမျက်ရည်တွေကို ချွေးချလိုက်လေ

သလား။

ငါ့ငိုနေတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ရော နင်သိပါရဲ့လား အလင်းရယ်။
 မှန်ပါတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ထားနေလို့လည်း အပိုပါပဲ။ နင်မှ
 ငါ့ကိုမချစ်နိုင်တာလေ။ ဒီတော့ ငါ့ဘာလုပ်သင့်လဲဆိုတာကို ငါ နား
 လည်သွားရပါပြီ။
 ဒါဆိုရင်...

BURMESE
CLASSIC
com

Lead your own way.

ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးရပ်မြဲပါလေ...

အခန်း (၁၈)

ရေပိုးချိုး၊ သနပ်ခါးလူးရုံသာ ရှိပါသေး၏။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ် လိုက်သံကို ကြားရလေသည်။ ဒီနေ့ off ရက်ယူထားတာမို့ အိမ်မှာ နားနားနေနေလေးနေပါမည်ဆိုမှ ရောက်လာရပြန်တယ်လို့။

“မောင်ထက်ပါလာ၊ လာလေသားရဲ့”

ကြည့်! ပိုမရှိဘူး အပြင်သွားတယ်လို့ပြောလိုက်ရင် သူဟာသူ ပြန်သွားမယ့်ဟာကို အိမ်ပေါ်ထိခေါ်ရတယ်လို့ မေမေရယ်။

“ဘာတွေလဲသားရယ်၊ အများကြီးပဲ”

“ဒက်ဒီ စင်္ကာပူက ပြန်လာတုန်း ဝယ်ခဲ့တာတွေပါ အန်တီ။ ဒါ တွေက အန်ကယ်နဲ့အန်တီတို့အတွက်ပါ။ ဒါကတော့ သစ္စာအတွက်လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အများကြီးပဲ သားရယ်။ အားနာစရာ။ ဒါတွေမလိုပါဘူး။ သားကို အိမ်မှာဝင်ထွက်ခွင့်ပြုထားတာ ဒီလိုတံစိုးလက်ဆောင်တွေရဖို့ မျှော်ကိုးပြီး လက်ခံတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို နားလည်မှပေါ့”

ရယ်သံသဲ့သဲ့မျှထွက်လာလေ၏။ အဝတ်လဲတာကို မြန်မြန်သွက်သွက်လုပ်လိုက်ရပါသည်။ ခဏနေ ပို့ကိုမေမေခေါ်တော့မှာမဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် အန်တီ။ သဒ္ဓါနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ အန်တီတို့နဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ရတာမှန်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘဝတွေလိုပဲ သဘောထားမိလို့ စေတနာထားပြီး ယူလာခဲ့တာကို လက်ခံပေးပါ။ တန်ဖိုးဆိုတာကိုယ်ဖြတ်တဲ့ပေါ်မှာပဲ ဗုတည်တာပါ အန်တီ။ စေတနာကိုတော့ အဖိုးမဖြတ်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဘင်ဗျာ”

“အေးပါသားရယ်၊ အေးပါ”

ကဲ! လူကြီးတွေ မနော့ခွေအောင်လည်း ပြောတတ်နေပါရောလား။ အဲဒါကြောင့်လည်း မေမေနဲ့မေမေက သူ့ကို လိုလိုလားလားနဲ့မိတ်ခေါ်နေတာပေါ့။ ခါတိုင်းတော့ အလုပ်ကြိုဖို့အတွက် တစ်ရက်ကိုနှစ်ကြိမ်လားလော့ရှိပေမယ့် ဒီနေ့တော့ဖြင့် (၈)နာရီလောက်ကြီး ပေါက်ချလာတာလေ။

ပို off ယူတာကို ကြိုသိနေမှာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့က Sunday မို့ သူလည်း ကုမ္ပဏီပိတ်မှာပါ။

အလင်းရော... အလင်းလည်း ဒီနေ့ပိတ်တာပဲလေ။ အရင်ကဆို မိမိ ဘာချက်လဲဆိုပြီး တကောင်းကျောင်း ရောက်လာတတ်သည့်လူက ခုတော့ဖြင့် ဘယ်ဆီခြေဦးလှည့်နေပြီမသိပါချေ။ ပို့ထက် ဦးစားပေးရမယ့်သူတစ်ဦးတလေတော့ ရှိနေပြီထင်ပါရဲ့။

ဟုတ်လား အလင်းရယ်...

“ဒီနေ့ သဒ္ဓါ off ရက်ယူလို့ ကျွန်တော် ခွင့်လာတောင်းတာပါ အန်တီ”

“ပြောလေသားရဲ့၊ ဘာများလဲ”

“အန်တီ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပေးပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဒက်ဒီနဲ့မာမိက သဒ္ဓါနဲ့တွေ့ဖူးချင်တာကြာပြီမို့လို့ သူတို့နဲ့ဆုံပေးဖို့ ကျွန်တော် လာခေါ်ရတာပါ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက...”

“အင်း၊ အန်တီ နားလည်ပါတယ် သားရဲ့”

“ဒါဆို သဒ္ဓါကို ခေါ်သွားခွင့်ပြုပါ”

“သမီးကိုမေးကြည့်လိုက်လေသားရယ်နော်။ အန်တီ ခေါ်ပေးမယ်”

ကျွတ်! စိတ်ညစ်ရတော့မှာပါလားနော်။ လိုက်ချင်မှန်း မလိုက်ချင်မှန်းမသိ။ သွင်းတိနဲ့သူ့ကိုယ် လူကိုရအောင်လာခေါ်ရတယ်လို့။

ပို့နှုတ်က ဘာတစ်ခုမှ သဲသဲကွဲကွဲအပြေမပေးရသေးခင် သူ့ထဲ
တွေကို လိုက်တွေ့မှတော့ အခြေအနေက ဘယ်အဆင့်ရောက်သွားဦး
လဲ ရှင်မစဉ်းစားမိဘူးလားဟင်။ ဒါမှမဟုတ် သိသိကြီးနဲ့ ပို့ကိုတမင်လာ
ခေါ်တာများလား။

“သမီး”

“ရှင်၊ မေမေ”

“မောင်ထက်က သူနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ပါတဲ့ လာခေါ်နေတယ်”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး။ တစ်ရက်တလေလေး နားရတဲ့ဟာ ဘယ်
မှသွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ သမီးရယ်။ သူ့ခမျာ တကူးတဏ
ကြီး လာခေါ်နေတာကို အားနာစရာကြီး”

အားမနာပါဘူး။ သူလာခေါ်တဲ့အကြောင်းက သူ့အတွက်ချည်ဆံ
လေ မေမေရဲ့။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးမသိဖူးသေးတဲ့ လူကြီးတွေကို ဘယ်လို
မျက်နှာနဲ့ လိုက်တွေ့ရဲပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ တော်ကြာ ပုံမဖြေနိုင်တဲ့အခန်း
မျိုးတွေ မေးလာရင် ဘယ်လောက်အနေခက်မလဲဆိုတာကို မသိလေ
ရောသင်္ဃာ။

အခန်းဝလိုက်ကာကိုဆွဲဖွင့်၍ ညှော်ခန်းဆီ ထွက်လာလေ၏။ သူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

က ဆက်တီမှာ အခန့်သားထိုင်လို့ပါလေ။

“သဒ္ဓါ”

“ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ အိမ်မှာပဲနေဖို့ဆန္ဒရှိတယ်”

“ကိုယ်၊ ဒက်ဒီတို့ကို ဒီနေ့ချိန်းထားခဲ့တယ် သဒ္ဓါ”

“အဲဒါ ရှင့်ကိုစွဲ ရှင်ရှင်းပေါ့။ ပို့ကို ဘာမှခွင့်မတောင်းမတိုင်ပင်
ဘဲ ဘာလို့စီစဉ်ခဲ့လဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး”

“သိပ်မကြာပါဘူး သဒ္ဓါရယ်။ ခဏလေးတွေ့ပြီး စကားပြောရုံ
ပါ။ ဒက်ဒီက မကြာခဏ နိုင်ငံခြားထွက်နေရတာဆိုတော့ အခုလို
မိသားစုစုံချိန်က နည်းလို့ပါ။ ပြီးတော့ သဒ္ဓါအကြောင်းတွေကို ကိုယ်
ပြောထားတော့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့”

“ရှင်ဘာတွေလျှောက်ပြောထားရတာလဲ။ ပိုက ရှင့်သူငယ်ချင်း
မဟုတ်တဲ့ဟာ မလိုက်ဘူး... ဒါပဲ”

မရည်ရွယ်ပါဘဲ ခြေဆောင်မိသွားပါ၏။ သူက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်
ကာ အနီးသို့ရောက်လာလေသည်။ မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးက မပျက်
ပါလေ။

“သူငယ်ချင်းမဟုတ်လို့ အခုလို တကူးတကလာခေါ်ရတာပေါ့
သဒ္ဓါရဲ့။ မင်းသိရဲ့သားနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဲဒါဆို ဘာလို့လိုက်တွေ့ရမှာလဲ။ မတွေ့ချင်ဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါ သဒ္ဒါရယ်။ ဒက်ဒီနဲ့မာမိကို ဒါ သဒ္ဒါပိုင်လို့ ပြရုံသက်သက်ပါ။ တခြားဘာမှမပါ၊ပါဘူး”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင်သေချာမှနော်၊ နောက်မှ ပို့ကို ရှင့်မိဘတွေလျှောက်မေးလို့ ပိုစိတ်ဆိုးရရင် အဲဒါရှင့်ကြောင့်ပဲ”

“OK...လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး။ ကိုယ့်တာဝန်ယူတယ်”

“ပြီးရော... မေမေ၊ ပို ခဏလောက်လိုက်သွားဦးမယ်။ သူက ခဏပဲတဲ့”

“အေးအေး... သမီး”

သူမက အိမ်တွင်းပြန်ဝင်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် သူက ပိုလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထားလိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ၊ အဝတ်လဲမလို့ဟာကို”

“မလဲပါနဲ့ သဒ္ဒါရဲ့။ ဒီအဝတ်နဲ့လည်း သဒ္ဒါက ကြည့်လို့ကောင်း ပါတယ်။ မလိုပါဘူး”

“ကောင်းပေါ့မလား”

“သူတို့က သဒ္ဒါဆိုတာကို ကြည့်မှာလေ။ အဝတ်အစားကိုကြည့် မှာမှမဟုတ်ဘဲ။ လာ... သွားစို့”

သူဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါလာခဲ့ရပါ၏။ ကားပေါ်ထိုင်လိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်လာရလေသည်။ ဒုက္ခပဲ၊ ဟိုရောက်လို့ ပို့ကိုဘာဘာညာညာတွေမေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူ့ကိုပြောထားပေးမယ့် သူက ဘာမှကုပြောမပေးရင် လူကြီးတွေတွေ့ရ အရှက်တွေရကုန်မှာလေ။ လိုက်လာမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့။

“သဒ္ဒါ”

“ဟင်”

“ဘာကိုတုန်လှုပ်နေရတာလဲ။ ဟိုရောက်လို့ မာမိတို့မေးတာကို အလိုက်သင့်လေးဖြေလိုက်ရုံပဲ။ ဘာမှထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားမနေနဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

ခေါင်းကိုသာညှိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ ကားက ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ ထင်ခဲ့တာမို့ ရောက်ပြီဟု သတိဝင်သွားရလေသည်။ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ဆို ဘာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာပဲထင်ပါရဲ့။

“တကယ်ခေါ်လာပြီထင်ပါရဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ပိုကိုသွားခေါ်မလို့ဆိုပြီး ထွက်သွားတာလေ”

ခြံထဲမှာ ပန်းစင်ဆောက်နေတာကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်စဉ် အလက်လက်ထဲမှတူက ဖြတ်ခနဲဖြတ်ကျသွားလေ၏။ သွန်းလိုပဲ မတည် ငြိမ်မှုတွေဖြစ်ကုန်ပြီလားအလက်ရယ်။ သွန်းက မနက်ကတည်းက နေ မထိထိုင်မသာတွေ ဖြစ်နေရတာအမှန်ပါ။

လှေကားမှ အောက်ကိုပြန်ဆင်းလိုက်ရ၏။ အလုပ်ထဲ စိတ် မပါပါဘူးဆိုမှ ခုတော့ ပိုဆိုးချေပြီ။ မိပို နင် ဒီအိမ်ထိ ဘာလို့ပါလာရ တာလဲ။ နင်ပြောတော့ သူ့ကိုတာမှမပြောရသေးဘူးဆို။ ခုတော့ လက်ခံ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီမို့ လူကြီးတွေနဲ့ဆုံဖို့ ပါလာပြီပဲ။

“သူတို့... သူတို့... ဘာတွေပြောကြမှာလဲ”

မျက်နှာဖျက်ချင်လာပြီဖြစ်သည့်သွန်းကိုကြည့်ပြီး သူ့စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူက ယောက်ျားလေးမို့ ကူခြေဆည်နိုင်ပေမယ့် သွန်းက အားနည်းသူမိန်းမသားပေကို။

“သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီထင်တာပဲ”

“ဘာရယ်...”

“ဟုတ်တယ် သူလက်ခံလိုက်လို့ အခုလို အိမ်အထိပါလာခဲ့တာ ဆို”

ရင်ထဲနှုန်းလျသွားရ၏။ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဟူသည့်အသိက နှလုံး သားကို တစ်စစီနှင်းချေလိုက်သည်နယ် အခံရောက်စေလေသည်။

မိပို၊ နင်မှန်ပါတယ်။ ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင် တဲ့အတွက် နင့်ကို ငါချီးမွမ်းပါတယ်ကွာ။

“ဒီမှာပါ ဒက်ဒီနဲ့မာမီ၊ ကျွန်တော်ပြောပြောနေတဲ့ သဒ္ဓါပိုဆိုတာ ဒါ”

ညောင်ခန်းမှာရှိနေသည့် လူကြီးနှစ်ဦး၏ အပြုံးက ကြည်ကြည်လင် ထင်ပါပင်။ ဒါ သူ့မိဘတွေတဲ့လား။ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ခြေဖျားလက် ချားတို့က ချက်ချင်းအေးစက်လာတော့သည်။

“ငါ့သားချစ်မယ်ဆိုလည်း ချစ်ချင်စရာပဲ။ သမီးက တော်တော် ချစ်စရာကောင်းတာကိုး”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖြန်းခနဲ ရဲသွားရလေ၏။ ဤမျှပွင့်လင်းလှ

ချည်လား။ လူရွှေကြီး ဒီလိုပြောချလိုက်တာနဲ့ ပိုအရှက်ရစေသည်လေ။

“ကလေးရှက်နေပါဦးမယ် အစ်ကိုရယ်။ မာမိသားက ရွေးမယ့် ရွေးတော့သည် မျက်စိကျစရာလေး ရွေးချလာတာလေ”

“သမီးကို ဒီကောင် တော်တော်မှပိုလ်ကျရဲ့လား။ အိမ်မှာတော့ သူချည်း ခိုင်ခံ့ပိုလ်ကျတာ”

ဘာမှမပြောရဲဘဲ မရဲတရဲလေးပြီးပြလိုက်မိသည်။ နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံမှာနဲ့ သူပါအတူထိုင်လိုက်လေ၏။ ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့်လက် ကလေးကို သူက ဘာမပြောညာမပြောနှင့် လှမ်းဆုပ်ထားလိုက်ပါသည်။

အို! အေးစက်လွန်းလှသည်လား...

“ဘွဲ့ရပြီးပြီလား သမီး”

“မယူရသေးပါဘူး အန်တီ။ လာမယ့်သုံးလမှ ယူရမှာပါ”

“ဒါဆို Engage ကိစ္စကို သမီးဘယ်တော့လုပ်ချင်လဲ”

“ရှင်!”

မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် သူ့ကိုကြည့်လိုက်စဉ် သူက လက်ကိုတင် တင်းဆုပ်ညစ်ရင်း နှစ်သိမ့်ပြီးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

တွေ့လား... ထင်မထားတဲ့မေးခွန်းတွေ စမေးလာချေပြီ။

“သူ့ကိုမေးမှတော့ အချိန်ဆွဲသည်ထက်ဆွဲတော့မှာပေါ့ မာမိ”

“မာမိတို့က Engage နဲ့ wedding ကို သိပ်မခြားချင်ဘူးသမီး ရဲ့။ တစ်နှစ်အတွင်း တစ်ခါတည်းပြီးအောင် လုပ်ပေးချင်တာလေ”

“ဟိုလေ... ပိုတိုက”

“မာမိတို့သဘောလေ။ သူကတော့ ကလေးပီပီ ငြင်းချင်နေဦး မှာ”

“ငါ့သားကတော့ကွာ၊ ကလေးဘာမှမပြောဘဲ သူပဲဖြေနေတော့ တာ”

“ဒက်ဒီတို့ အဲဒီလိုတွေမေးမှာစိုးပြီး မလိုက်ဘူးပြောနေတာကို ကျွန်တော် အတင်းဆွဲခေါ်လာရတာပျ။ သူက အရှက်ကြီးပါဘိသနဲ့”

“ကောင်းကွာ၊ အိမ်ထောင်ကိုဦးစီးမယ့်လူက ခုကတည်းက ဦး ဆောင်နေပြီ”

“ပို ပြန်ချင်ပြီ”

“ဟော...”

“တွေ့လား၊ ဒက်ဒီတို့ကို ကျွန်တော်ပြောသားပဲ”

“ကဲကဲ... ကလေးပြန်ချင်ရင် လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါတော့ သား ခုယ်။ နောက်ကိုလည်း လာလည်ဦးနော် သမီး။ မာမိတို့ သမီးရဲ့မိဘ တွေနဲ့ တစ်ရက်တော့ လာတွေ့ရဦးမယ်”

ခေါင်းပင်မဟေ့တော့ဘဲ ထပြေးတော့ သူက သူမကိုအတင်းလိုက် ဆွဲလေ၏။ ရှက်စရာကြီးပါလားနော်။ ပြောတော့ဖြင့် တွေ့ရုံတဲ။ အခုတော့ ပိုနဲ့သူ့ကို ချစ်သူတွေလို့ ထင်ကုန်ကြပြီလေ။ ကဲ၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ။
“သဒ္ဓါ”

“ရှင်ကိုပြောတယ်မဟုတ်လား။ အခုဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ကိုယ်ပြောပြီးသားလေ သဒ္ဓါရဲ့။ ကိုယ် အားလုံးတာဝန်ယူပဲ တယ်လို့”

“အဲဒါက...”

‘အချိန်တွေမဆွဲပါနဲ့တော့ သဒ္ဓါရယ်။ ကိုယ့်ကိုသနားသဖြင့် ခေါင်း ညိတ်ပေးလိုက်ပါတော့နော်။ အချိန်တွေကြာလာတာနဲ့အမျှ သဒ္ဓါကို ကိုယ် စိတ်မချနိုင်တော့ဘူး။ အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်သူတွေ့တယ်လို့ပဲ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ကြပါစေ။ ကိုယ်ကတော့ တစ်ခုပဲနားလည်တယ်။ အဲဒါကတော့ ပိုင် ဆိုင်မှ အချစ်လို့ခေါ်တာတဲ့။ ကဲ”

“အို! ရှင်နော်”

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူ၍ နဖူးပြင်ထက် ငုံ့မွှေးလိုက်စဉ် သူမရင်ထဲ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ သူ့ကိုချစ်လား မချစ်သေးဘူးလား ပို သေချာမသိသေးပါချေ။ အခုတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပို ရုန်းလို့မရအောင် ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုတည်းမဲ့ရှိပါတော့တယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ တိုးဆောင့် ခုန်ပေါက်လို့ပါလေ။

တစ်ဖက်ခြံထဲမှမြင်ကွင်းကိုကြည့်နေရင်းမှ အကြည့်ကိုလွှဲလိုက် မိရ၏။ မိမိ၊ နှင်တော့ အနွေးထွေးဆုံးရင်ခွင်တစ်ခုမှာ နားခိုခွင့်ရသွား ပြီပေါ့လေ။ အင့်ခနဲနှိုက်လိုက်သည့် သွန်း၏ခေါင်းလေးက သူ့လက်မောင်း ကို မှီတွယ်ချလိုက်စဉ် အလိုက်သင့်ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိသည်။

ကြေကွဲတယ်ဆိုတာ ချစ်ဖူးတဲ့သူ၊ အသည်းကွဲတဲ့သူတွေသာ ခံစား ရတဲ့ဝေဒနာတစ်ရပ်ပါ။ ချစ်သူကို အနိမ့်ကိုဆွဲချမယ့်လုပ်ရပ်မျိုးကို ဘယ် လိုယောက်ျားလေးမှ လုပ်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါဝမ်းသာကြည်နူးမိတယ် မိမိ။

နောင်တဆိုတာ နောင်ကျမှဖြစ်တတ်တာမှန်ပေမယ့် အဲဒီနောင် တကို တစ်သက်လုံး တယုတယနဲ့ ငါထွေးမိုက်သွားမှာအမှန်ပါ။ ငါ့ရင် ထဲကချစ်ခြင်းတွေကို ဒီဘဝနှင့်မသိနိုင်တော့ပေမယ့် ညစဉ် ငါရေးလေ့ ရှိတဲ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ငါ့အသည်းငါ့အသက်နဲ့ထပ်တူထပ်မျှချစ်ရတဲ့ကောင် မလေးဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို (သူ)အသိဆုံးပါလေ။

ရင်ခွင်ထဲမှကောင်မလေး၏ ငိုနှိုက်သံက သူ့ရင်ထဲမှတိတ်တခိုး ကျိတ်ရှိုက်သံနဲ့အတူ လေထဲမှာ တိုးသဲ့သဲ့ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

အချစ်ဆိုတာ ရိုးသားစွာပွင့်လင်းမှုရှိမနေရင် ကြေကွဲခြင်းတွေကိုသာ
လက်ဆောင်အဖြစ် ပြန်ပေးတတ်ပါတယ်...

လေးစားလျက်...

မေ ၂၃ ရက်
2nd August 2010
PM 9:35